GERALD VERNER

TAMISA

IN FLĂCĂRI

Pascal
24. 09. 67

TAMISA
IN
FLĂCĂRI

13

Chiar săptămâna viitoare, să cereţi dela toate debitele din ţară, cel mai mare succes al editurei noastre

REGELE INTUNERICULUI

de **Edgar Wallace**,

Niciodată nu s'a scris un roman mai captivant ca acesta.

„Colecția DANUBIU"

Nr. 13

GERALD VERNER

Tamisa în flăcări

(Les rats de Tamise)

Traducere de

d. Ion Grigorescu

Bibliotecă personală
FAM. COMȘA
Nr. 3109
Vol.

Editura DANUBIU, Str. Dr. Istrate 10, Buc
Of. Reg. Com. 1395/941

Colecţia DANUBIU

deţine recordul celor mai valoroase lucrări:

Au apărut:

1. **NU SUNT CRIMINAL**
de M. Scott
2. **PAIANJENUL CENUŞIU**
de Guy d'Antim
3. **BICIUL DESTINULUI**
de Otto Soyka
4. **PRIZONIERUL DIN ZENDA**
de Anthony Hope
5. **DOMNIŢA STEPELOR**
de Albert Bonneau
6. **SURCOUF CORSARUL**
de Karl May
7. **AMENINŢAREA INVIZIBILA**
de Charles de Richter
8. **PROSCRISUL**
de Gustave Aimard
9. **COMOARA din INSULA PIRAŢILOR**
de R. L. Steverson
10. **CERSETORUL NEGRU**
de Paul Feval
11. **FIICA CORSARULUI**
de Basil Carey
12. **MANCATUL**
de Albert Bonnean
13. **TAMBA IN FLACARI**
de Gerald Verner

Vor apărea:

14. **SUB HOŢIA COCAINOMANULUI**
de Austin Freeman

Tamisa în flăcări

de *Gerald Verner*

CAP. I.

HAMBARUL PĂRĂSIT

Dimineaţa era rece şi umedă. O ceaţă uşoară plutea deasupra Tamîsei, întunecând în parte hambarele goale care mărginesc malurile fluviului la Greenwich Reach.

Ziua abea începea să se înveselească când o barcă fugi din ceaţă, coborând cursul apei în direcţia lui Deptford Creek. In ea era un singur om. După felul cum mânuîa vâslele, pe care le cufunda tăcut în apă, era un marinar. El urma deaproape malul dîn Surrey, cu ochii ţintă spre pământ, pentru a încerca să străpungă obscurîtatea.

La vreo două sute de metri de Greenwich, el ridică lopeţile şi cércetă cu atenţie malul. In curând, fu limpede că găsîse ceeace căutase căci, după un moment de răgaz, se îndreptă spré mal şî-şî ancoră luntrea lângă o clădire dărâmată. Strângându-şi vâslele, se ridică în barcă şi prîvî în jurul său.

In întuneric, la şase picioare deasupra ca.

pului său, avu senzaţîa, maî curând decât văzu, a unei duşumele de lemn. Era un ponton, cunoscut de localnicî sub numele de Cod ows Wharf.

La moartea omului care construise hambarul, se ivîră neînţelegerî asupra moştenirîi. Urmaşîi ajunseră la trîbunal şi lucrurile fură tărăgănate, multă vreme. Hambarul rămăsese gol şi neînchirîaţ. Se ruína tot maî mult pe măsură ce treceau anîî. Ferestrele sparte, şi fără geamurî, priveau apa fluviului cu ochîî lor goi.

Marînarul nostru rîdîcă braţul şi pipăî maî multe scândurî. Găsi îndată ceeace căuta: un buton de sonerîé, înşurubat în lemnul putred, obîect desigur neaşteptat într'un asemenea loc, dar care nu-i produse nicî o surprîză. Apăsă de treî ori pe mícul buton— două sunete lungî şî unul scurt — şi aşteptă cu mâna pe un par, pentru a şî menţîne echilibru.

După un moment, deasupra, se auzí un uşor zgomot de paşi, apoî scârţăîţul unuî zăvor tras şî, în duşumea se deschîse o mică trapă.

— Cine-î acolo? întrebă o voce seacă.

— Limmer, murmură marínarul. Vîn dîn partea lui Copping.

Trapa se deschise maî mult şî, prîn deschizătură, alunecă o scară de frânghîe, al cărei capăt căzu în barcă.

Omul se cătără şi se strecură, cu greutaţe, prin deschizătură.

O femeie în care aiunsese era enormă fî-

înd desîgur încăperea principală a vechîuluî hambar.

Noul sosît aruncă o prívire desgustată împrejurul luî şî aşteptă, în tăcere, în tímp ce célălalt ridîcă scara şî închîdea trapa.

Era un bătrân, cu umerîi căzuţí şí cu obrazul galben şî sbârcît. Slaba lumînă a unei lumînărî, înfiptă în gâtul uneî stîcle, se reflecta pe craniul luî pleşuv şî făcea să iasă în evidenţă coroana de păr cenuşîu care creştea neregulat în jurul capuluí.

Era îmbrăcat cu un pardesiu negru, a cărui uzură atesta serviciile făcute. Mâînîle erau acoperite cu mănuşî de aceeaş culoare. În jurul gâtuluî un fular soíos era strâns sub bărbia eşită în afară. El merse, cu un pas tărăgănat, până la un scaun care se găsea în apropiere, se aşeză şí începu să-şî privească vizitatorul pe sub sprâncenele luî stufoase.

— Şî acum!

Aruncă aceste cuvinte fără să înceteze a-şí privî în faţă partenerul.

Marinarul apleacă ochíî în faţa acestuî examen jenant şî mişcă pîcîoarele cu un aer nelinişti.

— Mí s'a spus că dacă aş venî, murmură el în sfârşit, am putea să ne aranjăm.

— Să ne aranjăm? Ce vrei să spuî prín asta?

Omul cu flanela albastră rîdîcă ochiî.

— Am lucurî, spuse el, care provin de la unul dîn vapoarele olandeze. Nu este o conmoară, dar...

— Cine ţi-a vorbît de mine? îl întrerupse bătrânul. Coppîng?

Străinul dădu dîn cap.

— Atunci el ţi-a spus să vîi? Cum ai spus că te cheamă?

— Lîmmer.

— Lîmmer?, repetă bătrânul. N'am mai auzît de acest nume. Nu eştî de ai noştri?

— Eram angajat acum două lunî, explică marinarul. Lucram pe un vas carbonîfer. Nu eram bine plătit iar căpîtanul lăsa lucrurîle la voîa întâmplărîi.

— Şî de atunci lucrezi... pe fluviu?

— Da, admise omul, cu toate că câştigul este foarte slab.

— Arată-mí ce aî, îl întrerupse brusc bătrânul.

Marînarul vârî mâna în buzunarul pantalonului luî şî scoase o batîstă decolorată, legată la capete, o puse pe masă şî începu s'o desfacă.

— Iată, spuse el când lucrurîle apărură la vedere. Valorează desigur, zece lîre.

Bătrânul întînse mâna şí trase spre el o colecţiě de obiecte bizare. In tăcere, întoarse fiecare din lucrurîle, le examină de aproape, apoî morí cu un aer índiferent:

— Două lîre! Atâta valorează acestea pentru mine.

— Două lîre!, repetă Lîmmer. Dar numaí îndoit valorează dublu.

— Două lîre! repetă celălalt. Le ieí sau nu?

— Haíde, dă-mî cel puţîn cinci lîre, pledă marinarul.

Celălalt clătînă dîn capu-î pleşuv.

— Am spus două lîre! Nicî un ban în plus.

Limmer suspînă.

— Este un adevărat furt, protestă el. In sfîrşit dă-mî cele două lîre.

Unu din mâinile înmănuşate în negru dispăru în buzunarul pardesiului. Se auzî un foşnet de hîrtie, apoi mâna reapăru cu două bilete de bancă.

Omul le luă şi le strecură, cu grîjă, în buzunarul pantalonului său.

— Aşa dar găsişti că lucrul pe Tamisa nu prezintă destule? continuă bătrânul, încă-pănd să împacheteze grămada de bijuterii pe care o dobîndise.

— Nu destule! Aliei mor de foame, explică marinarul, fie şi paznicii de noapte şi, în plus cu poliţia, ce se poate face?

Bătrânul îl privi cu atenţie.

— Ţi ar plăcea să ţi se ofere altceva? In loc de a lucra singur cuc, aşa cum o faci, ţi ar conveni să acţionezi în grup, cu un salar fix şi o gratificaţie regulată?

— Ce vreşi să spuneţi? întrebă Limmer.

Bătrânul se plecă înainte, cu coatele pe mese.

— Se poate câştiga banî pe fluviu, dar nu de către indivizî ca tine, lucrând aparte. Tu, ca vulgarii «şoareci de apă», nu eşti destul de inteligent să pui mâna pe prada cea grasă. Dar dacă aî vrea să asculţi de ordine, să

faci ceeace ţi se va comanda şi să urmezî ordínéle mele, ar fî pentru tine un adevărat noroc, alăturându-te organîzaţîeî noastre «Piraţii Tamîseî».

— Am auzît vorbîndu-se, spuse Lîmmer încet. Sunt tipîî carî au uşurat vasul «Contesa» de încărcătura lui de whîsky, acum o săptămână sau două. Au făcut-o sub nasul polîţîeî.

— Exact, murmură omul pleşuv, şî fîécare dintre oameni a prímît o gratîficaţîe de cîncî lîre în urma acestéî afacerî.

— Sunt de acord, patroane, sunt dé acord!, exclamă marînarul. Ce am de făcuţ?

Bătrânul scoase dîntr'un buzunar o bucăţîcă de hârtîe şî scrîse pe ea, repede, câteva lînii.

— Du-te la această adresă, poîmâine la orele şase. Întreabă dé Joe Hîckman. Memorează-ţî numéle: Joe Hîckman. Spune-îi că vreî să coborî fluviul cu refluxul. Va înţelege.

Ii întînse hârtîa. Marînarul o luă şî încruntă sprâncenele cetînd-o.

— Lîmmer sunt generos, contînuă bătrânul, dar înţeleg să fíu bine servît. Dacă eştî tentat la un moment dat să nu asculţî, adu-ţî aminte de Lew Banning.

— Banning?, murmură Lîmmer. A fost omorît dîn Tamîsa acum vreo opt zîle.

— Da, se credea mai puternîc decât mîné şî tot.

Marinarul îl privî fascinat.

— Memorează-ţî, însistă interlocutorul său, că ordînele mele sunt imperative şi totul va merge de minune. Am mulţi oameni care lucrează cu mîne, dar eu sunt patronul.

— Nu o voiu uîta, îl asigură Limmer.

In momentul acela. se produse o schimbare bruscă în vocea lui

— Este exact ceeace voîam să ştiu, continuă el cu un ton de ameninţare.

Mâna dreaptă îi ieşî repede dîn buzunarul pantalonului.

— Te arestez, domnule Necunoscut! Sunt inspectorul Pelton, din brîgada polîţieî fluviale şi iată şase lunî de când sunt pe urmele tale.

Obrazul bătrânuluî devenî lîvíd. Ochíi lui erau aţîntiţî asupra revolverului îndreptat asupra lui.

— Mî-a trebuít tîmp să te reperez, declară Pelton, dar tot am pus mâna!

— Crezî!

Cuvîntul ieşî şuerând dîn gura bătrânului şi, deodată, mâinile crîspate de margíneu greleî mese se rîdîcară. Masa fu proectată înainte cu o rară violenţă şí-l lovî dareptu, pe Pelton peste genunchi. Acesta se clătină şi, înainte să-şî fî putut recăpăţa echilibrul, bătrânul se repezí la el.

Polîţistul trase de două orî, dar gloanţele se pierdură în aer. Una dîn mâînîle înmănuşate apucă încheietura luí Pelton cu o vîgoare neobişnuîtă şi răsucînd-o făcu să-î sară arma dîn mână. Polîţistul căzu pe spate, cu

bătrânul peste el.

Desîgur, lumânarea se stînse, dar se făcuse ziua și era destulă lumină pentru a-i permite să vadă obrazul sălbatec al adversaruluî său. El se sbătu în zadar, încercând să se libereze de această strângere mortală, dar puterea bătrânuluî era formîdabîlă. Mâinile luî îl strângeau pe Pelton de beregată și de getele í se înfundau în gâtul lui. Inspectorul simți că totul se învârtește în jurul luî.

Intr'un efort suprem de a se libera, își apucă adversarul de obraz. Spre oroarea și surpriza lui, masca celuîlalt, făcută dintr'o substanță fină și vâscoasă, bărbîa ieșîtă în afară, pîelea de culoarea măslînie, peruca, într'un cuvânt totul îi rămase în mână. In fața lui se găsea un alt om, mai tânăr, cu trăsăturîle convulsionate de furie. Strângoarea beregatei luí se accentuă și își pierdu cunoștința.

Asigurându-se că nu mai avea ce să se teamă de victîma luî, omul se rîdică. Timp de o clipă, se sprijini, gâfâind, de masa răsturnată, apoi când își recăpătă respirația se aplecă asupra corpuluî înert al polițistuluî și-l scotoci repede. Reluă bucata de hârtie și cele două fire, apoi, după ce se duse într'unul din colțurile întunecoase ale odăii, se reîntoarse curbat sub greutatea unuî lanț lung, rugînit.

Incunjură, cu grijă, picioarele și corpul lui Pelton și când își termină lucrul se ridică, se duse la ușă și o deschise. Arunci

o privire afară și observă mica barcă, care se clătina pe apă. Trăgând omul înlănțuit până la margînéa deschîzăturîí îl împînsé afară.

Se auzî un plescăit și apa țâșni. Sub suprafața apei se găsea o pătură de nămol de șase picioare și lanțul era greu...

Scara de frânghîe éra fîxată de scoabele dușumelîî lângă trapă. El o lăsă să cadă și o coborî. Ajuns la inelul unde era fîxată încora «bărcii» îl desfăcu și barca porní târîtă de valurî.

Crîmînalul se urcă din nou în camera sînistră, strânse scara și închîse trapa.

CAP. II.

CASA MAC INTYRE

Pe malul drept al Tamîsei, în spre Surrey, la jumătatea drumului între târgul de vîte și uzina de gaz a metropolîtanului se ridică un antrepozit impozant al căruî debarcader este unul din cele maí mari al fluviului.

Corăbiî ale tuturor naținnîlor ancorau la acest debarcader, cargoboturî, vase încărcate cu portocale venind dîn Spanía, bîrcî mari olandeze cu pânze bune. Fîrma lui Mac Intyre și Sloan, éxportatorî și importatorî, făcea un comerț prosper și deținea în negoț un loc de prim rang. Nîcî un Sloan nu se mai găsea la direcție, de 50 de ani, dar ve- 13

chîul nume se menţinea, simbol al onestităţi şi al cînsteî.

Cecurile purtând semnătura actualuluî director erau onorate fără cea maî mícă ezitare în cea mai mare parte dîntre ţărî, chîar când se rîdicau la cîfre surprinzătoare.

Roy Hugh Mac Intyre, ultîmul din familîa care fondase casa sub domnîa luî Georg III, nu intrase decât de puţin în afacére. La moartea unchîului său, bătrânul Robert Mac Intyre, cu nouă lunî maî înaínte, revenîs dîn Amerîca pentru a-şî lua funcţiunile în primîre. Cu aerul tânăr, în cîuda celor 4 de aní trecuţî, cu părul negru fără nîcîu fir argîntîu, debarcase la Londra, necunoscut, spre surprîza comîtetuluî de direcţie care, de la moarţea fostuluî patron, îgnora chíar şî exîstenţa sa.

In familia Mac Intyre, fuseseră istorí Fratéle bătrânuluî Robert o scrântîse rău. Refuzând să rămână în casa pe care o fondaseră strămoşîî săî, se expatríasé de tână. Timp de mulţi anî dusese o existenţă dîn cele maî precare. Ruptura fînală între el şi familîa luî se produsese în zîua când se însurase cu o americană, actriţă de rând.

Când bătrânul Robert află noutatea, scrise o scrísoare concépută în termenî foarte aspri, exprimând dézaprobarea luî şî curmând orîce relaţie cu acela care, după preţul luî termení, adusesé dezonoarea întrun familîe veche şi respectată.

El îşî ţinu cuvântul. Sofia fratelui său, pe

uana naştere unui fiu şi, cinci ani mai
zîu, Hugh murî la rândul său, într'un ac-
ident de cale ferată. Copîlul, Roy Hugh
c Intyre, fu crescut de famîlia mameî lui
existenţa sa fu ignorată de bătrânul Ro-
t până cu un an înaînte de moartea lui.
Conversaţiîlé care avură loc între admi-
tratorî, cu prîvíre la noul venît, fură nu-
roase şi părerea generală fu că se va do-
lî încapabîl să asigure buna conducere a
néî.
Raţionamentul lor se dovedi eronat, căcî
y Hugh Mac Intyre făcu dovada, de la
ut, a unor aptîtudini comerciale remar-
île şî puţîn ţîmp după ce se înscăunase
modestul bîrou dín care unchiul său di-
se afacerîlé ţîmp de atâţîa anî, nu numaî
i asimílase toate amănuntele exploatăriî
introdusese, acolo, un număr de ame-
ărî succesîve.
Dé fapt beneficîul se datora ajutoruluî şî
erienţei admînîstratoruluî general. Ja-
Chevalíer. Cu excepţîa unuî funcţionar
te bătrân, era cel mai vechîu dîntre ad-
istratorî şî prîceperea sa în afacerîle ca-
era unanîm recunoscută. In ultîmiî anî
dté de moarţea sa, când bătrânul Robert
a semne vizibîle dé declîn, Jimmy C. —
e sub care era cunoscut de intîmî — lua
e umerîî săî aproape întreaga responsa-
ate şî dîrîja singur fîrma.
Totdeauna bîne dispus, totdeauna cu un
ut de încurajare în gură pentru cel mai

modést dintre funcţîonarî, figura lui fînă şi dé pustnîc era cunoscută de toţi ceî dîn vecînătatea lui Butcher Road, strada în care dădéa întrarea prîncîpală a firmeî Mac Intyre şî Sloan.

Pentru una din funcţîonare, miss Catherine Lee, avea atenţîi partîculare. Când ea se angajase, ca secretară particulară a lui Robert Mac Intyre, Jîmmy C. făcuse tot posibîlul pentru a-í îndulcî serviciul şî de atunci avusese pentru ea mîî dé mîcî atenţîi.

In momentul acela, aşezată la masa eí dîn mica odaie care-î era specîal afectată lângă biroul lui Roy Mac Intyre, ea se gândea la Jîmmy C. Buchetul de violete depus într'o vază dîn faţa eí nu putuse fî pus acolo decât de e.

Catherîna ar fi putut servî de model unui pictor celebru. Era de talie înaltă, fără a fî slabă. Sub tenul eî strălucitor se vedeau reflexe aurîî amîntînd mai curând o carnaţie spaniolă şí făcând să iasă în evîdenţă rozul aprins al buzelor eî şî culoarea aurîe a părului eî. Ochîí mari, gânditorî, de culoare cenuşie, aveau o prîvire francă şî cînstită. Fruntea eí largă dădea o împresie de înteligenţă şi gura-î mică şî bîne desenată aceea a unuí caracter férm.

Se auzi o ciocănîtură la uşă şî ea surâse când văzu întrând obiectul gândurilor eî.

— Bună zîua, míss Lée, spuse Jîmmy C., clîpind din ochî, în spatele ochélarilor săi. Te obîşnueştî cu noule dtale funcţîunî?

Ea făcu din cap un mic semn de asentiment, privîndu-l cu atenție. Îi păru obosit, prăpădît, mai bătrân în dimineața accea ca deobiceiu. Ce vârstă putea să aibă? Se întrebase adesea aceasta, fără să fi ajuns la o concluzie satisfăcătoare. Era un om a cărui vârstă era dificil de precizat. Putea să oscileze între 45 și 60. Obrazul lui bine rotunjit n'avea nici o urmă de rîduri și numai părul lui negru, bine pieptănat peste cap, avea o culoare argintie.

— Am adus aceste conosamente germane, spuse el, depunând câteva hârtii pe masă Patronul vrea să le vadă. A venit?

— Nu cred. In orice caz, nu era în biroul său când am fost acolo, acum un sfert de oră.

Jimmy C. își scoase ochelarii și-și șterse sticlele cu o batistă de mătase, pe care o scoase din buzunarul hainei sale.

— Și cum o duci cu el?, întrebă el.

— Aproape bine. Desigur este foarte diferit de bătrânul domn Mac Intyre.

— Foarte, confirmă Jimmy, repunându-și ochelarii pe nas. N'am întâlnit niciodată un om atât de plin de vitalitate și energie.

Sonerîa directorială răsună înainte ca ea să fi spus ceva și luându-și creionul și carnetelul, ca și hârtiile pe care tocmai le adusese Jimmy, se duse la ușa de comunicare și apăsă clanța, după o mică ciocănitură de avertisment.

Noul director era așezat în spatele largului său birou, cetind o scrîsoare. Tocmaî venîse, căcî cea maî mare parte dîn corés. pondența sa, pusă pé mapa lui, nu fusesé încă desfăcută. Rîdîcă ochíi, făcu un semn din cap și-și contînuă lectura. Catherîna așteptă, puțin jenată. Pentru un motiv care nu-l înțelegea, nu se simțea nicíodată la largul eî în prezența acestuî om. Poate asta se datora manîereî luî de a fî, căci, fără a se arăta nepolîticos, éra brusc și o trata maî curând ca pe o mașînă decât ca pe o fiîință umană.

— Am câteva ordîne de dat pentru bîroul de expedîții, spuse el brusc. Vă rog, scriți.

Abea fu gata și el începu să dîctéze rapîd, în amestecul acela de scoțîană și amerîcană care era una din caracteristícîle luî.

Când termînă, éa îi întînse conosamêntele. El îî aruncă o prîvîre.

— Bîne. Mă voíu ocupa de asta mai târziu.

Cu un gest dîn cuțitul de tăîat hârtîe, o concedîă și ea se retrase, când la ușă răsună o ciocănitură. Chévalíer întră, scuzându-se.

— E un om care dorește să vă vadă, domnule, începu el.

Dar patronul luî îl întrerupse, mormăînd:

— Nu pot primî pe nîmênî.

Sprâncenele luî negre se contractară.

— Știți că nu dau nîcî o întâlnîre înaînte de orele 11.

— Omul face parte dîn polîția fluvîală, domnule administratorul. Este inspéctorul

Terry Ward. Spune că afacerea este urgentă.

Catherína ar fî putut jura că fața palidă a patronuluî său se îngălbenîse.

— Poliția? Ce vrea polîția de la mîne?

— N'a vrut să-mi spună. Mî-a declarat numaí că este necesar să vă vadă.

Cutele frunții luî Mac Intyre se adâncîră și buzele i se strânseră.

— Foarte bine, mormăî el. Trimíte mi-l, Bate-mî, imediat, nota aceasta, miss Lee. Vreau să plece cât maí repede posibil. O clipă, Chevalier, te rog, adăugă el, în timp ce acesta se pregătea să se . retragă. Am a-ți spune câteva cuvînte.

Catherîna îî lăsă împreună și ea bătea la mașină, în plină vîteză, când vîzitatorul inoportun fu întrodus în micul său bîrou.

Inspectorul Terry Ward, dîn brîgada polîției fluvíale, nu era déloc tipul omuluî pe care și-l îmagînase. Inalt, brun, cu o înfățișare plăcută, tenul bronzat, pentrucă fusese expus, adesea, în aer, pe orîce vreme. Avea chîpiul în mână și părul luî brun, bîne tuns, păstra o ondulație pé care peria fusese nepotîncioasă s'o atenueze.

— Bună zîua, spuse el cu amabílitate. Sper că nu vă deranjez. Dar mî s'a spus să viu aícî să aștept pe d. Mac Intyre să mă primească.

Vocea luî era plăcută și surâsul déscoperea două șîruri superbe de dînțî albi.

— Veți fi prímit fără întârziere, răspunse

Catherîne. In așteptare, luați loc.

Ea îi îndică, cu o privíre, sîngurul scaun care se găsea acolo, în afară de al eî, dar el clătînă dîn cap.

— Imî place mai mult să stau în picioare, dacă nu vă deranjează.

Ochîi luî trădau admîrația care o resîmțea pentru interlocutoarea sa și aceasta se roși. Pentru a-și ascunde confuzia, se plecă asupra mașînîî și el se duse la fereastra care dădéa spre fluvîu.

După câteva clipe, James Chevalier ieși dín biroul patronuluî și. în trecere, se opri în fața Catherîneî.

— D. Mac Intyre poate primi acum pe inspector, mîss Lee.

Și cu um míc salut adresat polițîstuluî, dispăru.

— Vreți să mă urmați, domnulé Ward, spuse Cathérîne rîdicându-sé.

Și tânărul inspector o urmă până în sanctuarul luî Roy Mac Intyre.

Sprijînit în fotolîul său, patronul privi cu răceală pe vízîtatorul său, pe deasupra bîroulуî său.

— Care este afacerea importantă despre care vreți să-mi vorbîți, înspectore?

Terry înfruntă fără să slăbească privîrea de oțel îndreptată spre el.

— Astăzi dis-de-dîmîneață, antrepozitul d-lor Woodhouse și Selhurst a fost spart, paznicul de noapte asasinat cu lovituri de măciucă și s'au furat 24 lăzi cu țigări.

Roy rîdîcă sprâncenele.

— Foarte interesant, inspectore, dar mă întreb ce legătură are aceasta cu mine?

— Asta, domnule, reluă Terry şi strecurând mâna în buzunrul tunicei luî scoase de acolo un carneţel cu scoarţe de piele.

— Acést obiect a fost găsît sub cadavrul gardianuluî, continuă el cu severitate, şi pe coperta dîn interior este imprîmat în litere de aur numele dvs. Aş vrea să-mî explicaţi cum se găsea acest carnet acolo.

CAP. III.

PIRAŢII TAMISEI

Fără să pară de fel emoţional, Mac Intyre se aplecă înainte şi întînse mâna.

— Pot să văd carneţelul?, întrebă el liniştît.

Puţîn încurcat, Terry îi dădu obiectul cerut. Mac Intyre îl examînă cu atenţie, privi numele imprimat pe dosul copertéî şi clătină capul.

— Acest carnet este indîscutabîl al meu, admise el, dar nu pot, desîgur, să vă explic néz că, totuşi, nu vă gândîţî să fiu implicat, în moartea acestuî om şi în spargere?

— Nu insinuez nîmîc, domnule. Fac numaî o anchetă.

— Da, desigur, şi încă foarte conştiincios.

Tot ceeace vă pot spune, inspectore, este că de multă vreme nu mă maî servesc de acest carneţel. L'am găsît însuficîent pentru nevoîle melé şi mî-am cumpărat un altul.

Scoase dîn buzunar un carnet de piele, cu colţurilé aurîţe şî-l prezentă luî Terry.

— Iată ce întebuíinţez de două lunî.

— Şî cu celălalt ce aţi făcut?

Mac Intyre clătînă din cap.

— Pe legea mea, vă voîu mărturîsî că sunt destul de neglîjent cu lucrurile de care nu maî am nevoíe. Trebuíé să-l fî lăsat să zacă undeva.

Acéastă explicaţîé era însuficîentă. Mac Intyre avu acéastă impresîe prîvindu-l pé Terry, căcí adăugă repedé:

— Regret că nu pot să vă ajut maî mult, înspectore, dar lucrurîlé sunt aşa cum vî le spun.

Aruncă neglîjent micul carneţel pe birou, spre tânărul polîţîst, cu un gest care trebuia să însemne că socotea întervîevul termînat. Dar Ward avea alte vederî.

— Aş vrea să fîţi puţin maî explicît, domnule, zîse el, reluând carneţelul, Intr'adevăr nu vă puteţî reamîntí nîmîc cu privîre la acest obiect de când l-aţi cumpărat pe celălalt?

Mac Intyre sé sprîjînî în fotoliul său, închizând ochîí pe jumătate şî făcând un efort de memorîe.

— Nu, declară él, după un moment. In-tr'adevăr nu-mî pot aminti nîmîc. Fără în-

doîală, trebuie să-l fi lăsat undeva.

— Cred că înţelégeţî bîné împortanţa întrebărîî mele?, insistă Terry. Acest carnéţel era în posesîa unuía dîn autorîî spargerî şî crimei.

— Înţeleg foarte bîne, dar nu pot să vă ajut maî mult decât am făcu-o. L'am putut uîta fîe acasă, fîe aîcî, la bírou.

— Care îpoteză credeţi că este mai probabîlă?

Mac Intyre rîdícă dîn umerî.

— Vî-am maî spus: n'am nîci o idee déspre aceasta.

— In sfârşît, acolo unde l-aţî lăsat se paré că vî-a fost furat.

— Este evîdent, réplícă Roy, sec, căcî vă pot afirma că nu eu sunt acela care l-am abandonat la «Woodhouse şi Sélhurst»

Terry îşî frecă gândîtor bărbîa. Dacă Mac Intyre spunea adevărul, îndicaţîunîle pe care putea să í le furnizeze pentru a descoperi pé ceilàlţî autorî aî spargereî deveneau aproape nule. De altă parte, dacă el era împlicat în această afacere, explicaţía luî era cea maî bună care putea s'o furnîzeze.

— Dacă dvs. aţî abandonat acest carnet cine ar fî fost capabil să pună mâna pe él?

Mac Intyre îşi scoase dîn buzunar tabachereа şí luă o ţigară.

— Mulţi, răspunse el. Stau foarte puţîn acasă şi apartamentul meu rămâne în mîî-

nele unei perechi bătrâne, care se ocupă dé el.

— I-aţi consîderat totdeauna drépt oameni cínstiţi? întrebă Terry?

Roy frecă un chîbrît, pe care-l duse la ţigară.

— Desîgur. Fără aceasta n'ar mai fi fost de mult în serviciul meu.

— Terry acceptă explîcaţîa.

— Dar la bírou?, însîstă el.

— Ar fi fost mai uşor pentru a-l lua de aci decât de acasă, răspunse Mac Intyre. In această odaie întră şi ies, toată ziua, numéroase persoane şi, uneorî, lîpsesc timp de mai multe orc.

Terry mai puse unele întrebărî, dar când se retrase, puţín mai târziu, nu ştîa cu mult mai mult asupa carneţelului găsît sub cadavrul gardianului asasînat.

Se îndreptă spre debarcaderul unde ancorase barca cu motor a polîţîei.

— Waterloo Float. spuse Terry. aşezându-se în cabină

Barca porni şi urcă Tamîsa. In dîmîneaţa aceea, avea loc, la Yard, o conferinţă la care fusese învîtat şi, în ţîmpul drumului, mîntea luî era preocupată de rezultatele puţîn satîsfăcătoare ale recentului său întervîew cu Mac Intyre şi de dîscuţîa care trebuîa s'o angajeze cu superíorîî săî.

Barca traversă Pool şi se apropíe de debarcaderul polîţîeî din Blackfrîars. Terry debarcă, schímbă un salut cu sergentul de

servîciu şi, urcând treptele unei scări, se găsi pe cheiu. Traversând strada, se îndreptă spre intrarea Scotland Yardului şi, trecând sub boltă, pătrunse în vestíbulul acestui sombru edificiu.

In sala de conferinţe, şase oameni erau aşezaţi la extremîtatea lungei mese. Lângă inspectorul şef Ransom era un scaun líber. Terry luă loc.

— Acum când eşti aici, Ward, vom putea lua drumul la afacere, zise şeful poliţiei, un om cu părul cenuşiu, aşezat la capătul mesei.

Deschíse o mapă plasată în faţa lui şi examină notele şi rapoartele care le conţinea, pe cari le cetîse şi le recîtîse şi le cunoştea cam pe dinafară aproape pe de rost.

— Fără posíbilîtate de contrazicere, continuă el, o bandă nouă operează pe fluviu. Avem probe despre aceasta de şase luni şi este timpul să punem capăt actîvităţii ei.

— Facem tot ce putem, domnule, intervení Terry.

Şeful schiţă un semn de nerăbdare.

— Da, da, o ştîu!, spuse el brusc, dar avem nevoie de rezultate, Ward. Ai descoperit ceva cu privire la dispariţia lui Pelton?

— Nu, domnule. Pelton a dispărut, acum o lună şi de atunci nu s'a putut găsi nici o urmă de a lui.

— După raportul care mi-a fost făcut atunci, asistentul inspectorul şef Ransom, Pelton spera să descopere un indiciu privind această

landă. Așa-i?

Tânărul înspector confîrmă din cap.

— Da, mî-a încredințat că e de părere a fî descoperît o pîstă care l-ar conduce la șeful bandei. Atuncî l-am văzut ultima oară.

— Imî pare, intervenî cu o voce calmă superintendentul Wîngarb, că era adevărat. A urmat această pistă despre care vorbea și a căzut într'o cursă? E foarte posîbil. Nu sunt alte explicațîi asupra dîspariției lui. A fost asasínat și corpul luî a fost aruncat în apă.

— Mă tem că avețî dreptate, spuse Terry. Este concluzîa la care am ajuns și eu.

— Toată chestîunea rezîdă aîcî, rezumă șeful polițîei. Ce vom face? Nu există îndoíală că avem în fața noastră un om foarte înteligent care a reușît să organîzeze excelent această bandă de hoți. Toate informațiunîle prîmite în ultímîle lunî concordă.

Frunzărî prîntre hârtîile etalate în fața luî și luă o lístă lungă bătută la mașină.

— Asta începe dîn Iunie trecut, continuă el, prin 27 de cazurî de spargerî de antrepozîte și uzíne pe malurîle fluvîului, între Pool și Erîth, 15 plângerî provenînd dela corăbíî și șapte cazurî de crîmă! In ultîmii 50 de anî, n'a maî fost o asemenea succesiune de furturî și crime pe Tamísa și cu toate acestea, nîcî măcar o singură dată, nu s'a putut pune mâna pe autorîî acestor fără de legî, nîcí să se găsească cel mai neînsemnat

îndîciu care să conducă la identîfîcarea lor

Terry tăcea. Nu găsea ce să răspundă reproşurîlor şefuluî polîţiei.

— Imî închípui, Ward, că îeî toate precauţiunîle posíbile? întrebă super-întendentul Wîngarb.

— Fac ceeace pot, domnule. Patrulele au fost dublate peste tot, la Greenwîch Reach, la Rotherhîthe şi la Wappíng, toţî hoţii cunoscuţi chestîonaţî de aproape, orîce vîzuínă bănuîtă scotocîtă, dar fără rezultat. Mărturísesc că, până acum, suntem bătuţi. Cu toate cestea în ultîma spargere de la «Woodhouse şî Selhurst» credeam că am descoperît o pîstă înmportantă, dar ea m'a dus la un împas, cel puţîn până acum.

Făcu o scurtă expunere a chestîunei carnetelului şí a întervîewuluî de dîmîneaţă.

— Hm!, exclamă şeful polîţie, când Terry terminase. Aî vreo înformaţîe asupra acestuî Mac Intyre?

— Numaî că a venit dîn Amerîca, acum opt lunî, pentru a dîrija casa unchîuluî său.

— Acum opt lunî?, íntervenî repede înspectorul şef Ransom. Este aproape epoca la care noua bandă a început să facă să vorbească de ea.

— Poate nu-i decât o coîncîdenţă, spuse Wingarb.

— Poate nu, continuă şeful polîţîeî. Ceeace mă întrígat cel maî mult este manîera în care acestî bandîţî se debarasau de prada lor. Spuí, înspectore, că eştî sigur că aceasta nu se petrece pe apă?

Il privî pe Terry, care clătină dîn cap.

— Absolut sigur, domnule. Am supravegheat deaproape toate vapoarele dubioase şi n'am găsît nîmic.

— Oamenîi noştri au prîmît instrucţiuni pentru a pândi vehiculele suspecte în vecinătatea fluviului, adăogă Ransom, şî toate raboartele au fost negati,e.

Şeful poliţieî se sprijînî, cu un aer de plictîseală, de spătarul scaunului său.

— Atuncî, duc mărfurile lor pe calea aerului, remarcă el cu un ton sarcastîc. Este singura îpoteză care ne-a rămas. Şî nu este vorba de lucrurî uşor transportabile, ca banî sau bijuterîî. In cazul vasului «Contesa», s'a furat în întregîme o încărcătură de whîsky, după ce a fost otrăvit paznícul de noapte. In antrepozitul «Gilling şî Hîll» au furat mădăsuri în valoare de 40 000 lîre. Erî seară, erau 24 lăzî de ţîgărî şî aş putea să vă maí citez încă multe altele. Cum au reuşit să facă să dispară toate aceste mărfurî?

Terry clătină încet din cap.

— Nu pot să vă repet decât aceeaş afîrmaţîe, domnule, că n'au făcut-o pe apă. Am întrebat toate patrulele care au circulat noaptea trecută şí n'a fost observat nicî un vapor care ar fi putut servî la transportarea acestor lăzi.

— Imi pare, întervenî Wîngarb gânditor, că ar fi bíne să îeî sub supraveghere pe acest Mac Intyre. In afară de maniera pe care o au oamenîi aceştîa de a transporta

prada lor, trebuîe să aibe un centru de organîzare şî scurgere. Nu se poate, de exemplu, să te debarasezí de mătăsuri de 40.000 lire prîn mijloacele obîşnuite. Dar nîmîc n'ar fi mai uşor decât de a opera sub protecţia unei fîrme respectabîle ca Mac Intyre şî Sloan

— Este mult adevăr în ceeace spui, Wîngarb, mormăi şeful polîţiei. Reputaţia fîrmeî este deasupra orîcăreî bănueli şi eî au posibilitatea de a exporta marfa. Este o sugestie foarte bună.

— Voîu cerceta, domnule, zise Terry, care avusese aceeaş idee, dar care fusese destul de înţelept pentru a nu o menţîona. Vom supraveghea deaproape.

— Asta ne va duce, poate, la ceva, admîse Wîngarb. Sunt două lucrurî de lămurít în această afacere. Mai întâîu trebuie descoperît unde este ascunsă marfa şi apoî manîera în care este exportată.

Afacerea fu dîscutaţă sub toate unghiurile, în cele mai neînsemnate amănunte şî era ora două când Terry Ward părăsî Yardul pentru a se duce la barca luî cu motor.

In tîmpul înapoerii la cartîerul său general din Wappîng, gândurîle sale alunecară asupra tinereî feţe pe care o întâlnîse dimineaţa. Catherîne Lee îî făcuse o împresîe care ar fi uimit-o dacă ea s'ar fî îndoît de acească. In mintea luî el căuta un motîv plauzîbîl pentru a avea ocazîa s'o revadă.

Barca luî ajunse la destînaţie înainte ca el să fi găsît unul şî, dacă ar fî putut să pre-

vadă, un motiv nu era necesar, căcî trebuia s'o întâlnească din nou pe Lee, foarte puțin după aceea și în circumstanțe pe care cea mai nebună imaginație n'ar fi fost capabilă să le conceapă.

CAP IV.

DUBLA PERSONALITATE

Ultimul dintre funcționarî plecase de mult timp când Roy Mac Intyre închîse cartea asupra căreîa își concentrase atenția sa. O repuse în buzunar și, ridicându-se de la birou, se întînse. Luându-și pălăria și pardesiul, închîse biroul cu chea și ieșî dîn odaie. Fără să se grăbească, coborâ strâmta scară care ducea la parter. In vestibul, paznîcul îî spuse bună seara, la care el răspunse destul de sec și, continuându-și drumul, coborâ treptele pentru a se duce la automobilul său, care-l aștepta.

Vremea, foarte frumoasă în timpul zîleî, se schîmbase în ploaie. O ploaie măruntă, rece și pătrunzătoare. Mașina demară, alunecă fără sgomot în Butcher Road, apoî dădu în Watergate Street.

Roy aprînse o țigară și instalându-se confortabil pe scaunul său, între perne, începu să reflecteze la evenîmentele zîleî, în timp ce automobîlul gonea spre locuînța luî, în West End, dealungul tristelor străzî dîn Deptford.

Deşi nu lăsase să se întrevadă nîmîc dîn sentîmentele luí, vizîţa luî Teddy Ward îl emoţîonase puternîc. Era ímposîbil ca polîţîstul să aîbe bănuelî, dar petrecuse o oră foarte dezagreabîlă. Curată neşansă că carneţelul luí fusese găsît acolo, Fără acest íncident n'ar fî avut să se teamă de nîmîc.

Stătea în colţul luî prîvínd, prîn ferestrele pe care bătea ploaîa, străzîle umede şî strălucîtoare. Nîmení nu-şî dădea seama maî bîne decât el de rîscurile care le înfrunta, dar cîştîgul era de acelaş calîbru. Banîí exersară totdeauna o putere magîcă asupra luî. Cu toate acestea, nu se gândise până în ultîmul tímp că î s'ar fî putut întâmpla aşa ceva. Acum numaî să fîe prudent şî să evîte cursele semănate în fiecare parte a drumuluî său şî, în curând, va fí un om foarte bogat.

Lăsă gândurîle să-î vagabondeze asupra vîîtoruluî fericít care se deschîdea în faţa luî când, tresărînd uşor, îşî dădu seama că maşîna se oprise în faţa întrărîî caseî sale. Coborî, dădu şoferuluî înstrucţîunî pentru doua zî şî întră în vestíbul. Un portar în uníformă, aşezat într'o cuşcă de stîclă, la pîcîorele scărií prîncîpale, îl salută cu un cuvânt pe care Mac Intyre abea î-l întoarse. Ascensorul urcă repede la etajul al patrulea. Coborî pe un culoar larg, se îndreptă spre una dîn cele două uşî lustruîte dîn faţa luî şî introducând cheîa în broască întră la el. Apartamentul era mobîlat cu mare lux. Covoare persîene acopereau parchetul hal-

luluî și din plafon cobora o lampă de argînt care răspândea o lumînă dulce asupra zugrăvelíi strălucîtoare a pereților. Roy își scoase pălăria și pardesiul, pe care le puse pe un cuier încrustat de îvorîu și pătrunse în cabínetul luî de lucru. Aîcî, luxul și bogăția mobîlierului erau încă maî frapante. Covorul era atât de gros că s'ar fi crezut, călcându-l, că se merge pe o peluză bîne țînută.

Apăsând un buton de la un colț al căminuluî. Mac Intyre se așează și-și întînse pîcioarele spre radiator.

Ca răspuns la chemarea luî, ușa se deschíse fără sgomot și apăru un omuleț slab, îmbrăcat într'o lîvrea obișnuîtă de servîtor.

— Adu-mi un cocktaîl și jurnalele de seară, porunci Mac Intyre.

Omulețul salută și se retrase tot atât de tăcut cum întrase. Mac Intyre luă o țigară și fumă gândîtor, cu ochîi ațintîți asupra plafonuluî. Planurîle luî fuseseră elaborate cu grîjă. Atât cât se putea prevede, nu se putea teme de nicî un perîcol. Dar cu toate acestea voîa să fie sîgur de asta.

Mînt, servitorul, revenî cu mai multe zîare într'o mână și în cealaltă cu o tavă de argînt, pe care se găsea un pahar. Depunând zîarele lângă stăpânul său, așează paharul pe masă și se îndepărtă.

— Dîneul va fî gata peste treî sferturî de oră, domnule zîse vocea blîndă și respectuoasă a perfectuluî servîtor.

Mac Intyre desfăcu unul dîntre ziare şî când servîtorul se retrase îî spuse:

— Aştept o vizîtă. Un om care vîne peutru afaceri Dacă nu voiu fi terminat de cinat, să-l aduci aici.

— Bîne, domnule.

Mînt salută şî îeşî.

Roy parcurse repede jurnalele. Povestea spargerei antrepozîtului şî asasînarea paznicului umpleau două coloane în pagîna întâía. Le cetî cu atenţîe, bându-şi cocktaîlul. Când termină, se rîdîcă, trecu în camera sa şî se îmbrăcă repede. Când îşî termină nodul de la cravată, răsună gongul, anunţând că-l aştepta masa.

Se duse în sufragerîa luxoasă şî se pregăti să onoreze excelentul dîneu pe care-l preparase bucătarul său. Ronţăîa un biscuît şî brânză când sunetul sonerîeí de la întrare îî parvenî la urechî. Câteva secunde maî târziu, se auzî un murmur de vocî urmat de zgomotul închíderei uşîî exterîoare şî de deschiderea aceleîa a bîrouluî. Se auzî o cioc. căniturâ în sufragerîe şí apăru Mînt.

— A venît domnul.

Intyre se îndreptă spre birou.

Servîtorul îeşî. După două mînuţe, Mac Intyre se rîdîcă şi se duse spre bîrou.

Omul care era în faţa focului, cu pîcioarele întinse, ridîcă ochîî.

Era un îndivîd masîv şî bine zîdît, cu obrazul roşu, îmbrăcat într'un costum albastru,

ieftin. Mâinile luî marî erau curate numaî pe jumătate, unghiîle murdare şî în parte rupte.

— Bună seară, domnule Mac Intyre, zîse el cu o voce răguşîtă. Este frumos aicî, la dvs.

— Da, destul, replică celălalt cu răceală. Aşează-te, Coppîng.

Cu un semn dîn cap, îndică unul dîntre fotolîi şî îndreptându-se spre masă se înstală în acela care se găsea în spatele eî.

— Aî urmat întocmaî ordînele mele?, contînuă el, după ce vizîtatorul său luase loc.

— Da, domnule Mac Intyre. Marfa va ajunge Miercurea vîîtoare. Este transportată ca tăblîţe, pe conosament.

Mac Intyre îşî scoase carnetul dîn buzunar şî notă ceva în el.

— Cum í-aî dat drumul?

Coppîng îşî strecură mâna cea mare în buzunarul hainei şî scoase de acolo un teanc de hârtiî şîfonate. Intínzându-le pe genunchî, căută prîn ele şî alese fînalmente două pe care le puse pe birou.

— Iată, veţí găsî aîcî toate informaţiunîle cerute.

In momentul acela, întră Mint cu cafeaua şî whîsky-ul şi până la plecarea luî se făcu tăcere.

— Serveşte-te, spuse Mac Intyre, făcând un gest spre tavă.

Şi-în timp ce Coppîng îşî turna un whisky

mai tare începu să examineze hârtiile puse în fața lui.

— Lucrurile îmi par foarte bune, observă el. Gândesc că răspunzi de aceasta.

— Desigur că răspund. Se va cunoaște după colțuri.

Mac Intyre își bău cafeaua și puse ceașca la o parte.

— Înțelegi bine, insistă el, că nu vreau să apor de fel în aceasta. Dacă vor fi gâlcevi, d-ta vei acela care le vei înlătura și...

— Suntem de perfect acord, îl întrerupse vizitatorul. Sunt înțelegerile noastre. Nu vă mai gândiți la asta, domnule Mac Intyre, căci nu veți avea nici un dezagrament. Nici unul dintre acești tipi nu vă cunoaște și foarte puțini știu cine sunt eu. Lucrez mai ales prin intermediar.

Înghiți băutura rămasă în fundul paharului și întinse mâna spre sticlă.

— Las'o mai domol, îl prevenî Mac Intyre, dacă vrei să rămâi în posesiunea tuturor facultăților. Este periculos.

Copping cloncăni:

— Aș putea bea patru litri din acest lichior fără să fiu deranjat, afirmă el cu un aer lăudăros. Whisky-ul care mă va ameți încă nu este distilat. Imi amintesc că odată...

— Poate știi să bei foarte bine, observă Mac Intyre, dar cu cât vei bea mai puțin, în timp ce te voi ocupa de afacerea asta, cu

atât va fí mai bîne. Apropie-te și ascultă să te pun în curent cu planurîle mele.

Copping se supuse, după ce-și umplu paharul dîn nou și aproape timp de o oră Roy vorbî, referîndu-se, din când în când, la notițele de pe carnețelul deschis în fața luî. Dîscursul luí fu, oarecum, neîntrerupt, căci în afară de câteva observații interlocutorul său se mulțumî să puncteze fiecare frază cu o clătinare continuă dîn cap.

— Aveți mîntea limpede, remarcă el cu admîrație, când Mac Intyre își terminase expozeul.

— Da, într'adevăr, confîrmă celălalt, complezent. Ce părere ai de planurîle mele?

— Superbe! Mînunate, patroane!, exclamă Coppîng. Nu există nîci o retușare de făcut.

— Atunci, execută-le.

Mac Intyre se sprîjînî în fotolîul său și-l prîvi țintă.

— Sí fără mînciuni!, adăugă el cu un ton semnîficatîv.

— Mînciuni?, repetă Coppîng. Când Steve Copping întreprinde ceva el nu comite dîn acestea. Puteți întreba toți oamenîí de la Creek Brîdge la Wappîng Stairs. Vă vor spune că nu cunosc om maî corect decât mine.

Emițând această modestă axiomă se loví peste piept si, ridicându-se, își umplu din nou paharul.

— Luați si dvs. unul, spuse el. Să cíocnim

pentru succesul asociaţîeî noastre.

— Dacă aș făcea-o ar fi cu apă!, replică Mac Intyre, cu răceală. Fî atent la cele ce ţî-am spus și las-o mai domol cu acest whísky.

Copping îșî golî paharul dîntr'o sorbitură.

— Asta nu poate face rău nîcî unui copîl, protestă el.

— Apoî, scoate-ţí din cap îdeea că este o asociaţîe între noi, contínuă Mac Intyre. Te plătesc, și încă foarte generos, pentru serviciîle care mi le fací. Asta-î totul.

Vorbele acestea fură spuse cu un ton tranșant, care n'admîtea replică.

— N'a fost nicî o ofensă, domnule Mac Intyre. Era numaî un fel de a vorbî.

— Ei bîne, evítă-l. Iţî repet că nu este o asociaţîe între noî. Dacă vrei, comuníune de interese, dar nu alt ceva.

Se rîdică, ocolí masa și se așează în faţa radiatoruluî.

— Nu mai am a-ţî spune nîmîc, contînuă el. Știî numărul meu specíal de telefon, dar fi atent la vorbele care le spuî când te servești de el. Dacă este vorba de tăbliţe voîu înţelege.

Copping îșî dădu seama că trebuîe să plece și-și luă pălărîa.

— Atunci, mă duc, domnule Mac Intyre. Voîu veghea la toate. N'aveţî nicî o grîjă.

— N'am nicî una, replícă Roy. Dar d-ta le veî avea pe toate, dacă vei comîte prostîî.

Avuse înșelăciune în mîne, răspunse Cop- 37

pîng. N'am făcut încă nîcî una în vîaţa mea.

Işî înfundă pălăria pe cap şî întinse mâna. Mac Intyre ígnoră gestul şî îndreptându-se spre uşă i-o deschîse.

— Bună seara, spuse rece Mac Intyre, şî nu uîta ceeace aî de făcut.

Rămase în pragul biroului până ce servîtorul reconduse vîzîtatorul apoí, ducându-se în camera sa, îşî schimbă costumul cu unul vechiu şi uzat. Apoi îl chemă pe Mint.

— Ies, spuse el, şi nu ştíu la ce oră mă voîu întoarce. Nu mă aştepta.

— Foarte bîne, domnule. Afară plouă tare. Să mă duc să caut un taxi?

— Nu, nu mă duc departe. Voîu merge pe jos.

Când rămase sîngur, îşî turnă un pahar mîc de whisky şî aprínzându-şi o ţîgară se sprîjinî de cămîn, prîvînd conţinuu spíralele încandescente ale radiatoruluî. Era aproape 11 şî jumătate când se scutură dín reverîa luî. Se duse în hall, deschîse un garderob şî scoase un pardesiu vechîu, negru, foarte murdar, precum şî o pălărîe moale, murdară. Apoî, luând ascensorul, coborî la parter. In imobíl nu era un paznîc de noapte. Acela de zî îşî terminase de mult serviciul, pentru a se putea bucura de o odíhnă bîne meritată. In felul acesta, nîmení nu-l văzu deschizând greaua uşă exterioară şî strecurându-se afară, în strada aproape degurlî. Cel puţîn nîmenî dîn ínterîor, căcî de pe celălalt trotuar îl observă un om care

supraveghea casa de la începutul serîî. Când Mac Intyre începu să urce repede strada, sub ploaia care cădea din abundenţă, se luă prudent după el şî începu să-l urmărească.

Dîn ferícîre, pentru lînîştea spîrîtuluî său, Roy Mac Intyre nu-l bănuia pe copoiul care era pe urmele huî...

CAP. V.

SALONUL DE BILIARD

Copping părăsi Waverley Mansions şí odată în stradă căută în zadar un taxi. In momentul în care se pregătea să plece se apropiă un automobil şí la un semn al lui Copping, se opri, cu un scrâşnet de frâne.

— La biblioteca publică din Woolwich Road, zîse el. Dar repede, căcî sunt grăbit.

Taxi-ul demară. Copping se strânse într'un colţ şi-şi aprinse o ţigară, abandonându-se gândurilor care se îndreptau toate spre omul pe care tocmai îl părăsise.

Luându şi ţigara din colţul buzelor, mormăî ceva descoperînd două rânduri de dinţí galbenî. Un servitor! El! Ii va arăta într'o zi d-lui Mac Intyre care dintre doí era servitorul! Se opri un moment la acest gând agreabil. Cíne era, în fond, el pentru a reproşa unuî om o pícătură mîcă de lîchior şí ce se putea aştepta de la un personagiu acoperít de un nume ca Mac Intyre? Ei bine! Işi va

arăta într'o zi colţii şi atunci ce o să mai râdă de el. Acum însă trebuia să câştige bani şi Marele Şef nu ştia ce-i gluma. Il va vedea mai târziu, în noapte, pentru a-şi face raportul.

Copping era atât de cufundat în reflexiile sale, încât, tresărind, îşi dădu seama că maşina se oprise.

Aruncă câţiva gologagni în mâna omului şi se depărtă.

O sută de paşi mai departe de locul unde se oprise maşina, se găsea o cotitură, de unde pleca o stradă mică, strâmtă şi întunecoasă, care n'avea nimic atrăgător, luminată foarte slab şi mărginită de case cu faţade mizerabile. Parcurse strada până la capăt, pentru a traversa una mai lată, şi se găsi într'o serie de stradele infecte. In sfârşit, ajunse pe una care mergea paralel cu râul. Mai ploua încă, dar mai puţin tare, când el se opri în faţa unei clădiri mari, din cărămidă, pe faţada căreia scria: «Salon de biliard: Hickman».

Urcă câteva trepte, împinse o uşă cu geamuri şi intră într'o cameră destul de mizerabilă. La dreapta, un om, aşezat în spatele unei tejghele strâmte, citea un jurnal. Acesta ridică ochii în momentul când intră Copping.

— Bună seara, Sam, spuse Copping amabil. Patronul e aici?

— Da. In biroul său.

— O. K., exclamă vizitatorul, îndreptân-

duse spre ușa de pânză verde, din fața intrării.

Impingând-o, la urechile sale ajunse un vuiet de bile svârlite și se găsi într'o cameră mare și lungă, luminată de lămpi mari, cu abajure verzi, atârnate deasupra a 20 mese de biliard, așezate la rând de fiecare parte a sălii.

Un amestec straniu de oameni, cei mai mulți jucau, era în jurul biliardelor.

Copping aruncă o privire circulară în jurul odăii, făcu semne de prietenie unei sau la două cunoștințe și se îndreptă spre o ușă ferămă, făcută în peretele din stânga. Bătu și auzind un mormăit intră.

Odaia era mică și mai curând murdară. Aerul era îmbâcsit de fum și prin specia ceața de ceață observă silueta enormă a unui bărbat așezat pe un scaun, în spatele unui birou prăpădit, care ocupa mai mult ca o treime din spațiul disponibil.

Gras este un cuvânt impropriu pentru a exprima impresia care o făcea Joe Hickman. Era colosal. O masă enormă de carne, aî căror ochi dispăreau în grăsimea feții și în rotunjimea obrazilor.

— Hello, Steve! exclamă el, fără a-și scoate țigara care o ținea între dinți. Așează-te

Vocea îi era răgușită ca a unei persoane aflată de laringită.

Copping trase spre el un fotoliu șchiop și se lăsă să cadă pe el.

— Ai ceva de băut?, întrebă el. Mi-e sete.

Hickman întinse mâna spre un dulap mă amenajat în peretele de lângă el, şi scoase d acolo o sticlă cu două pahare. Le umplu ş împinse unul dintre ele spre noul venit. Cop ping îl goli, făcând să-i plescăe buzele de sa tisfacţie.

— Acum mi-e mai bine!, exclamă el. A ceva noutăţi?

Hickmann mişcă încet din cap.

— Nu. Nimic nou. Cred că n'aşteptai ni mic?

— Nu ceva precis. Am întrebat numai în tr'o doară.

— Poate vei afla ceva nou puţin mai târ ziu, spuse Joe. Cred că-l vezi astă noapte?

Copping îl confirmă cu o mişcare din cap

— Da, am primit un telefon azi dimineaţă

— Şi eu, adăgă Hickman. E ceva pe drum Mi-a spus să avertizez băieţii că va avea nevoie de ei peste o zi sau două.

— Cu cât va fi mai mult de lucru cu atât voiu fi mai mulţumit, rânji Copping.

Joe îşi scoase ţigara din gură şi scuipă câteva fîrimîturi de tutun.

— L'ai văzut pe acest Mac Intyre?, întrebă el brusc.

— Da, începu Copping, iar în momentul acela o mică sfârlează răsună într'un colţ odăii.

Joe Hickman dădu o înjurătură.

— Este semnalul, zise el. Tăcere! Colo sunt aici!

— Ce vrei? murmură Copping pălind. Crezi că...

— Nu cred nimic, mormăi Joe. Foarte probabil că nu e nimic. Vin adesea să dea târcoale pe aici.

Apăsă de două ori un buton de pe masa lui.

— Așează-te și să nu-ți pese de nimic, continuă el.

Cineva ciocăni la ușă.

— Intră, spuse Joe.

Ușa se deschise și apăru Sam.

— O persoană vrea să vă vadă, domnule Hickman, anunță el.

Și, pe deasupra umărului său, Joe observă figura lui Terry Ward.

CAP. VI

PE URMELE BANDEI

Tânărul inspector intră în odaie.

— Drace, dece nu deschideți ferestrele, spuse el amical, și nu lăsați să între puțin aer proaspăt? Atmosfera de aici este irespirabilă.

— Domnule Ward, mormăi Joe, sunt totdeauna încântat să vă văd. La mine totul este deschis și se petrece la lumina zilei.

— Și eu sunt convins de asta, răspunse Terry. Ești un tip încântător, dintr'o singură bucată. Ai multă clientelă astăseară?

— Toți oamenii care vin la mine sunt respectabili.

— Ce crezi de Lew Felan şi de Ginger Smith?, întrebă Terry cu un ton sarcastic. Iţi erau clienţi şi acum sunt «sub lacăt» pentru o bună bucată de vreme, deoarece aproape, au omorît paznicul de noapte al unui şlep.

— Se poate întâmpla un accident în caracterul cuiva, protestă Hickman. Dar nu vor mai intra la mine. M'am străduit, totdeauna, să am o clientelă aleasă.

— Joe, zise poliţistul, n'am venit pentru asemenea dîscuţîî, ci pentru a-l vedea pe Steve Coppîng.

— Pe mine?, exclamă Copping. Ce vreţi, domnule Ward?

— De cât timp eşti aici?, întrebă Terry.

— Nu ştiu exact, răspunse el încruntân-du-şi sprâncenele. Cât timp e, Joe?

— Aproape toată seara, mormăi Hickman. Vorbeam împreună, domnule Ward.

— Atunci, ai petrecut aici cea mai mare parte a serii? Nu te-ai dus în West End?

Obrazul lui Copping respira dreptate şi a-devăr când clătină capul protestând:

— In West End domnule Ward? Cîne a putut să vă vâre ideea asta în cap?

— Chîar d-ta!, îl întrerupse Terry. Destul cu minciunile, Copping. Ai fost văzut intrând într'o casă din Swallow Stret şi ai eşit din ea la începutul serii.

— Ei bine! Şi dacă era aşa?, mormăi Coppîng. Da, într'adevăr, m'am dus în West End. Nu tineam s'o mărturisesc pentrucă am făcut o vizită unei prietene. Sunteti un om de lume

și... cred că mă înțelegeți?

— Miss Roy Mac Intyre fără îndoială?, spuse Terry cu inocență.

Copping rămase trăsnit.

— Nu vă înțeleg, mormăi el.

— Roy Mac Intyre este singura persoană pe care ați văzut-o și vreau să știu care era scopul vizitei făcute.

— Nu cunosc nici o lege care interzice unui om să și vadă prietenii, protestă el, dar expresia feței lui îi trăda nelinîștea.

— Intr'adevăr nu există zîse Terry, dar greu se va crede că ești amicul directorului unei firme ca Mac Intyre și Sloan.

— E drept, nu sunt propriu zis unul din amicii săi.

— Ascultă, Coppîng, te sfătuiesc să spui mai bine adevărul.

— Este adevărul adevărat, domnule Ward, replică Coppíng cu un aer de om jignit.

— La fapte, Copping. Ce te-ai dus să faci la d. Mac Intyre.

— Afaceri personale, răspunse el. Voiam să mă aranjez... nu știu dacă aș trebui să vă spun aceasta, căci este un secret. Dar știu că se poate avea încredere în dvs.

— Mulțumesc, murmură Terry cu ironie.

— Voiam să mă aranjez, continuă Coppíng, cu unul din amicii mei din Belgia cu prívire la o mare consignație de brichete. Iată. Acum cunoașteți adevărul. Sper că nu veți vorbi despre aceasta, căci o casă rivală ar vrea să ne suflе afacerea.

— Înţeleg, spuse Terry. Aşa dar, Mac Intyre va recurge la d-ta pentrucă... Apropo de brichete, care este numele firmei belgiene?

Copping fu un moment zăpăcît. Amîcul său Joe îi veni într'ajutor.

— N'aveţi dreptul să puneţi asemenea întrebări, după regulament, protestă el. O ştiţi tot atât de bine ca şi mine.

— De când ai devenit un jurist, Joe?, întrebă Terry care ştia, totuşi, perfect că Hickman avea dreptate. Prea bine, am să vă mai pun o singură întrebare: Ce grad aveţi amândoi în «Piraţii Tamîsei».

Bruscheţea acestui atac umplu de stupoare pe auditorii săi. O privire de consternare apăru pe larga faţă a lui Hickman, în timp ce Steve Copping îşi trecu limba peste buzele lui devenite, deodată, uscate. Colosul fu cel care-şi reveni mai repede:

— Vă place să glumiţi, nu-i aşa, domnule Ward?, spuse el surâzând, şi singurul semn care-i trăda emoţia era vocea puţin mai răguşită ca deobiceiu. Ce vreţi să ştim asupra «Piraţilor Tamîsei», o bandă de hoţi şi asasini? Suntem oameni respectabili. Nu ştim nimic despre ei.

— Voiam să fac o experienţă, zise Terry cu amabilitate, şi sunt satisfăcut.

Expresia figurilor celor doi oameni îi arătase într'adevăr tot ceeace voia să ştie.

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat, Hickman

 Până acum ai avut noroc. Nu întinde coar-

ı prea tare, căcî se poate rupe. Şî dacă lulele închísorîî dîn Pentonvîlle sunt maî rate ca bîroul d-tale în schîmb sunt derte de a fi tot atât de confortabile. Bună ara.

Se întoarse şî se retrase însoţît de Sam, re nu încetase să tremure în tot timpul zîteî.

Tímp de câteva secunde după plecarea lui, ppîng şi Hickman se prîvîră în tăcere şî eve fu cel care vorbî cel dîntâîu.

— Crezî... crezí că ştîe ceva?

— Dacă aşa ar fî fost cazul, n'am maî sta ci la ora asta. Nu, nu este în curent cu nîic. Dar cred că are bănuelî. Probabîl aî st fílat astăseară, Steve.

— Da, admise el, nelînîştît. Nu-mi place vestea asta, Joe. Ward se află pe o pistă. ar fî maî bîne să amânăm dîscuţía de astă-apte?

— Nu. «El» vrea să te vadă neapărat. Şi oî n'avem nîcî un mîjloc să-l prevenim am. In locul tău m'aş duce, dar aş dubla ecauţíunîle. Du-te la Gallows Wharf făînd un înconjur mare şî asîgură-te că nu tî urmărit.

Joe Hickman îşî sorbî whîsky-ul cu mîcî ghiţături apoî îşi ţuguî buzele luî groase:

— Intr'una dîn zîlele astea, declară el în- corpul înspectoruluí Terry Ward va fî dîn Tamîsa, cu craniul sfărâmat. Şî în ...face cînste tuturor clîen-

CAP. VII

UN OM LA PANDA.

Era aproape ora două şî jumătate şî nourî negriî sburau pe cer. Străzîle strâmte erau goale şî caldărâmurîle umede luceau reflectând lumína felînarelor.

Clădirea derăpănată a luî Gallows Wharf, care-şî detaşa silueta-î neagră pe cer, dădea o împresíe sînistră.

Un orologîu sună jumătate, undeva pe malul dîn Middlesex, şî un om ieşî în acelaş tîmp dîntr'o alee îngustă, înaîntând spre fluviu. Şapca, pe care o trăsese peste ochî, ajungea la gulerul rídicat al pardesîuluî său, ascunzându-î aproape în întregíme fîgura. Ajunse pe malul apeî şî, înconjurând o grămadă de lemne, aruncă o prîvire în dîrecţîa antrepozituluí.

Inaînţă, pîpăînd peretele. Mâînîle îi întâlnîră, în curând, margínea unei micî deschizăturî. Uşa era închîsă, dar puse în acţîune un cleşte specîal. Se auzî o trosnitură şî broasca sări din locul eí.

Odată înăuntru avu un moment de ezîtare. Antrepozîtul era gol. El o ştia. Dar dacă calculele luî erau exacte nu va rămâne aşa încă multă vreme.

Inaîntă încet, evitând sfărămăturîle care zăceau în toate părţîle şí apelând, din nou, la lampa sa, pe care o aplecă însă spre pământ pentru a-î dîmînua vîzîbîlitatea.

O prîvîre rapîdă în jurul luí îî arătă ceea-ce căuta: o scară lungă se rîdîca dîn dușumea, pentru a se pîerde în întunerîcul de deasupra. Lampa îî permise să ajungă la pîcíorul scăriî, evîtând o grămadă de lăzî desfăcute. Mergea în tăcere, deoarece avusese precauțîunea să se îmbrace cu o pereche de pantofî cu tălpî de cauciuc.

Ajuns la scară, apucă unul din brațele cî și se oprî pentru a asculta. Nu se auzea nicí un sgomot, afară de pîcăturîle de ploaie care loveau ferestrele și vântul care sufla afară. Incepu să suîe încet, treaptă de treaptă.

Merse decî înainte, luând precauțíuni mîmuțîoase, călcând pas cu pas și cercetând cu pîcîorul, fără încetare, tăria podeleî înaînte de a-i încredința greutatea corpuluí său.

Ajuns la un loc unde se găsea în podea o gaură maî mare decât celelalte se opri și lungîndu-se pe pântece îșî vârî capul în deschizătură. Era în avans. Omul pe care-l aștepta nu trebuía să vînă înaînte de orele treî.

Se instală cât mai confortabil putu pentru lunga luî veghe. Nu se auzea alt sgomot decât gueratul vântuluî trecând prîn spărturîle peretîlor și chîțcăîtul șoarecîlor.

Orologîul bătu treí lovîturî slabe și înaînte ca zumotul să se fi stîns complet scârțâî o scândură și un pas fu perceptîbîl. Omul pe care l aștepta întrase în antrepozît.

Un chîbrít fu frecat şi o slabă lumînă gălbuie ţâşni.

Prîvîrîle î se duseră atuncî spre o masă grea din lemn alb, pe care se apleca o siluetă întunecoasă. Ea se rídîcă şi, la lumina uneî lumânărî pe care o aprînse omul, pânditorul întrevăzu fîgura-i bătrână, galbenă şî rîdată şi bărbia-î íeşîtă. Moşneagul îeşî o clipă din cercul luminos şi revenî cu un scaun.

Aşezat la masă, trase dîn buzunarul haîneí luî uzate nişte hârtiî pe care începu să le studîeze cu atenţie.

Trecu un sfert de oră. Omul din odaia de jos era absorbît în adnotarea documentelor etalate în faţa luî când se auzî un bâzăit mic, provenînd de la o sfârleză plasată într'unul dín colţurîle îmensei odăî. Era, evident, un semnal convenit, căcî bătrânul se rîdîcă, făcu câţiva paşî şî, aplecându-se, rídîcă un zăvor, apoî trase uşa uneí trape.

Omul de la pândă observă un reflex al apeî fluviului şî vocea aspră a bătrânuluî îi parvenî la urechî. Fíxată de podea, lângă trapă, se găsea o scară de frânghîe care fu aruncată în vîd aproape imediat.

După câteva secunde, în deschîzătură apărură capul şi umeriî unuí îndîvîd.

— Bună seara, Coppîng, spuse vocea aspră. L-ai văzut pe Mac Intyre?

Steve scoase o batîstă dîn buzunar şî şî şterse sudoarea care-î curgea pe faţă.

— Da, patroane, l-am văzut şí am aranjat totul cu el.

— Foarte bine.

Bătrânul, care-şî reluase locul la masă, rânjea uşor.

— Ai lucrat bine, Coppîng. Ţî-aî reparat greşala făcuţă prîn trîmîterea luí Pelton.

— N'avea cea mai vagă idee că este sticlete, mormăî Coppîng. M'a tras pe sfoară.

— Şi pe mine, căcí era cât pe aîcî să mă prîndă, replică bătrânul. Dacă ar fi fost ceva maî puţîn grăbît ar fî reuşît. Şí-a luat însă plata şi nu-l vom mai găsi în drumul nostru.

Ochîî í se îndreptară spre trapă şî Coppîng, care urmărîse mîşcarea, se cutremură.

— Da, aî lucrat foarte bine, conţinuă bătrânul. Îl ţinem pe Mac Intyre în felul acesta.

— Am avut o scuturătură, astă-seară, patroane, adăugă Coppíng. Am fost filat până la apartamentul luî Mac Intyre.

— Filat? De unde o ştî?

Copping se explîcă.

— Va trebuî să fîm foarte prudenţî. Acest Ward este un om abil şi perículos. La prîma ocazîe, ar trebuî să ne debarasăm de el.

— Îl voîu pune pe Noakes să-l cureţe.

Bătrânul clătină dîn cap.

— Do, Noakes îmî pare cel maî îndícat. Şi pe faţă deasemenea trebuie s'o curăţăm. Un mort îî fluvîu nu îl-ar strîca.

Bătrânul răsfoî hârţiile puse înaíntea luî şi Coppîng se apíecă asupra mesei. Conversaţia conţinuă cu voce scăzută încât omul de afară nu auzî nîmíc.

Timp de o jumătate de oră, ceî doî oameni

dîscutară. Apoî bătrânul întînse înterlocutoruluî său o foaíe de hârtie acoperită cu înseinnărî şi se ridîcă.

— Acum poţi să te ducî, spuse el. Nu vreau să întârzîez aicî căcí mă aşteaptă alte lucrurî.

Steve vârî hârtia în buzunar şi aşteptă ca celălalt să fi rîdîcat trapa şî să fí pus scara la loc.

— Marţî, la aceeaş oră, preciză bătrânul cu asprîme, în timp ce Copping dîspărea în deschízătură.

Scara fu ridîcată şî panoul lăsat.

Timp de cincî mînuţe omul rămase cu coatele pe masă, cufundat în reflecţiîle luî, apoí stînse lumânarea şî îndîvîdul de sus îl auzi trăgând picîoarele pe podea. Apoî încetă orice sgomot.

Pândîtorul se rîdică repede, coborâ scara şî îeşí dîn antrepozît pe acelaş drum pe care venise acolo.

Ploaia încetase, dar vântul sufla cu furie şi el luptă împotriva lui dealungul drumuluí său până în Thames Street.

Zorîle începură să se ívească când un taxî dădu colţul străzîî în care locuia Roy Mac Intyre, care coborî din vehîcul, plătî şoferul, deschîse uşa exterioară a îmobílului luî şi se urcă, cu ascensorul, la etajul său. Trecând prîn bîrou îşî turnă un whîsky şi-l bău renede

Cinci minute mai târziu, adormi, obosit fără îndoială, dar, în acelaş timp, satisfăcut de întrebuinţarea nopţii.

CAP. VIII.

SCRISOAREA CIFRATA

Catherine cetea, pentru a doua oară, o că dîn Evelyn Street. Camera era curată şi feştînă.

Catherîna ceţea, pentru a doua oară, o scrîsoare venită cu poşta de dîmîneaţă. Judecând după încruntarea sprâncenelor, conţînutul nu era prea agreabil.

Ea o îndoi şî o depuse lângă farfurîe apoî se întoarse spre ouăle şî cafeaua care constîtuîau mâncarea ei. Cutele frunţîî persîstau şî gândurîle eî erau desigur absente.

Mîca pendulă a căminuluî, sună ora nouă. Rîdicându-se de la masă, ea îşi luă pălărîa şi pardesîul pentru a se duce la munca eî cotîdiană.

Jimmy C. se găsea în vestîbul şî o prîmi cu gentîlul său surâs.

— Bună zîua, mîss Lee. Din ferîcîre, timpul s'a făcut frumos.

Ea murmură o replică oarecare şî apucă pe scara care ducea spre bîroul eî.

Furtuna de vânt şî de ploaie a nopţîî dispăruse, dimineaţa era caldă şi însorită. Catherine se duse în biroul patronului şi dintr'o privire, constată că odaia era goală. Reve-

nînd la masă, începu să trîeze corespondenta.

După regulîle înstituite de bătrânul Robert Mac Intyre toate scrîsoríle trebuiau să-î fie remîse eî pentru a fi deschîse. Apoî erau transmîse patronuluî sau administratoruluî prîncipal.

In dimîneaţa aceea, curîerul era maî volumínos ca deobiceîu. Ea se aşează şî se puse imediat la lucru.

Erau maî mulţe plicurî purtând inscripţîa «personal», adresate luî Hugh Mac Intyre. Bíne înţeles, ea nu se atîngea de ele.

Trîase jumătate dîn curier când dădu peste un plîc a căruî adresă, purtând numele de Mac Intyre, era bătută la maşînă. Provenea din Belgia. Conţinutul era de neînţeles, compus díntr'o serie de vorbe neavând nîcî un sens. Textul începea cu formula obîşnuîtă: «Scumpe domn» şî contînua cu «fericire, iarbă, parc, drum, lampă, cărbune, bríchete... bucătar, câine, gară, brîchete...» Semnătura nu era descîfrabîlă.

Cu toate că scrîsorea fusese expediată din Belgia cuvîntele erau englezeştî.

Catherine o privi intrigată şi se gândi că era vorba de un cod oarecare. Cuvântul «brîchete» era repetat de patru orî.

Se întreba ce putea semnifîca aceasta şî o puse pe teancul de scrisorî destînate d-luí Mac Intyre. Era anormal ca fîrma să prîmească scrîsorî cîfrate. Intr'adevăr, era prîma pe care o vedea de când fusese angajată

şi curiozitatea îi era excitată la maximum.

Reciti hârtia iş luă o hotărîre.

Tocmaî terminase de triat corespondenţa când auzî sonerîa. Luând grămada de scrísorî care trebuîau prezentate patronuluî, bătu la uşa de comunicare şi întră.

Mac Intyre era aşezat la masă. Ea remarcă că avea aerul obosît şí trăsăturîle trase.

— Bună zîua, spuse el brusc. Lăsaţî curierul acolo. Vă voîu chema peste câteva minute.

O ciocănîtură se auzí la uşă. La învîtaţîa eî de a intra, o femeîe pătrunse în cameră. Era tânără şî îmbrăcată de o manîeră foarte elegantă. Un parfum exotîc se răspândí în bîrou.

— Aîcî e biroul d-luî Mac Intyre?

Surprîza care o resîmţíse Catherîne la vederea acesteî vîzitatoare neaşteptate se accentuă când o auzi vorbind. Vocea-i era subţîrică şí piţigăiată, cu o notă de vulgaritate, şi când ea înaintă în odaîe şí razele soarelui care treceau prîn fereastră o luminară, Catherîne îşî dădu seama că nu era atât de tînără cum crezuse la început. Lumína zîleî făcea să se vadă unele rîduri sub un machiaj savant şî reflexul buclelor părului eî de aur, care ţâşneau de sub mica ei pălărie, n'avea nimîc natural.

— Da, răspunse ea. Doriţî să-l vedeţî?

Vizitatoarea înclînă capul.

— Anunţaţî-l că d-na Renfrew dîn Ameri-

ca dorește să-î vorbească. Își va reamînți.

Unul dín lucrurîle care o intrigaseră pe Catherine, de la sosîrea acesteî femeî, fu lămurit. Accentul străin care o izbise era american.

— Vă rog să așteptați o clîpă, spuse ea. Îl voîu anunța.

Mac Intyre, absorbit în lectura scrîsoriî mîsterioase pe care o etalase în fața luî, pe mapă, rîdîcă ochii, încruntând sprâncenele.

— O doamnă dorește să vă vadă, îl întrerupse Catherîne. D.na Renfrew. Spune că v'a cunoscut în America.

O expresîe de smînteală apăru în ochîi luî Mac Intyre și fîgura luî bronzată păli.

— D-na Renfrew?, murmură el. Ce dracu căuta in Anglia? In sfârșit, întrodu-o.

Catherîne reveni în biroul eî, unde găsi pe vîzîtatoare cîtînd hârtiîle depuse pe masa ei.

Catherîne se reașeză la bíroul eî pentru a-și continua lucrul, dar în mîntea eî era exclusiv ocupată de ceeace se petrece în odaia vecînă, díntre patronul eî și aceasta stranie creatură. Dacă ar fî putut vedea sau auzi conversația care se desfășura între ei desîgur ar fí suferît un șoc.

Mac Intyre se ridîcă pentru a-și prîmî vizîtatoarea. Fígura-î nu reflecta nîmic altceva decât o expresie amicală.

— Eî bine, ce vrei? E multă vreme de cînd ești în Anglîa?

— De săptămâna trecută, răspunse femeia,

aruncând o prîvîre în jurul eî, asupra mobilierului modest care împodobea odaîa. Nu e prea frumos aîcí!, remarcă ea.

El scoase un mormăit şî-şî luă tabacherea.

— Nu eştî prea politîcos, observă ea. Ai putea să-mí oferî un scaun.

— N'ai nevoie să ţi se opere.

Ea se lăsă să cadă graţios într'un fotolîu de lângă bîrou.

— Aî fost totdeauna un neghîob, Micky. Nu ştiî să trăeştî şî cum să te porţî cu o doamnă.

— Ba da, când întâlnesc una. Haîde, Marfon, ce vrei? Dece aî venît aîcî?

— Inteligenţa ta o va înţelege uşor, repli. că ea, prîvîndu-l prîntre ploapele pe jumătate închise. Aî găsît o plăcíntă bună, Micky.

El o fîxă, cu buzele luî subţîrî strânse şi clătină încet capul.

— Văd, spuse el, că aî vrea s'o împărţîm. Nu-î aşa?

— Desigur.

— Mută-ţî gândul! Nu veî avea nîmîc. Mă auzî? Nîmîc.

Obrazul femeîeî se înăspri şî ea renunţă la orice semn de prîetenîe.

— Eî bîne, vom vedea! Doreştí să mă duc şî găsesc pe şeful polîţieî şî să-î vorbesc? Aş putea să-î furnîzez íformaţîunî întere-sante.

— Vreî să mă şantajezî?, insînuă el încet.

— Numeşte-o cum vrei. Dar am venit pentru asta. E multă vreme decând aî părăsît

Americî, Micky, şî am avut de furcă să-ţi regăsesc urma. Dar acum când am ajuns aicî vreau să profît de aceasta.

— Ascultă, Marion, — vorbi Mac Intyre şi tonul lui era conciliant, — nu trebuie să ne certăm. Poţî să mă ajuţi. Jack este cu tîne?

— Ah!, acum te recunosc, surâse femeîa. Da, Jack este cu míne. Stăm la hotelul Chatterton, în Berkeley Street

— Da, puteţî să mă ajutaţî, murmură Mac Intyre, scoţându şî dîn tabachere o altă ţigară, cu o mână care tremura puţîn. Dece n'a venit şî Jack.

— A crezut că-î maí bîne să vîu singură la această prîmă dîscuţîe. Dacă vreî să dinezi cu noî, am putea dîscuta.

— Sunţeţí lîberi astăseară?, întrebă el. Foarte bîne. Atuncî voîu fî la Chatterton la ora opt. Acum, lasă-mă căcî am mult de lucru.

Ea se rîdîcă fără să protesteze şi se îndreptă spre uşă.

— Vei veni?, insistă ea, opindu-se în prag.

— Da, da, nu voîu uîta!, răspunse el.

— Atunci, la revedere.

Când traversă bîroul Catherîneî, pentru a se duce la scară, pe obrazul eî era un surâs de trîumf.

Mac Intyre rămase nemíşcat câteva minute, cu trăsăturîle contractate, muşcându-şî unghiîle. Apoî apucă telefonul şî formă un număr. Trecu un tîmp înaînte ca să poată începe dîscuţia, care — dealtfel — fu scurtă,

Când agăţă receptorul trăsăturile i se destinseră, căcî luase o hotărîre. Marîon Renfrew era un perícol neaşteptat care amenîţa vîaţa şi lîbertatea luî. Şî acest perîcol trebuia să fie înlăturat.

CAP. IX

UN ATENTAT NEIZBUTIT

Vedeta polîţîeî urca încet Tamîsa şi farurîle eí se reflectau în apa neagră. Luna se ascunsese şî râul era cufundat într'o obscuritate aproape completă.

In pîcioare, în faţă, Terry Ward scruta, nerăbdător, întunerîcul.

I se semnalaseră, la începutul noptîî, două şlepurî suspecte, dar ínformaţîa se dovedîse greşită, căci o perchezîţîe îmediat efectuată nu descoperîse nîmíc. Nu erau în realîtate decât nişte mărfuri, provenind din Birmingham, transportate de la o magazie la alta.

Lângă Royal Naval College se încrucişară cu o altă vedetă a polîţîeî, mergând în direcţîa opusă, şî răspunseră salutuluî omuluî de la cîrmă.

Antrepozîtul abandonat dín Gallows Wharf îşi arăta sîlueta la dreapta şî Terry abea aruncă o prîvîre într'acolo.

Vedeta îşî conţînuă cursa. Trecură prîn faţa debarcaderuluí de la «Mac Intyre şî Sîons» şî se îndreptară spre Pool.

Până în momentul acela nu se produsese

nici un eveniment important, când deodată Terry se înțepeni și se plecă peste parmalăc.

— Ce s'a întâmplat?, întrebă sergentul Porter.

— Mi se pare că am auzit sgomotul unuí corp greu căzând în apă, murmură Terry. Dar tu?

Sergentul, nu auzise nimic. In momentul în care sunetul parvenise la urechile inspectoruluí, el era ocupat să caute într'o ladă un obiect de care avea nevoie.

Forțându-și ochii pentru a străpunge obscuritatea, Ward cercetă întreaga suprafață de apă dîn jurul vedetei. Deodată mâna i se înțepeni de parmalăc.

— La stânga!, strigă el brusc.

— Ce s'a întâmplat?, întrebă sergentul.

— E ceva care plutește acolo, jos. Lângă șlepuríle acelea, pe malul dîn Surrey!

Vedeta se apropiă de mal.

— Acolo, acolo! Acum poți să vezi mai bine. S'ar spune că e un corp.

— Probabil vreun biet dîavol obosit de víață, mormăi sergentul.

Obiectul dispăru când ajunseră lângă el, apoi revenî la suprafață. Terry se aplecă peste bord și întînse brațul. Degetele i se prinseră de hainele muiate.

— Dumnezeule, este o femeíe!, exclamă el. Ajută-mi, Porter.

Sergentul opri motorul și se precipită în ajutorul inspectoruluí.

Unindu-și eforturîle lor, traseră pe bord

femeie neînsufleţítă. Cu lampa de buzunar, Terry îî lumînă obrazul.

— Dumnezeule!, gâfâî el, devenînd palîd. Era Catherîne Lee!

Terry, cu gâtul uscat, se aplecă şî-i luă pulsul. Un suspin de uşurare îí scăpă, când simţî o uşoară bătaîe sub mâna luî.

Sergentul sări la cârmă şî vedeta ţâşnî în noapte. Terry îşî scoase vestonul şî făcând o pernă dín el o strecură sub capul tinereî fete.

Ochîî ei îî erau închîşi. Pe albeaţa frunţîî, se etala o umflătură mare, albastră, şî trăsăturile luí Terry se contractară când o văzu. Lovîtura provenea de la un şoc după căderea eí în apă sau cineva o izbise înainte de a o arunca.

Cele cîncî mînute ale parcursuluí îi părură interminabile. Tânăra fu ridicată pe o brancardă şî transportată la post. Medicul venî aproape îmedîat după aceasta şî în urma unuî examen rapîd îşî pronunţă verdictul.

— Va scăpa, declară el scurt. Dar a primît o lovîtură grea. Trebuîe dusă la spîtal şî să í se scoată îmbrăcămintea udă.

Catherine fu pusă pe o targă şi condusă, mereu leşînată, la spîtalul cel maî apropiat.

CAP. X.

DEPOZIȚIA D REI LEE

Era ora zece, a doua zi dimineața, când Terry ajunse la spitalul în care fusese transportată tânăra fată. Fu imedia condus în sala în care se găsea, așezată în pat.

In afară de paloarea și pata albastră care î se vedea pe frunte, părea să nu fi suferit prea mult dín aventura eî și îl prîmî pe inspector cu un surâs delicîos, care făcu să-i bată inîma.

— Bună zîua, zîse ea. Sunteți aîcî în vízită ofîcială sau ca amîc?

— Amândouă, răspunse el, stând în picioare lângă patul eí și prîvînd-o cu atenție. Cum vă sîmțîți?

— Foarte bîne. Voiam să mă ridîc, dar nu mî s'a permîs. Iți sunt terîbîl de îndatorată, d-le Ward.

— Mă copleșești. Acum, povestește-mí cum s'a întâmplat! Este un accîdent?

Ea îl privi și el avu împresîa că ezită să vorbească de aventura eî.

— Totul e atât de confuz în mmoria mea încât îmí este dîfîcil să-mî amîntesc.

Se oprî puțin, în timp ce Terry aștepta răbdător.

— Eram pe debarcaderul Balkan, spuse ea însfârșît, când un bărbat îeșî dîn umbra uneî grămezî de lemne și mă atacă. Asta este tot ce-mí amintesc.

— Dar ce făceaţi la debarcaderul Balkan la ora aceea dîn noapte? întrebă el uluît.

— Eu... eu..., ea ezită. Nu puteam dormî. Aveam o migrenă puternică şî gândeam că o plimbare în aer liber îmí va face bine.

Ea nu făcu nicî o aluzîe la scrisoarea pe care o cítise în dîmîneaţa z'eî precedente şî care motivase prezenţa ei pe acest ponton la o oră atât de târzîe.

— Bîne. Şî puteţî să-mî faceţî o descriere oarecare a omului care v'a atacat?

— Nu. Nu l'am putut măcar vedea.

El remarcă încurcătura eí, ghîci că ascundea ceva şî fu întrîgat de aceasta. Ce avea de ascuns această tânără faţă?

— La bîrou se va întreba ce mî s'a întâmplat, spuse ea, rupând tăcerea care devenea jenantă. Este o oră decând trebuia să fiu acolo.

— Nu vă necăjiţi pentru aceasta. Dacă doriţi, mă voîu duce personal să explic sîtuaţia.

— Vi-aş fi foarte recunoscătoare, spuse ea cu amabilitate.

Mai vorbî cu ea câteva clîpe şî se despărţi, foarte întrîgat şî încă şî mai nelînîştit. Care puţea fi motivul acestuí atac mîsterîos asupra Catherinei Lee, atac care avea, fără îndoială, scopul de a o suprîma? Dece nu-í spunea tot ce ştîa? Acoperea pe cîneva şî acest cineva era Mac Intyre?

Jerry Ward, care cunoştea natura romantică a tinerelor fete, se gândea că era posîbil

ca Catheríne să fî contractat o sîmpaţîe puternîcă pentru patronul eî Era un gen de bărbat care atrăgea femeîle de orice vârstă şî în specîal pe tînerele femeî naîve, ca secretara sa.

Ajunse la íntrarea în bîrourîle «Mac Intyre şi Sloan» fără să fi găsît o soluţîe satîsfăcătoare pentru problemă.

Jimmy C. flecărea cu portarul, în vestibul, şî-l prîví pe Terry cu un surâs.

— N'am venit în misiune oficială, începu Terry. Aduc un mesagîu al domnîşoareí Lee.

Surâsul dîspăru de pe faţa luî Jîmmy, care luă o expresie serioasă.

Terry explîcă în câteva cuvînte ceeace se întâmplase.

— Dumnezeule! Dar este îngrozítor!, exclamă Chevalîer. Cîne a putut comîte un asemenea atentat?

— Este tocmaî ceeace aş vrea să ştîu şî eu, replică Ward. Domnîşoara Lee a fost atacată prîn surprîndere, astfel că nu şî-a văzut agresorul.

Jimmy C. clătînă dîn cap.

— Mă duc să înştîînţez pe d. Mac Intyre de aceasta, spuse Jîmmy. Mulţumirîle noastre, d-le ínspector, că v'aţî deranjat până aîcî.

Terry plecă şî când apucă spre Creole Road îşî dădu seama, pentru prîma oară, de oboseala luî. Nu închisese ochîî toată noaptea. Servícîul trebuîa să şî-l reîa la ora şase

seara şî deaceea se decîse să se ducă acasă, să să odîhnească.

Un autobuz îl duse până la capătul străzîî luî şî ajungând acasă se vârî ímediat în pat.

CAP. XI.

O CAPTURA INTERESANTA.

Paznîcul de noapte al luî Moxton, marîî importatori de fíldeş, pusese la o parte jurnalul de seară pe care-l cetîse, căscă, şi aruncă o privire orologiului agăţat pe peretele mículuí său bîrou. Era ora unu şi jumătate noaptea, şî trebuîa să facă al doîlea rond. Luând revolverul care era lângă mâna sa, dădu la o parte pîedîca, se asigură că era încărcat şî, vârând arma în buzunar, se ridică.

Făcu cu grîjă înspecţîa marelui depozît, găsî totul în regulă şi revenî în cameră.

Wicker aprînse soba de gaz şi puse cafeaua să se încălzească. In tîmpul acesta, îşî scoase dîn buzunar o pîpă scurtă, din pământ negru şî o cutie de zînc dín care luă un trabuc de ţutun. Tăîă o bucată dîn acesta, o fărămiţă între palmele sale, umplu pîpa şi începu să fumeze cu o mare satísfacţie.

In antrepozit, domnea o linişte completă. Şoarecîî şî scârţâîtul, toate aceste micî sunete bízare care, câte odată, turburau pacea nu dispăruseră în această seară.

Lichidul începu să fiarbă. Wicker întinse braţul până la o etajeră vecină, luă o ceaşcă, în care turnă preţioasa băutură. Adăugă puţin lapte, zahăr şi înghiţi cu sgomot prima sorbitură din băutura fierbinte.

— Excelentă!, declară el tare, şi se întoarse spre a sunge gazul.

— Dacă te mişti eşti mort!, şuieră o voce, printre dinţi.

Lui Wicker îi căzu pipa din gură şi se sfărâmă de pământ.

— Mâinile sus!, urmă vocea aspră. Dacă încerci să scoţi revolverul din buzunar va fi ultima mişcare care o vei face.

Paznicul se întoarse cu gura căscată.

In uşa deschisă se profila o siluetă sinistră, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, mascată, şi ţinând în mâna-i înmănuşată un revolver, îndreptat spre el.

In spatele individului care-l ţinea la respect cu revolverul său, văzu alţi oameni îmbrăcaţi în negru, circulând la dreapta şi la stânga fără sgomot. Brusc îi veni în minte explicaţia acestui fenomen.

— Dumnezeule, «Piraţii Tamisei», suspină el.

Un al doilea individ îmbrăcat în negru şi mascat, ca şi cel cu revolverul, se furişă în cameră. O cârpă îmbibată cu cloroform fu aruncată peste capul lui Wicker şi, din acel moment, până când îşi reveni, câteva ore mai târziu, faptele şi gesturile bandiţilor îi scăpară cu totul.

Spre deosebîre de celelalte antrepozîte, cel al luî Moxton era construít într'un fel specîal. Având în vedere preţul mărfiî cu care făcea comerţ, d-luí Moxton î se păruse necesar să aibă o cameră blîndată pentru a marfa la adăpost şi anexase antrepozitului o asemenea cameră betonată cu o uşă mare de oţel.

Răufăcătorîi erau, desîgur, famílîarîzaţi cu locurîle, căcî patru dîntre ei urcară repede treptele care duceau la camera blîndată, ducând cu eî ínstrumentele necesare pentru a forţa uşa. Nu se auzî nîcî un sgomot şi nu se observă nîcî o precîpîtare. Fîecare mîşcare fu executată cu ordîne şi fără grabă. Dar se întâmplă un lucru pe care eî nu-l prevăzuseră.

D. Moxton, dírectorul caseî, studíase cele mai bune măsuri de luat pentru paza mărfurílor sale.

El stabilise o înţelegere între paznicul său de noapte şî polîţíe. Wîcker, în afară de multîplele lui rondurî, trebuîa să se pună în relaţie telefonîcă, la fîecare oră, cu postul polîţienesc pentru a-l înştîînţa că totul era în regulă.

Sergentul Yarrow, aşezat la staţîunea din Old Water Lane, prîvî pe deasupra ochelarílor săi pendula fîxată în perete şî încruntă dîn sprâncene. Antrepozîtul ar fí trebuit să telefoneze de cîncî mînute. Bătrânul Wicker adormise sau exista o altă explîcaţîe pentru tăcerea luî? Se hotărî să maî

aştepte cînci minute, înaínte de a acţiona.

Acele continuau să înaînteze pe cadran şî telefonul rămânea tăcut.

Foarte nelînîştit, sergentul se decíse să-şî prevină şefu!.

Super — întendentul North rîdică ochîî de la bíroul său încărcat cu hărtiî, în momentul în care sergentul vârî capul pe uşă.

— Domnule, n'am prîmit nîmic de la antrepozîtul Moxton. Ultîmul semnal l'am prîmît acum o oră şi zece mínute.

North reflectă un moment şi apoî clătînă capul.

— Mă duc acolo, spuse el, înfine.

Luă telefonul şî un mînut maî târzîu era în legătură cu ofíţerul de serviciu de noapte al Scotland Yardului. Acesta scrîse o notă pe blocul de lângă dânsul, rupse foaía şî o trîmîse la bîroul de informaţie.

Inspectoul divizionar de serviciu de îndată ce prîmî mesagîul dîn partea superîntendentului North aruncă o privire pe hîrtă şî, două secunde maî târzíu, operatorul telegrafîeî fără fîr trîmitea, în cod, instrucţîúní tuturor maşînîlor purtând numerele afectate districtuluî în care se găsea antrepozîtul Moxton.

Două zecî de mînute după recepţîonarea notei luí North, şase maşînî de poliţie, plîne cu oamenî înarmaţî, se îndreptau spre acest antrepozît. Una dîn ele se opri în drum, pentru a-l lua pe North.

— Nu ştiu dacă se petrece ceva normal,

declară North ofițerului care venise să-l ia. Vom găsi poate numai paznicul adormit. Dar trebuie să execut ordinele.

Când ajunseră în fața antrepozitului găsiră așteptând celelalte cinci mașini. Avu loc o conferință rapidă și personalul polițienesc fu repartizat în așa fel încât să înconjoare edificiul din trei părți. Două vedete ale brigăzii fluviale, înștiințate telefonic, plecară repede din Wapping, pentru a supraveghea partea care dădea spre fluviu.

Antrepozitul forma o massă neagră, dinspre care nu venea nici un sgomot. North, însoțit de un polițist, făcu o cercetare minuțioasă, dar ea nu arătă nimic anormal. Un semnal luminos discret, venind de pe fluviu, avertiză personalul polițienesc de faptul că brigada fluvială era la post.

Toate ieșirile erau acum controlate și North consultă pe ofițerul poliției volante. Trei oameni înarmați, conduși de North, escaladară grilajul curții și se îndreptară spre intrarea principală. Erau la vreo patru sau cinci metri când ușa se deschise brusc și se auzi o grindină de gloanțe. Unul dintre oamenii lui North se prăbuși gemând, cu un glonte în umăr.

Polițiștii traseră la rândul lor și se repeziră înainte. O jumătate de duzină de fanți negre coborau scările, alergând și trăgând continuu. Un alt detectiv căzu mort și, acum, urmă bătălia corp la corp. Alți polițiști atrași de sgomotul împușcăturilor,

sărîră pe deasupra grîlajuluĭ şĭ venĭră să întărească grupul luí North.

In puţin ţîmp, totul fu terminat şî hoţîî prînşî.

— A fost cam «groasă» ţîmp de câteva clípe, gâfâî North, ştergându-şî sângele care îî curgea dintr'o falcă, sgărîată de un glonţe. Vom pune, pentru moment, «sub cheie» aceste păsări. Mai târziu, îi vom cerceta cu deamănuntul.

CAP. XII.

OMUL CARE ŞTIE.

Doî dîntre banditi fuseseră răniţî serios şî fură luaţî împreună cu detectîvul rănit şi cel mort, de către o maşină de ambulanţă. Alţî treí bandîţî încercaseră să scape pe apă, dar căzuseră în mâînile brîgăzîî fluviale sub ordinele luî Terry, care venise în fata super-întendentului North cu un surâs vesel.

Pe tabloul capturîî figurau şapte hoţ şoarecî de apă típicî, cu excepţia unuîa dintre eî care părea de un nîvel ceva mai ridicat. Terry descoperí, ancorată în faţa unui trepozîtuluî, o ambarcaţíune vopsîtă în negru. Cu aceasta venise banda. O percheziţie făcută în înteriorul antrepozîtuluî duse la descoperírea nenorocîtuluî Wîcker care începea să-şî revie.

Forţa publîcă nu venîse prea devreme. Uşa de oţel a camereî blîndate fusese fă-

tată, broasca tăiată cu o lampă cu acetilenă şi numeroase bucăţi de fildeş scoase şi aduse în vestibul.

In timpul întrebuinţat pentru inspectarea camerei blîndate şi restului imobilului, paznicul de noapte îşi revenise suficient pentru a povesti ce i se întâmplase.

Jurnalele de seară publicară articole lungi asupra acestei afaceri şi un oarecare domn Swinger, locatar al unei modeste camere din Watergate Lane, Greenwich, căpătă un interes deosebit cetindu-le.

Era un om cu tenul palid, cu părul de culoare nedecisă şi a cărui figură exprima o nemulţumire continuă. Bunurile lui pămînteşti constau din 30 de şilingi, rest al unor economii penibile făcute. Dar d. Swinger nu se neliniştea defel de aceasta, căci, poseda un secret care, era sigur de asta, îi va procura curînd din ce să trăiască pentru tot restul vieţii lui.

Citi de două ori articolul ziarului şi se hotărî să onoreze cele două felii groase de pîine cu unt pe care proprietăreasa sa i le pregătea pentru frugalul lui dineu.

Da, va putea câştiga mulţi bani!

Trăsăturile gurii d-lui Swinger se cutară într'un fel de surâs. Aştepta un răspuns la scrisoarea sa, dintr'un moment într'altul şi acest răspuns, gîndea el, nu putea fi decât favorabil.

In timp ce gândurile îi mai erau concentrate asupra acestui subiect, auzi basii îna-

bușiți ai poștarului, urmați în curând de mersul apăsat al proprietăresei. care urca scara. Bătu la ușă și întră ținând în mână o scrîsoare, pe care o puse pe masă în fața lui.

D. Swinger prîvî scrîsoarea cu o oarecare emoție. Era puțin decepționat văzând că nu este grea. Vărând un deget în interior, o deschîse și scoțând hârtîa, cîtî:

«Imi cereți să vă trîmît bani, sub amenînțarea unuî scandal. Imî fi xați, mai întâîu, un aconto, de o sută de lîre, apoí o sumă lunară de aceeaș mărime. Prefer să regulez chestîunea prîntr'o sumă care o vom fîxa între noî, sumă care am să vî remiț la vîítoarea întrevedere. Fiți la colțul dîntre Church Street și Creek Road astă seară, la mîezul nopțiî Mă veți găsî într'un automobil închis, în care vom putea discuta fără teamă de a fî văzuți sau auzîțî».

Nu era nicî o semnătură, dar de fapt era inutilă, căcî d. Swínger știa foarte bîne de cîne emana această scrîsoare.

O sumă fîxă! Asta îi convenea de mînunat. O sumă lîchídă ar putea fî plasată și ar putea porta procente. Asta valora, poate, mai mult decât aranjamentul înîțîal.

Își turnă o a doua ceașcă de ceai, îi puse lapte și zahăr, își aprînse o țigară fo

aruncând o prîvire de compătîmire asupra mobîlîerului mîceí sale camere. Peste câteva zîle, asta se va schîmba.

Proprietăreasa intră pentru a ridica resturîle, «ospăţuluî».

— Acum trebuie să plec, coană Roza. Mă voîu întoarce târziu, cred, poate la ora unu şî jumătate sau la două dîmîneaţa. Te previu, ca să nu fî nelînîştîtă în cazul când mă vei auzî reîntorcându-mă.

— Unde te ducî, domnule Swínger, la o asemenea oră?, întrebă ea.

— Este vorba de o întâlnîre de afacerî în West End, răspunse el încet, cu un membru al unuî club de noapte şî asta este sîngura oră la care-l pot vedea.

La 11 şi jumătate îşî luă pardesiul uzat şí pălărîa şî coborî scara cea strâmtă. Prîvî cu dispreţ mîca stradă murdară pe care mergea pentru a da colţul în Evelyn Street şí de acolo în Creek Road. In curând va putea părăsi acest cartîer îngrozitor pentru un altul mult maî bun şî desîgur nu va regreta că nu-l va maî revedea.

O sîngură clîpă nu se gândí că într'adevăr nu-l va mai revedea nîciodată şî că ora aceasta era ultîma a vîeţîí luî. Cufundat în gândurîle luî fericîte şi în vîsele luí de vîîtor, se grăbî dealungul străzîlor negre, alergând spre moarte.

CAP. XIII.

CUCERIREA CATHERINEI

Catherine Lee îşi reluase serviciul şi trei zîle nu auzî vorbîndu-se de Terry Ward. Pentru un motîv sau un altul, era supărată de aceasta. Cu toate că se găsea rîdicolă, se simţea puţin ofensată la gândul că tânărul înspector prîvea aventura sa de o manîeră atât de îndiferentă.

Roy Mac Intyre telefonase că nu va venî la birou în dîmíneaţa aceea şi Catherîne lucra cu înfrîgurare la mîca ei masă, când se auzî o cîocănîtură la uşă şi în cameră íntră un om de talîe înaltă, îmbrăcat cu eleganţă.

— Ascultă-mă, scumpo, spuse el cu un accent american pronunţat, doresc să-l văd pe d. Mac Intyre. Vrei să mă anunţî?

— D. Mac Intyre nu este aîcí, răspunse ea, roşînd sub prîvîrîle admîrative ale străînului.

— Asta-í foarte plîctîsitor. Când va venî?

— Nu ştîu nîmîc. Nîcí măcar dacă va maî veni astăzî.

Vîzítatorul îşî încruntă sprâncenele

— Imî dăduse o întâlnire..., începu el, şî apoî adăugă, prîvînd-o ţintă: Spune-mî, nu-mí tornî braşoave?

— Ce vreţî să spuneţî?

— Nu e vreo gogoaşă? Nu ţî-a recomandat să spuî că nu este aîci pentru a se debarasa de mîne?

— Nu, răspunse ea, sec. Dacă vă spun că d. Mac Intyre nu este aîcî înseamnă că nu este aîcî. Poate doriţi să vorbiţî cu d. Chevalîer...?

— Am treabă cu d. Mac Intyre, o întrerupse el. Nu-l cunosc pe Chevalier şi nu mă interesează. Pe Mac Intyre vreau să-l văd.

— Dacă vreţi să vă lăsaţi numele, spuse Catherine, îl voîu anunţa pe d. Mac Intyre la înapoiere, că aţi fost pe aîci.

El reflectă o clîpă.

— Spune-i că doreşte să-l vadă Jack Renfrew şi că prîma dată când îmi va maî fîxa o întâlnîre să fie exact la ea. Aî putea adăuga că dacă crede că-mî va maî juca asemenea renghîurî se înşeală grozav.

Catherine îl prîvî cu înteres.

Asadar, acest índîvid grosolan era o rudă a domnoî exotice care venîse cu câteva zile înainte să-î vadă patronul. In forul ei întern îşi spuse că se împerechíaseră foarte bîne.

— Voîu face comîsîonul dvs. către d. Mac Intyre de îndată ce va venî aicî, spuse ea.

— Bîne. Spune-î să-mí telefoneze la hotelul Chatterton.

Îşi aprînse o ţîgară de foî dîn buzunarul hainei, îi muşcă capătul cu dinţii şi o aprinse.

— E prea rău pentru o fată ca d-ta să fie amorţită toată zîua în acest loc, remarcă el.

— Sunt nenorociri mai mari, replică Catherine.

— Ce faci în fiecare seară?, continuă Ren.

frew. Presupun că te duci să te plimbi cu vreun amic.

— Dacă printr'un amic vreţi să spuneţi la iubit, îi răspunse Catherine cu răceală, atunci trebue să spun că încă n'am nciunul.

— Bărbaţii din această ţară trebuie să fie niște tipi curioşi, remarcă el râniind. Oare n'au ochi?

— Trebuie să fie doi inşi pentru a face un târg, replică Catherine şi eu sunt foarte dificilă de satisfăcut.

Surâsul bărbatului se mări, descoperind niște dinţi murdari.

— Eh. eh, exclamă el cu admiraţie. Cred că ai dreptate. O fată ca d-ta n'acceptă să se ducă la cinematograf cu primul venit. Visezi mai sus. Nu-i aşa?

— Cinematograful nu mă interesează şi apoi dacă aş vrea să mă duc acolo mi-ar plăcea... să mă duc singură.

Bărbatul reluă:

— Dar n'ai refuza un mic dineu drăgut în West End, cu un spectacol de teatru după aceea?

Tânăra îl privi cu niște ochi calmi.

— Asta ar depinde în întregime de cel care mi-ar cere.

— Şi dacă aş fi eu? Ce ai zice?

— Aş zice că nu dinez niciodată în altă parte decât la Carlton şi că apoi mi-ar trebui o lojă la teatru.

Americanul fluieră uşor printre dinţi.

— Ai gusturi aristocrate. In fond, nu te bla-

moz. Ei bine, vom merge să dinăm la Carlton şi apoi vom lua o lojă la teatru. Ne-am înţeles?

— Pentru când?

El reflectă o clipă.

— Dacă am spune pentru mâine seară?

— Vă voiu găsi în vestibul la Carlton, la orele şapte şi jumătate, răspunse ea, iş acum, dacă îmi permiteţi.. am multă treabă.

— O. K., exclamă el, încântat. Mâine la orele şapte şi jumătate, la Carlton. Adio.

OMUL DIN BARCA

Căpitanul unei nave olandeze care, simţind că-l fură somnul, ieşise din cabina lui şi se urcase pe punte să îa aer şi să fumeze o pipă, văzu trecând pe lângă ambarcaţiunea lui o luntre dusă de curentul apei. Aceiaşi luntre fu văzută şi de paznicul de noapte al unui vapor cu fructe, ancorat ceva mai jos pe fluviu.

Barca fu oprîtă de patrula fluvîală, în vecinătatea luí Gallîon Reach şi, la prima vedere, se crezu că este goală. Dar prîvînd o mai deaproape se observă la fund un corp însufleţît, sgârcît sub el însuşi.

Ambarcaţiunea fu remorcată şî dusă la unul dintre posturile de polîţie fluvîală, unde fu examînată mai cu deamănuntul. Cadavrul care zăcea pe ea era al unui om de talîe mîjlocîe, sărăcios îmbrăcat. Nimic nu putu să-i relev identitatea. Fusese ucîs cu o lovîtură de cuţit

dar arma nu fu găsită şî, deşî hainele erau muiate de sânge, în barcă nu se descoperi nîcî o pată de acest soîu.

— Se pare că mai întâîu a fost ucîs şi apo vârît în barcă, declară inspectorul care exa minase corpul. Este un asasînat. Nu exîsţi nîcî o îndoîală cu prîvire la aceasta. Dar cu aparţîne barca ?

Era o întrebare cu răspuns dificil, căci nu exista nici o urmă susceptibilă de a indica numele proprietarului. Era veche, în stare proastă şi îi lipseau vsle.

Cadavrul fu transportat la morgă şî s descoperî că barca aparţîne unuî debarcader de lângă Royal Naval College, la Greenwich, folosită pentru a face diverse drumuri mici s oamenîi venînd la lucru, în dimîneaţa aceî nu putuseră decât să constate dîspariţia eî.

Poliţia nu putu face nmic altceva decât urma drumul obîşnuît. Ceeace şi făcu. De coperirea fu comunicată Scotland Yardulu şî semnalmentele detaîlate ale omului şî cau za morţiî luî fură trîmîse în toate părţile.

Atenţîa lui Terry Ward fu atrasă îmedîa asupra faptului şî sugeră o explicaţîe superi orului său îmedîat.

— Nu te gândeşti decât la asta !, râse vele ranul cu păr cenuşiu. Eşti hîpnotizat de «Pi raţiî Tamisei». Această crimă n'are nîcî o le gătură cu eî. Barca n'a fost întrebuînţa decât ca mîjloc de a se debarasa de corp. Ass sínatul s'a produs într'altă parte.

Aceste cuvînte erau motivate de desco

ira unui polițist patrulând într'un loc pus
u din Blackheath. Polițistul observă, ascunsă
t mărăcínișurî, o mașînă abandonată, al
ireî scaun din față era plîn cu sânge. Își
icu raportul și se deschise o anchetă pentru
regăsîrea proprietarului automobîlu ui. Se
ovedi că aparținea unui maîor dîn gardá,
are anunțase dîsparíția mașînei, noaptea
recedentă. O lăsase în Half Moon Street, în
mp ce făcea o vizîtă unui prîeten, și la ieșí-
a sa dîn ímobil mașîna nu mai era acolo.

— Admițând că nu s'a comis un alt asasinat
f, noaptea trecută, mormăî super_întenden-
l din Wappíng, necunoscutul nostru a fost
ís în acest automobîl.

Identitatea victimei fu descoperită a doua
, când o femeie agitată se prezentă la postul
e polițîe dîn Blackheath Road pentru a și
ce declarația.

— Este d. Swînger, spuse femeîa. Sunt si-
ură de asta. Semnalmente concordă punct cu
unct și apoí n'a mai revenît acasă de ala tă-
i noaptea.

O ascultară și o duseră în cîuda protestelor
, la morgă. La vederea cadavrului, leșină,
ar, când putu fi pusă din nou în prezența
rtului, declarația eî fu precîsă.

— El este, gemu ea. Știam că nu va ieși ni-
le bun dîn relațîîle lui cu cluburíle de
ipte.

Îi povestî tot ce știa.

Torrey, însoțít de un inspector al postului
e Blackheath, revenî cu ea acasă și perche-

zîţîonă camera ocupată de defunct. In cămin. găsî scrisoarea care îl dusese pe Swinger la moarte.

— Iată, spuse el colegului său, iată motivul. Acest indîvid încerca să şantajeze pe cineva.

Coana Roza fu convocată şi întrebată asupra tot ceeaca ştîa despre fostul eî locatar.

— Era un îndîvid foarte lîniştît, spuse ea, care lucra unde putea. Când avea serviciu mă plătea foarte regulat. Numai de când şoma, a rămas în urmă. Dar nu mă necăjeam prea mumt căci ştiam că mi va achita de îndată ce va fî dîn nou în serviciu.

— Unde lucra ?, întrebă Terry, care nu se aştepta să aîbe un răspuns.

— Era functionar la «Mac Intvre şi Sloan», replică ea. Ştîţi, armatorîî dîn Butcher Road.

— Îî cunosc foarte bîne, răspunse Terry încet. Aşa dar Swinger era unul dîn functîonarîî lor ?

Ea făcu un semn de aprobare dîn cap.

— Aa. A fost concediat când a venit noul director, acel care a succedat unchiului său. El a lichidat cea mai mare parte din personal când a luat frânele conducerii.

— Bine, spuse Terry, al cărui crerer era plin de gânduri.

Mac Intyre avea un apartament în Swallow Street, în imediata apropiere a locului de unde fusese furat automobilul. Colţul dintre Creek Road şi Church Street nu era decât parte de antrepozit şi, în sfârşit, debarca-

dorul de unde se dăduse drumul bărcii era deasemenea aproape. Mac Intyre ştia fără îndoială de prezenţa ambarcaţiunei în acest loc...

CAP. XV

ALIBIUL

Mac Intyre era foarte prost dispus. Venise dis de dimineaţă la birou şi când Catherine îi aduse curierul o primi cu o privire puţin amabilă, răspunzând la salutul ei cu un mormăit de neînţeles. Nu apăruse în ajun şi în ciuda acestei lipse dela lucru părea obosit şi epuizat.

— Un domn Renfrew a venit să vă vadă, eri dimineaţă. A spus că avea întâlnire cu dvs.

Încruntarea sprâncenelor patronului se accentuă.

— L-am uitat, mormăi el. A lăsat ceva vorbă?

— Nu. V'a rugat numai să-i telefonaţi la Chatterton.

— Eşti sigură că n'a spus nimic în plus? întrebă Mac Intyre privind-o cu atenţie.

— Nu. Absolut nimic.

Câtva timp după plecarea ei, el rămase la masa lui, jucându-se nervos cu creionul, fără să se ocupe de corespondenţa din faţă. Apoi, ridicându-se brusc, îşi aprinse o ţigară, se duse la fereastră şi privi fluviul, cu un nor întunecat.

Lucrurile se complicau. Sosirea soţilor Renfrew îl turburase şi, deşi îşi aranjase planurile pentru a para lovitura, nu se simţea liniştit. Cel mai bun lucru care-l avea de făcut era — poate — să dea o lovitură mare şi să dispară, atâta timp cât lucrul acesta era posibil. Ultimile zile îi aduseseră mai multe surprize decât n'ar fi dorit.

Se reîntoarse la biroul lui şi, aşezându-se, se strădui să se intereseze de corespondenţa care i-o preparase Catherine. Nici o scrisoare particulară.

Isprăvi de iscălit ultima hârtie când Catherine intră pentru a-l anunţa că inspectorul Ward doreşte a-i vorbi.

Mac Intyre îşi stăpâni tresărirea pe care i-o provocase acest nume şi-şi compuse o atitudine calmă, în aşteptarea poliţistului.

Când Terry fu în faţa lui, Mac Intyre îl întrebă cu un ton carcastic:

— Ei bine, inspectore, ce-ai mai găsit de astă-dată?

— N'am găsit nimic, d-le Mac Intyre. Am venit numai să vă întreb dacă-mi puteţi da ceva informaţiuni asupra unui om numit Swinger care, după câte mi s'a spus, este unul dintre foştii dvs. funcţionarí.

— Swinger?, repetă Mac Intyre, strângându-şi buzele şi cutându-şi fruntea. Swinger? Nu-mi amintsc numele acesta. Adresează-te lui Chevalier. Ştie mai multe ca mine. Dar de ce te interesează omul acesta? Nu care cumva a făcut ceva?

— N'a făcut nimic, răspunse Terry liniştit E mort.

Privi ţintă la omul aşezat în faţa lui dar, dacă se aştepta să vadă vreo schimbare oarecare pe această figură bronzată, fu decepţionat. In afară de o mişcare uşoară a sprâncenelor, Mac Intyre îşi păstră impasibilitatea.

— Dece mi te adreseze mie?, întrebă el. Ce interes pot avea în moartea unuia dintre foştii mei funcţionari?

— O moarte premeditată nu lasă pe nimeni indiferent, remarcă Terry. Swinger a fost înjunghiat alaltăeri noapte, într'un automobil furat, şi corpul lui a fost depus într'o barcă lăsată, apoi, în voia valurilor.

Incă odată el scrută figura antagonistului său, pentru a descoperi vreun semn de emoţie. Dar nici un muşchiu nu se mişcă.

— Da am cetit această poveste, răspunle Mac Intyre, cu calm. Regret că nu vă pot ajuta.

— Automobilul în care bănuim că a fost asasinat, continuă inspectorul, a fost furat în faţa unui bloc de case din Half Moon Street.

Făcu o pauză.

— Şi apoi?, întrebă Mac Intyre.

— Aveţi un apartament în Swallow Street, la colţul străzii?

Ochii reci şi asprii ai lui Mac Intyre se închiseră pe jumătate

— Mulţi oameni locuesc în acest cartier.

Cred, inspectore, că nu mă bănuești de a fi furat un automobil și a fi ucis pe acest individ?

Terry evită un răspuns direct.

— Cred că vă dați seama, d-le Mac Intyre, că într'o anchetă asupra unei morți premeditate trebuie să întrebăm numeroase persoane. Victima, Swinger, vi-a fost cândva funcționar și deaceea numele dvs. se găsește în mod natural pe această listă. S'a descoperit că Swinger șantaja pe cineva și că această persoană i-a dat întâlnire, printr'o scrisoare, să-l vadă într'un automobil închis, la colțul dintre Church Street și Creek Road. Ne-ați ajuta enorm dacă ați vrea să ne faceți o descrierea a felului cum v'ați petrecut timpul în noaptea în chestie, între orele zece și jumătate și unu dimineața.

— Și dacă refuz?, ripostă Mac Intryc, cu răceală. Nu admit dreptul de a mă chestiona în felul acesta.

— Nu există nimic care să vă împiedice să răspundeți, domnule! Desigur nu vă pot forța, dacă nu vreți s'o faceți. Dar permiteți-mi să vă avertizez că puteți fi citat ca martor la anchetă și atunci aceste întrebări, puse aici între noi, vă vor fi adresate în public, de către judecător.

Mac Intyre se gândi câtva timp.

— Ei bine, n'am nimic de ascuns. Te asigur că nu sunt amestecat în moartea acestui om. Nu-mi amintesc măcar figura lui. Dacă voia să șantajeze pe cineva, în nici un caz

n'a încercat să mă stoarcă pe mine.

Luă o ţigară, o aprinse şi rezemându-se în fotoliul său trimise un rotocol de fum spre plafon.

— Acum, să-mi amintesc. Unde am fost alaltăeri seara?, murmură el. Ah, da, desigur! Am cinat acasă şi m'am dus la teatru. De aici am plecat la 11 şi am supat într'un restaurant mic din Soho. Nu-mi mai amintesc numele, căci n'am mai fost niciodată acolo. După aceea, simţind nevoia de puţin exerciţiu, m'am dus să fac un tur şi, pe la 12 şi jumătate noaptea sau pe la unu fără un sfert, m'am întors acasă, după care m'am culcat.

— La ce teatru v'aţi dus?

— La Coronet. Mă decisesem pentru acesta în timpul după amiezii şi telefonasem de la birul meu, să mi se reţină un loc. Nu veţi avea nici o dificultate, inspectore, să verificaţi faptul. Imi dădusem numele şi rugasem să mi se lase biletul la intrare, de unde să-l pot lua când voiu veni.

Terry îşi notă în minte să facă o anchetă la teatru.

— Aşa că, vezi, dacă automobilul acela a fost furat înainte de orele 11, eu nu pot fi acuzat de furt, pentru că la ora aceea eram la Coronet.

In această aserţiune era mult adevăr şi Terry fu puţin derutat. Restul alibiului era mai puţin convingător. Ar fi fost într'adevăr dificil de controlat gesturile şi faptele lui după ieşirea din teatru. Pentru a suta oară blestemă

ghinionul polițistului pus pe urmele lui Mac Intyre, tocmai în noaptea aceea în care informațiunile lui ar fi fost atât de necesare.

— Cred, inspectore, râse el ușor, că vei trebui să amâi pentru mai târziu plăcerea de a mă aresta pentru o crimă care n'am comis-o.

Terry își strânse buzele.

— Nu este vorba de arestare, d-le Mac Intyre. Fac obișnuita anchetă.

Și cu această frază discuția se termină.

In trecere, Terry se opri în biroul Catherinei pentru a vorbi cu ea. O găsi palidă și puțin enervată. Puse aceasta pe seama tragicei ei aventuri.

Ancheta făcută la Coronet confirmă spusele lui Mac Intyre. Biletul fusese reținut în după amiaza aceea și păstrat până la orele șapte și jumătate. Fusese luat, dar casierul nu-și amintea figura omului care venise să-l ceară. Asta dovedea, în orice caz, că cineva ocupase locul, dar nu că fusese Mac Intyre. Alibiul nu era deci inatacabil. Dar până la producerea altor evenimente noui, era imposibil să ajungă la ceva decisiv.

XVI

DRAMA DE LA CHATTERTON

La orele șase și jumătate Catherine își acoperi mașina de scris, își aranjă biroul și se pregăti să plece. Era puțin contrariată, căci era în întârziere, tocmai atunci când ar

fî vrut să plece maî devreme. Dar, în ultîmul moment, d. Mac Intyre o chemase să-î dic teze maî multe scrisori, care trebuíau expe diate îmedîat.

Își grăbî pasul în Butcher Road și Water- gate Street, căcí avea întâlnire cu d. Ren frew și nu-î maî rămăsese decât tîmpul de a se îmbrăca și a se duce la Carlton.

Judecând-o după aspectul sever al feței, era ușor de văzut că nu se gândea cu plă- cere la seara care o aștepta.

Când ajunse la Carlton era opt fără două zecî și prîvind în jurul eí îșî dădu seama că partenerul eî încă nu venise. Văzând un scaun lîber, se așează și așteptă, cu ochîí aț- ținși asupra ușiî de întrare. Timpul trecea dar americanul tot nu se vedea.

Catherîne începu, nu fără motiv, să se sim tă prost. Cu toate acestea, întâlnirea fusese precîsă și nu se îndoíse că va fî respectată. Opt fără un sfert..., opt fără zece...

La opt, îșî prívî ceasul-brățară și se rîdică. Așteptase maî mult de 20 de minute și soco tea că era sufîcient. Sau bărbatul uîtase, sau intervenîse ceva.

Trímîse un băîat să-î caute un taxî și, aș teptând sosirea luî, văzu un bărbat trecând repede prîn fața ei. Ceva famîlîar în mersul său îî atrase atenția și când acesta se întoar se și aruncă o privire înapoi îl recunoscu: era Jimmy Chevalier.

El ezîtă, se oprî și, deoarece ea surâdea, se apropiă

— Hello, mîss Lee!, spuse el scoţându-şi pălăria. Mi se pare că v'ad recunoscut, dar mi-era teamă să nu mă înşel.

— Nu v'aţî înşelat, zise ea graţîos. Sunt o femeîe al cărei cavaler este lipsît de cuvânt de onoare.

El o privî intrigat.

Catherine observă cu mirare că era în ţinută de seară, cu toate că, apoi, îşi dădu seama că acest fapt nu avea nîmîc surprinzator în el. N'avea nîcî o îdee despre vîaţa particulară a lui Jimmy şi nu era nîmîc anormal în aceea că se dîstra puţîn.

— Trebuîa să luaţî masa acî?

Ochîî săi priveau intrarea somptuoasă a luî Carlton.

— Da. Dar acum mă întorc acasă.

— Aţî vrea, aţî vrea, se bâlbâî Jîmmy destul de încurcat. Aţi vrea să mă acceptaţi ca înlocuitor al unuî bărbat puţîn galant?, întreba el cu tîmîdîtaţe. Dar..., mă tem că nu voîu fi la înălţimea Carltonuluî şî...

— Un local mai simplu nu m'ar speria, surâse ea. Mulţumesc, d-le Chevalîer, este foarte amabîl dîn partea dvs.

Catherine se urcă în taxi. «Hotel Chatterton» îl auzî cu mîrare pe Jîmmy spunând şoferului. Dece alesese tocmaî pe acesta? Pe buze îî venî un protest, dar şî-l reţinu. Reflectând, îî păru amuzant să se ducă la Chatterton, mai ales dacă necurtenitorul Renfrew cîna acolo.

Jimmy se așează lângă ea și automobilul demară.

— Sper că n'aveți nimic contra să mergem la Chatterton. spuse el. Conducătorul localului este unul dintre prietenii mei și, din când în când. mă duc acolo să dînez. Mâncarea este excelentă. iar asistența liniștită și selectă.

Automobilul se opri în fața intrării hotelului și un portar în uniformă se grăbi să coboare treptele peronului, pentru a veni să deschidă portiera. Jimmy ieși primul din mașină și ajută tinerei fete să coboare. Ea pătrunse în micul vestibul și, în timp ce cavalerul ei plătea șoferului, privi în jur.

Jimmy o ajunse din urmă și trecură în restaurant. El era. desigur, bine cunoscut în local, căci administratorul veni în întâmpinarea lui cu un surâs.

— Bună seara, domnule, spuse el și apoi se înclină în fața Catherinei E multă vreme de când n'ați mai fost pe aici.

Jimmy murmură ceva și omul îi conduse la o masă mai retrasă. Catherine se așeză pe unul din scaunele oferite și-și desfăcu mantoul. In timp ce partenerul ei consulta lista și dădea comanda. aruncă o privire circulară în jurul ei. Erau ocupate puține mese și obrazul roșu al lui Renfrew nu se vedea nicăeri.

Jimmy alese mâncărurile cu grijă și, ceace o surprînse, cu gust. După ce chelnerul se retrase, tovarășul ei se întoarse spre

ea cu un surâs.

Chelnerul cu vínurî sosí cu lísta, pe car Jîmmy o consultă, cu sprâncenele încrun tatee Comanda care o dădu făcu pe parte nera lui să protesteze.

— Nu făcea nebunîî, murmură ea. La cevi maî puţín scump.

El îndepărtă aceste proteste cu un surâs

— Este o ocazie excepţională. N'am în fie care zî şansa de a cina cu o femeíe atât d încântătoare.

Ea roşî în faţa prívîrîî luî admîrative s tăcu, puţîn încurcată şi turburată. Jîmmy observă jena eî, căcî începu să vorbească des pre alte lucrurî, până când stânjeneala e păru să se rísîpească.

In tîmpul mesei, Catherîne descoperî c Jimmy, în aparenţă atât de lînîştît, stía s întreţînă o conversaţîe interesantă. Era u om cult, care cetîse mult şí avea vederî per sonale asupra uneî marî varietăţi de su bîecte.

Ajunseră la cafea, înaînte de a-şî dă sea ma de agítaţîa care domnea în jurul lor. Jim my fu cel care o observă prîmul şî atras atenţîa însoţîtoareî luî asupra acestui fap

— Ce se petrece aici?, spuse el cu o voc joasă.

Girantul traversase în grabă sala, cu obra zut contractat fără să acorde vreo aten micului gest de prietenie care i-l făcuse J my la trecerea lui. Administratorul, cu aer înebunit, murmură ceva la urechea unu

dintre servitori şi o tensiune bruscă înlocui atmosfera de calm care domnea, deobiceiu, la Chatterton.

Girantul reaparu la uşa cea mică din fundul odăii şi când trecu pe lângă masa lor, Jimmy îl chemă. Se apropie repede.

— Scuzaţi-mă, d-le Chevalier, răspunse el brusc, nu pot să mă opresc.

Ochii lui nu părăseau uşa care dădea în fumoar. Era grăbit să plece.

— Ce s'a întâmplat, Rimini?, întrebă Jimmy.

Rimini aruncă o prvire circulară.

— S'a întâmplat un lucru îngrozitor, spus el, cu jumătate voce. Nu vreau ca clienţii mei să o ştie. Un lucru teribil. Hotelul meu este compromis.

Jimmy ridică sprâncenele.

— A otrăvit bucătarul pe cineva?, întrebă el, glumind.

Girantul clătină din cap.

— Nu-i nimic de râs d-le Chevalier. E ceva grav de tot. Doi dintre clienţii care au desinis aci la hotel au murit. Am trimis după poliţie. Iat-o că vine.

Expresia lui Jimmy se schmbă.

— S'a sinucis?

Girantul clătină din nou din cap.

— Nu, nu. E ceva mai grav. Este vorba de un asasinat. Pronunţă cuvântul sinistru atât de slab încât abea îl auziră.

Jimmy strânse buzele.

— Este o afacere serioasă pentru d-ta, Rimini.

Girantul întinse mâinile într'un gest d
perat.

— Ruina, domnule! Ruina. Clientela m
astră este selectă. Oamenii dîstînşi nu vo
mai veni într'o casă unde s'a petrecut o aso
menea dramă.

— Cine sunt oamenii care au fost uciş
se interesă Catherine, fără să ştie ce o îm
pinsese să pună această întrebare.

— Nu văd motivul pentru care să nu vă
spun, răspunse dîrectorul. Mâine va fi în
toate zîarele. O pereche de americani, care
era acî de 15 zîle.

Catherine îl privi sufocată.

— Nu este... nu este d. şi d-na Renfrew
murmură ea.

Girantul confirmă cu o mişcare din cap.

— Da, da, ei sunt. Îi cunoaşteţi?

— Nu. Am auzit numai vorbindu-se de
pre ei, replică ea. Când s'a... întâmplat
— Crima a fost descoperită acum o jumă
tate de oră. dar doctorul pretînde că mo
tea datează de două ore.

Tânăra îl privi în tăcere. Motivul pentru
care Renfrew nu venise la întâlnire la Cath
ton era evident.

La şapte şi jumătate era mort!

CAP. XVII.

GAZUL OTRAVITOR

Inspectorul şef Ransom îşi vîzîta dimine
ul când sosî, ştirea drameî care se pro
92 cuse la Chatterton. Fu desemnat să înto

răşească pe înspectorul dîvîzionar în ancheta sa.

Un servîtor descoperîse drama şí fu întervîciu să-î aducă cafeaua la opt şî jumătate. Băîatul uítase comanda şî nu-şî amînti de ea decât la nouă şí cînci. Alergând la bucătărie, luase cafeaua cerută şi se grăbîse s'o ducă sus. Neprîmînd răspuns la príma ciocănitură în uşe. nîcî la a doua, şî gândînd că clienţiî se duseseră, poate în dormítor, deschîse uşa şî intrase.

Renfrew, îmbrăcat numaî în pantalon şî cămaşe, zăcea la pămînt lângă canapea. Femeîa era sgârcîtă, pe un scaun, lângă el.

Băîatul avea mult sânge rece şí văzând că ste vorba de ceva serîos alergase să prevină pe girant.

Specîfică că sîmţise, în apartament, mirosul particular al unuî produs chimîc, care-l făcuse să bănuiască că se afla în faţa uneî sinucîderî.

Examenul medîculuî polîţîenesc explică acest mîros particular. Decesul fusese cauzat prîn înhalarea de gaz phosogyne. otravă violentă, a cărei uşoară aspîraţie este mortală. Manîera în care acest caz fusese întrodus în apartament fu repede descoperită.

Lângă scaunul femeîeî se găsea un pachet conţinînd deschîs. Conţînea o cutîe pătrată. în interîorul căreîa se găsea un flacon de stîclă sport, asemănător unei stîcle de termus. Cuîa avea un capac cu balamale, legate prîn

tr'un mecanism îngenîos de flacon, în aşa fel că rîdîcarea capaculuí aducea neapărat spargerea stîclei, lîberând astfel vaporîî mortalî care-i conţínea.

— Au prîmît vîzîţe în tîmpul şederiî lor aící?, întrebă Ransom, pe gîrantul hoteluluî.

Rimînî începu să clatîne dîn cap. apoî se oprî.

— Eram să uît.. Da, au primít un domn, acum două, trei sau patru zîle. Nu ştíu exact. A venît să dîneze cu ei.

— Cum îl chema? întrebă Ransom înteresant.

— Un domn Mac Intyre, răspunse giresant.

Inspectorul nu-şí putu reţîne o mîcă exclamaţîe.

— Un domn Mac Intyre?, repetă el în surdînă. Este interesant. foarte înteresant. Aţi spus că a venît să díneze cu eî?

Rimînî dădu în cap.

— Este singura persoană care a venît să-í vízîteze?, însîstă Ransom.

— Aşa cred... Da, sunt sîgur de asta. Dealtfel, funcţionarul meu de la întrare ne va lămurî asupra acesteî chestiunî.

— Îl voîu vedea îmedíat, spuse înspectorul şef.

După plecarea girantuluî, Ransom chemă pe funcţionarul de la întrare Acesta confirmă declaraţîîle patronuluî său.

Fotografii poliţei operară şí pachetul fatal fu examînat, pentru cercetarea ampren-

țelor dîgîtale. Pe partea exterîoară fură rîdícate mai multe, dar cutîa nu purta decât amprentele moarteî.

— Omul care a construit această maşînă infernală a purtat mânuşî, declară Ransom, dând ordîn pentru ridîcarea cadavrelor.

Distanţa díntre Chatterton şî Waverly Mansîon este scurtă şî cîncî mînute maî târzîu Ransom cobora dîn maşínă, care se oprise în această stradă lînîştîţă.

Intrând în vestîbul, inspectorul luă ascensorul care-l depuse la etajul al patrulea şî sună la uşa luí Mac Intyre. Uşa fu deschîsă cu o mîcă întârzîere de Mînt, care-l privi, curíos, pe vîzîtator.

— Doresc să-l văd pe d. Mac. Intyre. spuce Ransom, sec. Du-î cartea mea de vízită.

— Vă rog să aşteptaţî o clîpă, domnule. Mă duc să văd dacă d. Mac Intvre poate să vă prîmească.

Traversând hallul bătu la o uşă. Dîspăru cîmp de o clîpă, apoî reveni învîtându-l pe polîţîst să între.

Introdus în bîrou, Ransom se găsî în faţa luî Roy, aşezat în spatele uneí mese marî, pe care se zăreau un teanc de hârtiî.

— Câtevv informaţiunî, spuse Ransom, încet, şî pentru a continua aşteptă ca uşa să se închîdă după Mînt, care părea foarte intrîgat.

Mac Intyre se rezemase în fotoliul său şî încruntarea sprîncenelor luî se accentuă.

— Informaţîunî ? Asupra ce ?

— Asupra unui domn și a uneî doamne Renfrew, răspunse înspectorul șef, fixându-și interlocutorul în albul ochilor.

— Domnul și d-na Renfrew? Îi cunosc foarte puțin.

— Cu toate acestea ați dinat cu eî, la hotelul Chatterton, acum câteva zile.

— Perfect exact. Dînez cu mulți oameni, înspectore. Unde vreți să ajungeți?

— Să descopăr cine este vînovat de moartea lor, răspunse Ransom, sec.

Pe obrazul lui Mac Intyre se contură stupefacția cea mai completă.

— Moartea lor?, repetă el. Ce vreți să spuneți?

— Că soții Renfrew au fost asasinați în apartamentul lor, la Chatterton, câteva minute după ora șapte seara.

— Dumnezeule! Ce tot povestiți? Dar este oribil!, exclamă Mac Intyre. Cum s'a întâmplat?

— Au fost otrăviți cu ajutorul unui gaz, liberat de un mecanism ingenios, cuprins într'un pachet care lee-a fost adresat, explică Ransom. Incercăm să găsim expeditorul.

— Mă bănuiți? Asta-i, într'adevăr, remarcabil, inspectore. Când se întâmplă ceva anormal, poliția mă bănuește imediat de a fi vînovatul.

— Poate nu fără motiv, replică Ransom. Ancheta a făcut să reiasă faptul că erați sin-

gura şî unica persoană în relaţie cu eî.

— L-am cunoscut, admîse Mac Intyre. I-am întâlnit odată sau de două orî în America. Dar să spun că-î cunosc în sensul propriu al cuvântuluî este o exagerare. Nu ştiu nimic altceva asupra lor, dacă asta aţî vrut să ştiţî.

— După părerea dvs., cîne a putut să vrea rău acestor oamenî ?

Mac Intyre dădu dîn cap

— O îgnor totalmente. Nu este posibil, înspectore, să se descopere sursa pachetuluî?

— Ne ocupăm de aceasta, declară Ransom. Atunci, asta-î tot ce-mî puteţî spune ?

— Da, nimîc în plus. Erau cunoştinţe în trecere, întâluîte poate de două orî, în America. Cât despre viaţa lor particulară o îgnorez absolut.

Ransom trebuî să se mărginească la declaraţia aceasta şî se retrase. La înapoiere, la postul de polîţîe, înspectorul local îl preveni că se cerceta să se găsească comîsionarul care dusese pachetul. Puţin înaînte de mîezul nopţiî, cercetările fură încununate de succes.

Dîrectorul unui bîrou de mesageriî, la Charîng Cros, îşî amîntí a fî prîmît un pachet pentru a-l expedia la Chatterton şi, dîn fericîre, omul caree făcuse cursa se găsea acolo în momentul acela. Douăzecî de mínute maî târzîu, era la postul de polîţîe, în faţa înspectoruluî dîvizíonar. Era un băîat tânăr,

a căruî fîgură sperîată reflecta frîca care o resîmţea de a se găsí, poate, compromis fără voîa luî într'o afacere necurată.

Informaţiunîle fură slabe. Pachetul fusese dus de el la Chatterţon, remîs bîrouluî, de unde primíse descărcarea şî se reîntoarse la patronul său.

Acesta din urmă, întrebat mai târziu, certifică că pachetul îi fusese adus, pe la orele şase şi jumătate, de un tânăr cam de vreo 18 ani, sărăcăcios îmbrăcat, care plătise preţul cerut şî plecase. Dîrecţorul îşî amîntî că mesagerul avea un deget lîpsă la mâna dreaptă.

— Este un indiciu interesant, declară Ransom cu satîsfacţie. Am putea să-l descoperim prín aceasta.

Speranţa lui se dovedi justificată, căci a doua zi dimineaţa, pe la orele 10, un băiat cu nişte ochi care-i jucau în cap, fu adus la Scotland Yard, protestând vîolent împotrîva justîţieî.

— Ce am făcut?, ţipa el. N'am făcut nimic rău. Am încercat să câştig, în mod cinstit, un şiling şi iată că sunt arestat. Ce-mi reproşaţi?

— Absolut nîmíc, spuse Ransom, calm. Ceeace vrem să ştîm este cîne ţi-a dat acel pachet, pe care l-aî dus la bîroul de comîsîonarî.

— Ce rău este în aceasta? L-am dus doar la birou.

— Da, da. Ceeace vrem să ştim este cine ţí l'a remîs.

Tânărul își cută fruntea-î murdară, rîdîcând sprâncenele.

— Cea mai frumoasă fată care am văzut-o vreodată. Mă opri în Villiers Street și mă întrebă dacă doream să câștîg un șîlîng. «Du asta la bîroul de comísîonarî dîn Charing Cross», îmi zise ea, «vei plăti jumătate coroană, și iată un șiling în plus pentru d-ta». Ransom era înmărmurit. O femeie!

— Cine dracu era?, murmură el.

— Pot să vă spun și asta, adăugă băiatul spre surpriza luî Ransom.

— Și-a dat numele?, exclamă inspectorul șef.

— Da. In momentul în care o părăseam, mi a spus: «In cazul când ar vrea să se știe numele expeditorului le vei spune că este miss Catherine Lee.

CAP. XVIII

VÂNZĂTORUL DE PONȚURI

Un detectív fu trîmis la apartamentul Catherinei a cărei adresă fusese furnizată de Terry Ward, și o găsi pe tânăra fată pe punctul de a pleca la serviciu.

Polițistul o întovărăși și o chestionă mergând. Când se întoarse la Yard, raportul său era satisfăcător, cel puțin în ceeace o privea.

— Nu știe nimic de povestea aceasta, spuse el. Noaptea trecută nu era în vecinătatea lui Villiers Street si nu putea fi acolo. Era șase și

jumătate când își părăsise biroul și am urmărit toate mișcările ei de atunci.

— Nu m'am gândit de fel că ar putea fi amestecată în aceasta, spuse inspectorul. Omul fără deget mînte de la un capăt la celălalt, sau încearcă să acopere pe cineva?

In dimineața aceea avu loc o conferință la Yard, cu privire la «Pirații Tamisei» și Terry luă parte. După discuții, Ransom îl convocă pe tânărul inspector în biroul său.

— Credeți-mă, domnule, îi spuse el, când inspectorul șef terminase, miss Lee este complect în afara acestei afaceri. Părerea mea formală este că Mac Intyre este responsabil de moartea acestor două persoane. De multă vreme, îl bănuesc a fi în spatele «Piraților Tamisei».

— O știu. Dar întrebarea este cum putem s'o dovedim? Omul este șiret și deși suspectat, știe că n'avem dovezi și se străduiește să nu ni le furnizeze.

— Cred că este filat continuu?, spuse Terry.

— Da, nu este părăsit din vedere de o săptămână. Este singurul mijloc de a pune mâna pe el. Dacă se află în legătură cu acești bandiți trebuie să comunice cu ei, într'un fel sau altul, și în modul acesta vom pune mâna pe el. Ai reușit să obții ceva de la indivizii aceia cari au fost prinși la Moxton?

— Nici un cuvânt!, declară Terry. Au fost sucîți și răsucîți dar sunt tot atât de muți ca niște pești. Sunt dispuși să accepte filozofic o

condamnare, de cât să se dea de gol și să aibe riscurile unei mărturisiri.

Terry se întoarse la Wapping, nemulțumit și iritat. Președintele nu fusese amabil. Remarcele lui, asupra eforturilor ineficace ale brigăzii fluviale pentru a pune mâna pe bandiți, fuseseră mai curând amare decât politicoase și Terry, care știa tot ceeace fusese pus în joc pentru aceasta, era adânc rănit.

Ajuns la cartierul general al poliției Tamisei, găsi un omuleț sbârcit care-l aștepta.

— Hello. Snitch! Ce te aduce aici în plină zi ?

Snitch era un omuleț cu figura palidă, cu părul negru și líns, cu ochîî sfredelîtori și stă pânît de un guturaî cronîc. De la Rotherhithe la Woolwich, figura lui era populară pe fluviu și mijloacele care le întrebuința ca să trăiască erau numeroase și varîate. Cea maî mare parte dintre veniturile lui proveneau din plata informațiunîlor care le furnîza dîn când în când polițieî.

Datorită lui fuseseră prinși frații Hyman și mai mult decât un «șoarece de apă», înțelegînd-u-și pedeapsa, se întreba cine îl trădase.

— Am a vă spune ceva, d-le Ward, sforăi Snitch.

— Vino în biroul meu.

«Vânzătorul de ponturi» îl urmă și când ușa se închise după ei spuse:

— Am pus mâna pe secret!

Privi în jurul lui neliniștit, din forța obiș-

nuinţei, căci nu era nimeni care să-l poată auzi.

— Ştiu totul asupra banditilor aceia ai fluviului.

Terry îl privi cu ochii lui pătrunzători.

— Vorbeşti de «Piraţii Tamisei?

— Da, spuse el. Cred că asta merită ceva, domnule Ward?

— Dacă informaţia ta este exactă, îl asigură Terry vei fi recompensat cu generozitate. Ce şti?

— Cunoaşteţi Gallows Wharf, (Terry făcu un semn afirmativ). Acolo vine tipul pentru a da ordinele sale.

— Care tip?

— Marele Şef.. replică Snitch nelinistit. Vine acolo de două ori pe săptămână, noaptea târziu, şi întâlneşte oamenii care dau ordinele sale altora.

— Eşti sigur de asta?, întrebă Terry, cu ochii strălucitori.

— M'aţi auzit vreodată spunând ceva care nu era exact?, protestă omuleţul. Puteţi să luaţi ca literă de evanghelie, domnule Ward Miercuri şi Vineri sunt zilele în care vine.

Terry aruncă o privire calendarului şi făcu repede o însemnare pe un bloc din faţa lui.

— Cine este omul?

— Asta nu o ştiu. Este un bătrân, cu obraz galben şi rîdat şi bărbîa îeşită în afară. Este tot ceeace ştiu despre el. Dacă veţi înconjura locul cu oamenii dvs., Vinerea viitoare, exact

înainte de ora trei dimineaţa, puteţi fi sigur că veţi pune mâna pe el.

«Vânzătorul de ponturi» se retrase şi, după plecarea lui, Terry luă telefonul şi se puse în legătură cu Scotland Yard. Inspectorul şef Ransom ascultă şi-i expuse apoi propriile lui vederi.

— Voiu trimite ajutoare, spuse el. Vom da o lovitură de maestru, Vineri.

Terry agăţă receptorul şi se simţi cu mult mai fericit decât fusese de multă vreme.

CAP. XIX

LEEMAN CORPORATION

Un autobuz duse pe Copping la Limehouse. Croindu-şi drum printr'un labirint de străzi mîcî ajunse la întrarea unuî antrepozît de mărîme mîjlocîe, sîtuat pe mâlul fluvíului. Pe garduri, care purtau urmelee tîmpluí, se pcîtase dîn nou, în literele care atrăgeau prîvíra:

Leeman Corporation

Nîmîc nu făcea să se presupună sau să se cunoască genul afacerîlor, pe care le săvârşea «Leeman Corporatîon», dar dealungul pontonului se găseau ancorate două remorchere reparate şi un număr oarecare de şlepuri, care indicau că este vorba de o întreprindere de transporturi cu şlepuri.

Copping era, desigur, un obişnuit al antrepozitului, căci se îndreptă fără ezitare spre

un mic birou care dădea spre fluviu și în care se găsea un om slab, cu aerul respingător, aplecat asupra unui registru gros și solos. Coopind îi vorbi repede iar celălalt punctă vorbele lui cu scurte înclinări ale micului său cap.

«Leeman Corporation» era o afacere perfect legală, care văzuse lumina zilei cu opt luni mai înainte. Adică era legală în ceeace privea înregistrările figurând în registre. Dar mai avea și altă ramură, despre care știau puțini oameni, în care și exersa activitatea sa. Și aceasta nu era cea mai puțin bănoasă.

Contractele care le introducea «Leeman Corporation» erau puțin numeroase. Nimeni nu văzuse vreodată pe directorul exploatării, căci d. Leeman își dirija afacerile prin telefon și girantul era singura autoritate vizibilă pentru personal.

— Te vei ocupa de asta, Mills? Nu-i așa?, spuse Cpping și omul se înclină.

Era un individ cu maniere brusce, vorbind puțin.

— Este plictisitoare această poveste cu Moxton, remarcă el. Ar fi fost o pradă bogată.

— Nu poți fi totdeauna fericit, admise Copping. Dar în general nu prea avem ce să ne plângem. Dar ultimul lot? V'ați debarasat de el?

— Țigările au plecat eri, răspunse girantul. O consignație de trunchiuri de lemn tăiate pentru Gravesend.

 Adevărata misiune a lui «Leeman Corpo-

ration» era de a servi de paravan şi a lichida prada recoltată de «Piraţii Tamisei». La antrepozit, prada venea în şlepuri, ascunsă sub păturí de cărbune sau grămezi de trunchiuri Şi dacă Terry Ward ar fi putut examina unele din aceste şlepuri, pe care cele două remorchere le făceau să alunece încet pe fluviu, ar fi găsit răspunsul la problema care-l intríga atât: mîjlocul prîn care aceştî banditî reuşeau să scurgă fructul atacurilor lor. De fiecare dată, când era decisă o expediţie, un şlep al lui «Leeman Corporation», încărcat în aparenţă cu cărbuni sau lemne, ancora lângă locul furtului şi astfel dispărea prada.

In timp ce ancheta poliţiei se făcea chiar acolo — şi ea îşi bătea capul întrebându-se cum se putuseră evapora mărfurile furate, prada se găsea la câţiva paşi mai departe, ascunsă în inocentul şlep ancorat de ponton.

Şlepurile fuseseră construite special în acest scop şi uşile care dădeau acces în camera secretă erau artistic camuflate.

Copping se pregăti să plece când răsună soneria telefonului. Mills ridică receporul.

— Allo!, mormăi el. Apoi, brusc, vocea i se schimbă. Oh, sunteţi dvs. domnule?

Ascultă mesagîul care-î venea prîn telefon şi răspunse:

— E aici, domnule. Doriţi să i vorbiţi?

Răspunsul trebuia să fi fost afirmativ, căci el se întoarse spre Copping.

Copping duse receptorul la ureche şi vocea aspră şi cunoscută a bătrânului îi parveni.

— Ascultă. Copping. Am a-ţi da ordine. Ascultă-mă cu atenţie şi să nu faci vreo greşeală.

Copping ascultă cu atenţie vreo zece minute.

Vocea se stinse. Coopîng agăţă receptorul şi părăsi birourile lui «Leeman Corporation», puţin după aceea, reflectând la ordinele date de şef şi întrebându-se asupra motivelor lor.

Merse până la Poplar, întră într'un bîrou poştal şî cumpără de acolo o scrîsoare. Scrîse încet şí atent, cu lungi pauze pentru a se gândi. Când termină, o lipi, redactă adresa şi părăsînd bîroul, aruncă scrîsoarea la cutie. In felul acesta îndeplínîse prima parte a însărcinăturilor.

CAP. XX

LA ADAPOSTUL INTUNERICULUI

Scrisoarea care o trîmîsese Coppîng ajunse la «Mac Intyre şî Sloan» cu poşta de seară. Catheerîn remarcă scríerea grosolana văzu că plîcul poartă menţiunea «personal», stângaciu sublînîată într'un colţ, şî o duse patronului.

Mac Intyre o prîmî cu un mormăit. Studîa cu atenţíe, în momentul acela, o scrîsoare primită dimineaţa din Belgia, descîfrându-î conţínutul cu ajutorul unuî mîc cod, acoperit cu marochin roşu, care era pus lângă el.

La intrarea secretarei, cele două documente dis-

părură, dar nu destul de iute pentru a o împiedeca pe Catherîne să vadă că scrîsoarea în chestîune era asemănătoare cu aceea care o prímîse înaînte.

Ea se întoarse la biroul ei şi începu să aranjeze totul înaînte de a pleca.

Catherîne făcu un ocol ca să se întoarcă acasă şî, trecând prînt'o stradă comercîală, pătrunse într'un magazin de armurărie de unde făcu o cumpărătură stranie pentru o ţânără fată. Obiectul învelit în hârtîe îl puse sub braţ şî luă drumul spre casa ei. Frugalul eî dejun era gata şi mâncă încet, cetínd ziarul de seară.

Odată terminată masa, se ocupă de una sau două lucrări casnice, apoi se aşează pentru a-şi petrece restul seriî în tovărăşia unei cărţî.

Este îndoelnîc dacă a putut înţelege vreun cuvânt din ceeace citea, căci mintea ei era într'altă parte, cu toate efortúrîle care le făcea să se concentreze asupra paginilor împrímate şî să-şî calmeze agitaţîa care o stăpânea.

La miezul nopţîi, puse cartea la o parte şi ducându-se la dulapul care-î servea de garderob, scoase o rochie de culoare închisă şí o pereche de pantofî fără tocuri. După ce se îmbrăcase, îşî completă toaleta acoperindu-şî părul cu o bereţă. In buzunarul pardesiului de culoare închisă, pe care şi l aruncă pe umerí, strecură obîectul care-l cumpăra-

se la armurărie precum și o lampă electrică. Apoi deschise ușa camerei ăi ieși.

Noaptea era frumoasă, dar întunecoasă și ea porni dealungul străzilor pustii, spre obiectivul ei.

Era ora unu când ajunse la Butcher Road și se opri lângă massa neagră a birourilor lui «Mac Intyre și Sloan». Porțile de fier erau închise cu cheia. Trecu de ele și dădu colțul într'o stradă îngustă, care cobora spre fluviu. Așa ajunse la locul unde se găseau pontoanele și, în întuneric, începu să caute o luntre, care știa că este ancorată în acest loc.

O găsi și coborî o scară care se clătina și ducea la o mică înălțătură de pământ. Sărind de acolo în barcă se îndreptă spre un șlep, care era lângă debarcader. Se cățără pe bord cu dificultate. O distanță de trei picioare care era între marginea șlepului și ponton reuși s'o treacă, fără piedică, dintr'un salt.

Ce fusese mai greu era făcut. Căutându-și drumul printre toate obstacolele care se îngrămădeau în cale, se opri în fața unei uși mici, care dădea acces la magazii. Era închisă cu cheia. Scoase din buzunarul pardesiului un cârlig vechiu pe care-l vârî în broască și, o clipă mai târziu, era înăuntru, într'un întuneric profund.

La «Mac Intyre și Sloan» nu erau paznici de noapte și deaceea, după ce închise ușa, respiră mai ușurată. Folosindu-se de lampa electrică, traversă vastul parter până la scara care ducea la etajele superioare unde se gă-

seau birourile. Deschise uşa biroului ei, intră acolo şî apoî trecu în acela al luî Mac Intyre.

Işi puse lampa pe un scaun, îndreptând lumîna spre bîrou. Cu mâna înarmată cu cleştele pe care-l cumpărase dela armurier, începu să examineze sertarele. Toate erau închise cu cheia, dar instrumentul care-l avea îi veni într'ajutor şi primul sertar se deschise.

In grabă, dar cu o manieră metodică, îi exploră conţinutul. Ceeace căuta nu era acolo. Incercă sertarul următor, dar acesta nu cuprindea decât circulare imprimate. Nici al treilea nu-i dădu nici un rezultat şi se opri un moment înainte de a şi continua cercetările.

Fu forţat al patrulea sertar şi inima începu să-i bată cu putere, căci primul obiect care-l văzu fu micul cod roşu, de care se servea Mac Intyre pentru descifrarea scrisorilor misterioase care le primea din Belgia.

In agitaţia descoperirei ei, nu auzi un sgomot care se produse deodată, în camera vecină şi primul sentiment care-l avu asupra unei prezenţe străine veni de la pocnetul uşor al comutatorului şi de la valul de lumină care inundă biroul.

Cu respiraţia tăiată, se întoarse brusc. O voce enervată exclamă:

— Ce cauţi aici?

Mac Intyre era în pervazul uşii.

— Ia uită-te, este miss Lee!, spuse el, cu ochii pe jumătate închişi.

Şi, privind sertarele deschise ale biroului său, continuă:

— Aşa dar, ai şi darul spargerilor pe lângă celelalte calităţi? Vrei să-mi faci onoare de a-mi spune ce cauţi la ora aceasta din noapte în biroul meu?

CAP. XXI

PACTUL

Sguduitura care o provocase, asupra Catherinei, intrarea neaşteptată a lui Mac Intyre, fusese grea şi neaşteptată. Îi trebui, deaceia, mai multe secunde pentru a-şi reveni. Îl privi mută şi terorizată.

Micul cod roşu, care-l ţinea în mână, în momentul în care o surprinse, îi scăpase şi căzuse pe pământ. Ochii lui Mac Intyre merseseau încet de la figura tinerei fete la cartea a cărei culoare roşie dădea o notă deschisă colorului întunecos.

— Acum, miss Lee, spuse el, şi expresia figurii lui era ameninţătoare, îmi vei explica ce faci aici, pentru ca să ştiu dacă trebuie să previn poliţia şi să fac să fi arestată.

Îşi recăpătase sângele rece şi îi replică calmă:

— Îmi pare că n'am nimic de explicat. Este uşor de înţeles, chiar pentru fiinţa cea mai puţin inteligentă, ce fac aici.

El o privea, proptit în faţa ei, cu mâinile în

— O iei cam de sus, miss Lee. Cred că ţi dai seama de ceeace s'ar întâmpla dacă aş chema poliţia?

— Incercaţi, îi aruncă ea provocător Poate voiu avea şi eu ceva de declarat.

— Adică ce înseamnă aceasta?

— Răspundeţi-vă singur la întrebare. Poliţia ar fi tot atât de interesată ca şi mine de conţinutul acestei micî cărţi roşii, ca şi al scrisorîlor ce le-aţi primit, recent, din Belgia.

Roy îşi încruntă sprâncenele.

— Dar ce ştii cu privire la scrisorile dîn Belgia?

— Foarte puţin, surâse ea franc. Dacă nu m'aţi fi întrerupt, aş fi ştiut, poate. mai mult acum.

Mac Intyre o prîvî cu stupefacţíe.

— De când te ocupi cu spargerile şi şantajezi oameni?, întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Este pentru prima oară. Adevărul, domnule Mac Intyre, este că salariul meu este prea mic şi gusturile mele atât de scumpe încât trebuîa să găsesc ceva pentru a-mî mărî veníturîle.

— Şi sperai s'o faci în paguba mea?

— Trăesc din speranţe, spuse ea cu un surâs. Şi apoi, sunteţi bogat şi cred că nu vreţi să aveţi neplăceri?

— Ce fată extraordinară eşti! murmură el, scoţându-şi tabacherea. Intr'adevăr, mă interesezî extraordînar de mult.

— Trebue s'o iau drept un compliment?

Şi deoarece el nu răspunse, fiind ocupat cu aprinderea ţigării, adăogă:

— Dacă mi-aţi oferi una, domnule Mac Intyre... Le-am uitat pe ale mele şi spargerea îţi cam excită nervii.

In oferi tabacherea fără să pună un cuvânt şi ea se servi.

— Ce te aşteptai să găseşti?, întrebă el, după câteva clipe de tăcere. Ce te-a atras aici?

— Curiozitatea. Voiam să ştiu conţinutul acestor scrîsori şî în acelaş tímp, poate, să profit de ocazie pentru a pune mâna pe vreun obiect de valoare.

— Imi pare murmură es gânditor, că aî putea să-mî fí foarte utîlă.

Ea scutură cenuşa ţîgăriî.

Ochii luî recî prîveau tânăra fată, ca pentru a-í aprecîa valoarea.

— Sunt gata a asculta toate sugestîîle. Nu sunt urâtă, sunt înteligentă, aş fî o adevărată valoare pentru cine ar şti să mă apreciieze.

— Sunt perfect convîns de aceasta.

— Maî mult, contînuă ea, nu sunt stupid de formalîstă. Legea este un lucru mînunat atâta timp cât protejează oamenii împotriva hoţîlor şî a altor răufăcătorî. Dar când la adăpostul legîî se poate duce o víaţă largă şî confortabilă, pe legea mea, nu cer nimîc altceva.

O prîvea uîmít. Până atuncî, consîderase această femeîe pe care o vedea în fiecare zi,

de opt lunî, ca o parte întegrantă a fîrmeí, cum ar fî bunăoară mobîlierul. Nu-şi îmagínase nîcîodată că ar putea fî altceva decâţ o secretară obşnuítă, muncîtoare, făcându-şi datoria de o manîeră satîsfăcătoare şî rîdîcând în fîecare Vinerî plícul conţînând salariul ei. Dar ceeace se petrecea acum sub ochîî săi era un lucru cu care nu ştîa cum să umble.

— Este într'advăr providenţíal că m'am întors astă-seară aîci. Cred, mîss Lee, că-ţî pot oferî ceva foarte bănos.

— Va fî bîne venît. Despre ce este vorba?

El clătínă dîn cap.

— Nu pot să-ţî spun aîci şî acum. Este târziu, am un taxî care mă aşteaptă jos, să mă ducă înapoî în West End. Vreî să vorbîm mâíne?

— La ce oră?

— Voîu veni ceva maî târzîu dîmíneaţa şî trebuîe să văd şî curíerul dîn străínătate. Vom mâna, decî, discuţîa pentru după masă.

— Sunt de acord, replîcă ea şi se rîdică de la locul unde se aşezase, pe margînea meseí. Dacă nu vedeţî un înconvenîent în aceasta, domnule Mac Intyre, vă voîu întovărăşi până jos. Asta mî-ar evita multe plictiseli, căci nu este deloc plăcut în a te căţăra noaptea pe şlepurî.

El o prívi cu admîraţie.

— Ce sânge rece aî! Nu ţî-am întâlnît încă perechea.

— Am chiar prea mult sânge rece, căci în momentul acesta înghet. Ce păcat că nu s'a instalat încă încălzîrea centrală în această casă!

Mac Intyre izbucní în râs și, stîngând electrîca, o precedă pentru a coborî scara. Afară aștepta un taxî.

— Vreî să te conduc undeva?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea, sec. Pot fî o spărgătoare, dar prîncipîîle mele îmí interzîc să mă plîmb sîngură cu un bărbat într'un taxî, târziu noaptea. Bună seara, domnule Mac Intyre, și nu uîtaţî: mâine după amîază.

O prîvî depărtându-se, apoî se urcă în mașină și lăsă să fie dus acasă.

De după un colț, unde era ascunsă, apăru o a doua mașînă, care începu s'o urmărească pe prîma, rămânând la o dístanță bună de ea.

CAP. XXII

NOAPTEA RAIDULUI

Vínerî dîmîneața cerul era cenușîu și trist. Cu toate că nu ploua, nourii negrii care acopereau cerul anunțau o ploaie sigură.

Terry Ward se trezî devreme, cu sufletul plîn de speranțe. Cu un dram de noroc, noaptea următoare va însemna sfârșîtul cercetărîlor sale lungi și epuîzante, prín captura-rea șefului faimoasei bande de răufăcători. Avea capul plîn de evenîmentele care trebu-

iau să se desfăşoare, în timp ce se bărbieresc şi se îmbracă. Înţelegerea cu Ransom era completă, Terry se va ocupa de fluviu, Ransom şi brigada volantă vor supraveghea toate ieşirile care duceau la Gallows Wharf

In acest scop, fuseseră reuniţi treizeci de oameni şi părea imposibil ca necunoscutul — în afară de cazul când n'ar veni — să poată înşela vigilenţa lor.

Terry nu-l revăzuse pe Snitch Keller de când venise la postul din Wapping pentru a-i da această informaţie importantă Dar în asta nu era nimic anormal. In ocaziuni precedente, micul «vânzător de ponturi», după ce-şi făcuse raportul, dispăruse deasemenea. După cum ştia Terry ţinea absolut să nu fie înglobat în consecinţele posibile ale trădării sale, căci ea nu îar fi fost iertată dacă s'ar fi aflat despre aceasta

Ward îşi petrecu dimineaţa la cartierul general din Wapping, rezolvând lucrările cotidiene, şi la ora unu se duse la Scotland Yard pentru o a doua întrevedere cu Ransom, ca să fixeze ultimile amănunte ale operaţiunii.

Inspectorul şef, aplecat asupra unei hărţi mari a luí Greenwich Reach şi a împrejurimilor. ridică capul la intrarea luî Terry.

— la loc, Ward. Inainte de a trata afacerea noastră, am o informaţie specială pentru d-ta.

Terry ridică sprâncenele.

— Despre ce este vorba?

— Este vorba de acea tânără fată, Catherîne Lee. Nu sunt sigur dacă nu este amestecată în această chestîune.

Se opri şî Terry aşteptă, întrebându-se ce va urma.

—Ştîi că de câtăva vreme îl urmărîm pe Mac Intyre. Eî bîne, alaltăerî noapte, omul care-l supraveghía îl urmă până la birourîle sale. Mac Intyre alesese o oră curîoasă de a se duce acolo: unu şî jumătate noaptea. Luase un taxî şî agentul nostru îl urmase într'altul. Il văzu întrând în antrepozît şî aşteptă, întrebându-se ce putea face acolo la o asemenea oră. Mac Intyre rămase înăuntru cam o jumătate de oră şî ieşi însoţít de... miss Lee.

Terry tresărî şî nu şî putu reţîne o exclamaţîe.

— Poate era n legătură cu serviciul cî?

Ransom îl prîvi sceptîc.

— La ora unu şí jumătate noaptea?, spuse el ironîc. Nu, explicaţîa ta nu poate sta în picîoare. Mi-ar părea maî curând verosimîl ca Mac Intye să fî aranjat o întâlnîre de care dorea să nu ştîe nîmení. Şî, examinând bîne, mă întreb dacă această fată nu a jucat un rol în drama de la Chatterton.

— Nu, desigur că nu!, exclamă Terry. Aş jura ca miss Lee este o femeîe cínstită.

— Hm!, exclamă Ransom neconvíns. In sfârşît, veî admîte totuşî că este ceva extraordinar. Secretarele caselor de comerţ nu lucrează deobîceîu la ora unu şi jumătate

noaptea cu directorii lor. In orîce caz, nu în bîrourîle lor.

— Trebue să exîste un motiv în aceasta... începu Terry.

Dar celălalt îl întrerupse:

— Desîgur, este un motîv. Intrebarea este: ce anume motîv?

— In orîce caz, nu este nîmîc ilegal în aceasta, sugeră Terry fînalmente.

Interlocutorul său mormăi:

— Sunt de acord asupra acestuî punct. Dar este un lucru care se cere lămurit. Şi când un lucru cere aşa ceva, înseamnă că nu este chiar atât de catolîc.

Schîmbă brusc subîectul.

— Am telegrafîat în America, pentru a avea informaţîunî asupra cuplului Renfrew şî în acelaş timp asupra luî Mac Intyre, în timpul şederîî luî acolo. Răspunsul va fî poate interesant.

Luă un creîon.

— Acum să ne ocupăm de astă seară.

Terry, care încerca să uite pe Catherîne Lee, îşî apropîă scaunul.

— Aîcî avem Gallows Wharf, continuă Ransom, trăgând un cerc pe hartă. Intrarea pricîpală este prîn Thames Street. Este una din acele clădîrî în ruînă, care sunt construîte pe pîlonî, deasupra apeî.

— O cunosc bine, confirmă Terry.

— Unul dîntre oamenîi meî şî-a petrecut toată zîua de erî explorând locurîle, continuă Ransom. Vom bloca intrarea principală,

dela Thaames Street la fluviu. Acum, dacă vei duce oamenii tăi pe malul din Middlessex, aicí şi acolo — el indică două puncte cu creionul său — vom împiedeca orice evadare pe apă. Agenţii mei au instrucţiuni să nu împiedice pe nimeni de a intra, dar să aresteze pe orice bărbat, femeie sau copil care ar încerca să iasă. Veí putea da aceleaşí ordine oamenilor tăi. Keller a spus cum va veni Necunoscutul?

— Nu. A menţionat numaí sosirea luí la orele treí.

— Atuncí, cred că va venì pe apă. Veghează acolo. Ambarcaţiunile voastre să circule fără lumíni şi să-şi ia locurile lor pe la miezul nopţii, ascunse cu îngrijire. Noí vom fi la locurile noastre înainte de miezul nopţii şi dacă vom vedea intrând pe cineva vom merge după el. După convenţia noastră, semnalul va fi o rachetă roşie şi albă. Primul dintre noí care va observa ceva aruncă racheta. Este limpede?

— Şí un copil ar înţelege.

CAP. XXIII

OMUL CARE VINE

Ploaia, care amenínţase toată ziua, începu să cadă în torente, pe la orele şapte. Străzile se transformaseră în pâraie şí, pe la zece, ce nu încetase încă.

Douăzecí de oameni aí brigăziì fluvíale

fuseseră desemnaţî pentru razzîa dela Gallows şî erau strânşî în sala comună, bând cafeaua preparată de bucătarul postuluî.

Terry chemă pe ceí doî ofîţerî comandanţi ai celorlaltor vedete şî se asigură că înstrucţiunîle luî fuseseră bine înţelese.

Era ora unsprezece fără un sfert când vedetele începură să coboare fluviul sub o ploaie care bătea puternîc, cu toate luminîle stînse, precauţîune îndispensabîlă pentru a nu trezí atenţîa celuîa care era urmărît.

Noaptea era foarte întunecoasă şi ploaîa făcea vîzîbîlîtaţea defectuoasă. Terry, în prîma vedetă, în picîoare lângă omul de la cârmă, încerca să pătrundă densîtatea întunerîculuî. Totul era lînîştît. Pe râu, ícî-colo, o lumină marca locul unde oamenîí încărcau sau descărcau la unul dîn debarcadere.

— Cârmeşte spre grupul acela de şlepurî, comandă Terry, când ajunseră la înălţîmea luî Gallows Wharf.

Omul de la cârmă se îndreptă spre malul dîn Mîddleessex. Vedeta alunecă încet printre şlepurile ancorate şi se oprî lângă unul dîn ele, de care se prînse. Celelalte două vedete, urmând drumul prîmeî, ocupară poziţîile care le fuseseră desemnate. Scoţând un binoclu dîn buzunar, Terry inspectă debarcaderul.

Construcţîa dărăpănată forma o massă întunecoasă abea perceptibilă în noapte. Terry nu descoperi acolo nici un semn de viaţă.

Dealtfel el nu se aştepta să vadă ceva. Era

devreme, abia miezul nopții și ora indicată de Snitch pentru venirea Necunoscutului era trei. Mai avea deci de așteptat trei ore. Ransom recomandase ca posturile să fie ocupate cu mult înaînte, pentru cazul când ar fi fost trimiși emîsarî să se asigure dacă calea este liberă.

Ploaia continua să cadă în valuri.

Timpul trecea încet. Pentru Terry, ai cărui nervi erau întinși la maximum, părea interminabil. Își privea fără încetare ceasul cu cadran luminos și odată îl duse chiar la ureche crezând că se oprise. Tic tacul mișcării îl asigură de contrariul.

Tocmai suna ora trei când lunga lor așteptare fu recompensată. In mijlocul pârâitului picăturilor de ploaie și a slabelor sunete, care veneau din când în când din Pool, Terry auzi deodată un sgomot ușor de vâsle și ducând repede binoclul la ochi inspectă suprafața apei. Cu toate că nu putea vedea nimic, știa că se apropia o ambarcațiune. Urechile lui îi spuneau că persoana care vâslea nu era un marinar experimentat. Vâslele loveau apa una după alta și, din când în când un plescăit anunța că barcagiul își vârâse vâslele în apă.

In curând, fu perceptibilă o mică massă neagră. Terry văzu ambarcațiunea, un fel de luntre mică, coborând încet fluviul. Cum se apropia, inspectorul putu să distingă silueta persoaneî care se găsea în ea. Barca se îndreptă spre pădurea de parî pe care o for-

mau pîlonîî de suport aî debarcaderului şi ancoră de unul din eî.

Sgomotele se aud bine pe apă, mai ales noaptea, şi Terry percepu pe acela al vâslelor trase în barcă. Dar nu putea să vadă nici ambarcaţiunea, nici persoana care o ocupa, căci barca-dispăruse în umbra proectată de platforma debarcaderului.

— Este omul nostru, murmură sergentului său. Trebue să existe acolo un mijloc de a intra în antrepozit. Vom aştepta un minut sau două, pentru a-i lăsa timp să intre, apoi vom arunca racheta.

Se scursera trei minute şi el ridică mâna. Se produse un şuer, în mijlocul unei jerbe de scântei strălucitoare, şi racheta se înălţă pe cerul negru.

— La drum, comandă Terry.

Vedeta urcă cursul fluviului, pentru a ajunge la malul din Surrey. Incetinindu-şi mersul, apropiindu se de Gallows Wharf, ea se lipi de pari şi, plecându-se peste parmalâc, Terry apucă un par. Foarte aproape se găsea barca care-l adusese pe Necunoscut şi în care atârna extremitatea unei scări de frânghie.

Pregătindu-se să sară înăuntru, auzi sgomotul unui tumult deasupra lui şi conchise că Ransom şi oamenîi săi întraseră cu forţa în acest loc. Scoţându-şî revolverul dîn buzunar, urcă repede scara de frânghie.

Deasupra capului se găsea o deschizătură pătrată, care dădea acces în interîorul magaziei. Trecând prin ea, se ridică în picioare,

când cineva îl bușculă. Auzi un blestem înăbușit și apucă un braț. Dar, cu o smucitură puternică, brațul se degajă în timp ce o violentă lovitură de pumn îl atinse la bărbîe. Se clătină, însă putu să-și păstreze echilîbrul și se îndreptă în direcția unde o respirație gâfâitoare îi indica prezența inamicului.

Acesta, sub puterea elanului, cedă și amândoi se rostogoliră greu la pământ. Revolverul lui Terry îi sări din mână, în timp ce degete de fier i se strângeau în jurul gâtului.

Incercă să se degajeze, dar strângerea se făcu mai puternică. Adversarul său părea dotat cu o forță supra omenească și nimic nu putea face să slăbească strângerea sub care se sufoca.

Simți că totul se învârteşte în jurul lui, apoi vag, în depărtare, auzi țipete... Raze de lumină țâșniră din toate părțile, luminând imensul antrepozit, care se umplea cu oameni înarmați.

In momentul în care crezu că-și va da sfârșitul, degetele care-l strângeau își slăbiră strânsoarea și el rămase întins la pământ, respirând cu greutate.

Puțin câte puțin își reveni și se repuse pe picioare, clătinându-se, încă zăpăcit, dar fără rană serioasă.

— Ați pus mâna pe el?, gâfâi Terry.

Și inspectorul Ransom, cu un aer furios, îi făcu un semn din cap.

— Da. am pus mâna pe el.

Terry privi faţa convulsionată de furie a omului întins la picioarele lui: era Roy Mac Intyre!

CAP. XXIV

CADAVRUL DE PE SCAUN

— Aşa dar, d-ta eşti?, spuse Terry glumind. Pe legea mea, nu sunt deloc surprins de aceasta. Am bănuit dela început că erai în capul acesteî bande de hoţî.

— Ei bine, te înşeli!, replică Mac Intyre cu o voce răguşită. Nu ştiu nimic de oamenii aceia şi aş vrea să mi-se explice atentatul al cărui obiect sunt.

— Atentat?, exclamă Ransom, cu amărăciune. Cel mai bine este să stai liniştit, domnule Mac Intyre. Te vom asculta mai târziu; dacă vrei să vorbeşti acum, explică-ne ce-i asta.

Arătă un corp prăbuşit într'un scaun, alături de o masă de lemn. Mac Intyre încetă să se mai sbată şi deveni palid.

— Ce i asta?, murmură el. Cine este?

Terry se apropiase şi privi corpul sgârcit sub el.

— Snitch Keller!, exclamă el îngrozit.

Şi atât de călit cât era, nu-şi putu reprima un tremur la vederea corpului mutilat al informatorului.

Snitch fusese asasinat. Cadavrul prăbuşit pe scaun, cu capul şi umerii acoperiţi de sânge, avea craniul desfăcut în partea dinapoi,

purtând urma teribilei lovituri care-l răpusese.

— Vă repet că nu știu nimic de aceasta, afirmă din nou Mac Intyre, privind, pe rând, oamenii care-l înconjurau. Nu-l cunosc și nu l'am văzut niciodată.

— Vei povesti asta judecătorului, îi svârli Ransom. Poate veí reuși să-l convingi.

— Este adevărul! O jur pe Dumnezeu! Am venit aici astă seară pentru o întâlnire..

— Sunt sigur de asta, interveni Terry cu asprime.

— Nu, nu, nu cu el!, strigă Mac Intyre. Vă spun încă odată că nu l-am văzut niciodată. 'Am venit pentru a întâlni... pentru a întâlni pe cineva cu care sunt în relații de afaceri.

— La orele trei dimineața, într'un antrepozit gol!, îl întrerupse Ransom. Crezi că vei putea să ne faci să înghițim brașoavele astea?

— Este adevărul!

— Pe cine trebuiai să întâlnești aici?, întrebă Terry.

— Un om numit Copping, răspunse celălalt fără să ezite. Făceam o afacere cu el — o afacere care nu era strict legală — și mi-a scris că aici ar fi un loc bun pentru a discuta despre ea.

— Ai scrisoarea?, întrebă Ransom.

— Nu, am ars-o. Nu țineam să cadă în mâini străine.

— Atunci n'avem decât cuvântul d tale pentru a da crezare acestei întâlniri cu Copping,

interveni inspectorul şef. Ce afacere tratai cu el?

Mac Intyre ezită.

— Inutil să ne povesteşti minciuni, continuă Ransom, cu brutalitate. Adevărul!

— Era vorba de... stupefiante, răspunse încet, celălalt.

— Introduceai, deci, în ţară stupefiante?

— Da. Ştiam că asta produce mulţi bani şi mă aranjasem cu Copping pentru consignaţia unui transport de cocaină, opiu şi morfină, care trebuia expediat din Belgia, ascuns într'o încurcătură de brichete. Cea mai mare parte din aceste brichete erau naturale; unele dintre ele, marcate într'un mod special, trebuiau să fie trucate, pentru a adăposti stupefiantele într'o cavitate internă. Brichetele aduse pe mare şi transportate la antrepozitul meu erau supuse tratamentului necesar. Iată, acum ştii totul.

— Gândesc că era una din ramificaţiile bandei «Piraţii Tamisei», spuse Terry.

Mac Intyre se întoarse.

— Vă repet încă odată, intervenі el mânios, că ignor complect activitatea acestor individi.

— Asta rămâne de dovedit, remarcă Ransom. Eşti în stare de arest, Mac Intyre, pentru faptul de a fi adus în birourile d-tale stupefiante interzise, cu intenţii ilegale. Nu mă îndoesc că mai sunt şi alte motive mai serioase. Duceţi-l la închisoare, ordonă el.

Mac Intyre deschise buzele dar ceeace vru

să spună nu ieşi, căci le închise fără să fi vorbit. Şi urmă liniştit pe cei doi poliţişti.

Când fu plecat, Ransom se întoarse spre Terry.

— Ai mai auzit o asemenea poveste? Nici o relaţie cu «Piraţii Tamîseî»! Cu toate acestea aş jura că este individul pe care-l căutăm. Nu există nici o îndoială.

— Şi eu o cred, replică Terry. Totuşi, mă intrigă un lucru. Când sărmanul Keller a venit să mi dea informaţiunile, mi-a specificat că omul care venea aici era bătrân şi avea bărbia ieşită în afară. Aceste semnalmente nu cadrează cu cele ale lui Mac Inttyre.

— Poate se deghiza?

— Atunci dece nu a făcut-o şi astă-seară?

— Nu ştiu nimic despre asta. Crezi că este vorba despre altul?

Terry dădu din cap ezitând.

— Nu. Dar mă întreb numai. Asta-i tot.

— Cred că este inutil, replică Ransom. Este limpede ca ziua că omul care-l căutăm este Mac Intyre şi el speră să scape din asta cu scuza, puţin serioasă pentru el, de trafic de stupefiante. Dar asasinarea acestui nenorocit cere să fie lămurită.

Se apropiă de cadavru şi, privindu-l, încruntă sprâncenele.

— Este câtva timp decând e mort. Sângele s'a uscat.

— Asta l-ar scoate pe Mac Intyre din cauză, observă Terry, căci el tocmai venise.

Ransom își scărpina bărbia, cu un aer preocupat.

— Ești avocatul apărării, Ward?

Terry surâse.

— Nu, nu fac altceva decât constat.

Dar Terry símți că raționamentul său, dăduse roade.

Se întoarse spre sergentul său:

— Trimite unul din oameni după un doctor.

Ransom aruncă o privire în jurul său.

— Dacă am face o mică percheziție aici?

Și ajutat de Terry și de polițiști începu să inspecteze antrepozitul gol, din pivniță până în pod. Cercetările nu duseră la nici un rezultat. Urmând căutarea, dădură peste un buton fixat pe unul din stâlpii debarcaderului, sub trapă.

— Desigur, remarcă Ransom, locul era frecventat. Mă întreb ce voia să spună Keller printr'un bătrân? Nu este de crezut să l fi confundat pe Mac Intyre cu un moșneag.

Terry surâse, păstrându-și reflecțiile pentru el. Inspectorul șef îi lua observațiile pe cont propriu.

Medicul veni, tocmai când terminară de făcut percheziția și procedă la un scurt examen al cadavrului.

— Acela care l-a ucis avea putere, declară el când termină. Lovitura dată a făcut să-i sară craniul ca o coajă de ou. Mă întreb dacă nenorocitul acesta a avut măcar vreme să-și vadă asasinul?

— De când datează moartea, doctore? întrebă Ranson.

— Greu de spus exact. Cam de șase-șapte ore.

Inspectorul aruncă o privire ceasului său, care arăta patru și jumătate.

— Ceeace înseamnă că a fost ucis pe la orele nouă! murmură el. Hm! Poate că poliţistul care-l supravegha pe Mac Intyre ne va spune ceva.

Dar speranța lui se termină cu o deceptie când însoțît de Terry, ajunse, dîmîneața, la Scotland Yard.

—Sunt dezolat, domnule Ransom dr aseară l'am pîerdut pe típ. Probabîl bănuia că-l urmăresc și mî-a tras clapa.

— La ce oră ?, întrebă Ransom, repede.

— Exact înainte de orele opt. Își părăsise locuința la șapte și un sfert și luase metro-ul, până la Blackfriars. Acolo s'a scăpat de mine.

Inspectorul aruncă o privire semnificativă lui Terry, pe care acesta o înțelese. Dacă Mac Intyre se găsea la orele opt fără un sfert în cartierul Blackfriars avusese timp suficient să se ducă la Gallows Wharf pentru a-l ucide, acolo, pe Keller, la orele nouă. Răspunse la întrebarea care o ceti în ochii lui Ransom:

— Vă întrebaţi cum l-a atras pe Keller în acest antrepozit pustiu? spuse el.

— Da, confirmă celălalt.

acolo. Poate a fost adus după ce a fost ucis acolo. Poate a fost adusdupă ce a fost ucis

 într'altă parte.

— Dece?

— Swinger a fost ucis într'un automobil şi transportat apoi într'o luntre, remarcă Terry.

Telefonul sbârnăi. Intinzând braţul, Ransom ridică receptorul. Vocea ofiţerului de serviciu de noapte îi parveni la urechi:

— S'a telefonat de la postul de poliţie din Blackheath, domnule. Se află acolo o femeie care este proprietăreasa uneî case cu camere mobîlate, care este foarte îngrijorată, deoarece s'a întâmplat ceva uneia dintre locatarele eî.

— Cine este locatara?, mormăî Ransom indiferent.

— O oarecare miss Catherine Lee.

Inspectorul şef se ridică dintr'un salt.

CAP. XXV

RAPIREA CATHERINEI

Catherine se reîntoarse de la Mac Intyre ceva mai devreme ca de obiceiu. Ajungând acasă, îşî scoase mantoul ud de ploaie, îl atârnă în hall şi se urcă în camera eî.

Era obosită, preocupată şi prin cap îi treceau multe gânduri. In după amiaza aceea avusese discuţia cu Roy şi rezultatul fusese cu mult mai bun decât se aşteptase. Schimbându-şi pantofii uzi cu nişte papucî de casă, se aşeză în faţa focului şi-şi încălzi pi-

cioarele, încercând în acelaş tîmp să pună puţînă ordíne în îdeîle eî.

Se întrebă, deodată, ce va gândî Jimmy C. despre această înţelegere cu Mac Intyre. Işî îmagina uşor obrazul luî îngrozît, prívîrile luî decepţîonate şi dezîluzíonate.

Se rîdîcă şi se duse la mîcul eí bîrou. Avea de scris două scrîsorî împortante, care trebuîau să plece cu poşta de seară şî se puse la lucru. Odată terminate acestea, scoase un suspîn de uşurare. Vremea era îngrozîtoare, ploaîa căzând în torenţe, şî se decîse să rămână acasă, pentru a-şi petrece restul serîí în tovărăşia uneî cărţî.

Proprîeţăreasa îî aduse mâncarea la orele opt şî se oferí să-î pună scrisorîle la poştă.

Auzî pe bătrânul funcţîonar, care ocupă camera vecínă, întorcându-se şî închizând uşa şî, puţin maî târzíu, pasul greu şî tărăgănat al proprîetăreseî urcând în camera de deasupra.

La orele 11, sîmţi că o cuprînde oboseala. Cîncî minute maî târziu dormea.

N'a ştîut nícî odată motîvul pentru care se sculase. Dar se găsî, deodată, aşezată în pat, cu fruntea acoperîtă de o sudoare rece şi înima bătându-î gata să se spargă.

Camera era cufundată în întunerîc. Nu putea să vadă sau să audă ceva, cu toate că urechîle eî erau în stare de alarmă. Brusc, í se puse o mână pe gură. Leşînă de frîcă şî ţîpătul care-l dădu î se oprî în gâtlej.

— Un cuvânt sî estî moartă!. spuse o voce

greoaîe și seacă. Am nevoîe de d-ta, Catherîne Lee, și dacă ești rezonabilă veî veni fără să te împotrîvești.

Ochiî î se obîșnuiseră cu întunerîcul și zărî o silueță întunecată aplecată asupra patuluî.

— Scoală-te și îmbracă-te!, continuă vocea. Nu poți vedea revolverul care-l am în mână, dar crede-mă că-l am. Așa că nu încerca să daî alarma.

Mâna îî fu luată după gură, comutatorul fu întors și lampa de deasupra patuluî se aprinse. In frîca eî mare, putu să vadă musafîrul nepoftít: un bătrân, cu fața galbenă și bărbîa îeșită în afară. Purta un costum sărăcăcîos și mâînile îî erau acoperíte cu mânuși negre.

— Cine ești?, întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Nu te interesează cíne sunt! Nu ridica vocea! Nîcî un cuvânt! Imbracă-te!

Catherîne nu uîtă nîcîodată frica ce o cuprinse în momentul acela. Fígura sînistră semăna cu acele spîrite rele care le vezî noaptea în vîs, într'un coșmar. Indîvîdul luă halatul de pe pat și-l întînse feteí.

Cu prívirea fixată asupra lui, îșî puse ușoara îmbrăcăminte și se dădu jos dîn pat, cu pîcîoarele tremurând. Știa pentru ce venîsee acest om.

Atât de repede pe cât îî permîteau mâînîle care-í tremurau, îșî îmbrăcă cîorapiî și pantofiî, puse o rochîe deasupra cămășiî de

noapte şî se grăbi să-şî aranjeze puţin părul.

— Pune-ţí pălăria şî haîna!, ordonă bătrânul tot cu vocea joasă. Acum deschîde uşa şî nu făcea sgomot, ca să nu scolî pe ceî din casă. Dacă nu...

Catherine ieşî în antreu, pe vârful pîcîoarelor, cu bătrânul în urma eí. In timp ce cobora scara, sîmţî revolverul în spatele eî.

Aşa ajunseră în hall.

— Scoate lanţul şî trage zăvorul!, comandă el.

Ploua tot cu găleata, când ajunseră în stradă. Aruncă o prîvire rapîdă în jurul eî, sperând să zăreascâ casca vreunuî poliţist. Dar întunecoasa stradă era pustíe.

— Pe aîcî, spuse omul, şî se întoarse la dreapta.

Iî veni o îdee şi o puse imedîat în execuţíe. La degetul mîc purta o «chevalîeră», (un înel cu sígîliu), şi, fără ca bătrânul s'o fî zărit, o scoase şî o aruncă într'un şuvoîu de apă. Dîsparîţîa eî va fi în felul acesta cunoscută şî Terry Ward va fí fără îndoîală amestecat în ancheta care va urma. Poate va înţelege însemnătatea acestuî inel. Era o speranţă nebună, dar singura care-î rămânea. Şî cu desnădejdea în suflet îşi întovărăşî răpîtorul până la extremítatea străzîi.

Acolo staţîona un automobil, lângă trotuar, cu farurîle acoperîte şî el o făcu să se urce.

Necunoscutul se aşează la volan. Automobîlul demară, traversă o stradă mare şí dădu

colțul într'o stradă laterală. Omul conducea cu o mână, cealaltă strângând, mereu, tocul revolveruluî. Așa trecură prîntr'o serîe de străzî mîcî șî Catherine îșî dădu seama că se îndreptau spre fluvíu.

După un timp, care păru o eternîtate pentru Catherîne, mașîna fu oprîtă într'o stradă mărgínîtă de ambele părțî de zîdurî înalțe, dîn cărămidă.

— Coboară!, ordonă el. Vom merge pe jos.

Se supuse fără să protesteze, ceeace ar fî fost, dealtfel, inutîl șî perîculos. Sîmțea că omul va merge până la capăt în ceeace decîsese.

El o urmă șí o apucă de braț, conducând-o dealungul unui pasagiu strâmt, pe care Catherîne îl luase, la început, drept o fundătură. Mirosul fluviului îi ajunse la nări și îndată îșí dădu seama că se aflau pe un debarcader. Lângă debarcader se găsea acostată o luntre, în care fu obligată să coboare.

— Ia vâslele!, îî spuse el, când o ajunse. Era mai mult un ordîn decât o întrebare.

— Du-mă la vaporul acela!, contînuă el. Urmând dîrecțîa care î-o îndîca, Catherîne văzu un vapor ancorat în mîjlocul fluvîuluî.

Era udă până la piele, dar vâslîtul o încălzî îndată. Se întreba ce va urma, odată ajunsă pe bord. Dar avu puțîn tímp să reflecteze, căcî dîstanța nu era mare. Luntrea se alipi vaporuluí. Bătrânul apucă o scară de

frânghîe, care se balansa lângă peretele vă, suluî.

— Urcă !

Catherîne ezîtă, prîvînd cu frîcă la scară.

— Mă auzi? Urcă! Este solidă, repetă el cu nerăbdare.

Incepu să urce şi ajungând sus puse piciorul pe puntea vasului. Un moment după aceea, însoţitorul ei i se alătură.

— Pe aici!, spuse el, făcând-o să coboare o scară care ducea la puntea de dedesupt.

Odată jos, în mîjlocul întunerîculuî, bătrânul deschise o uşă şi o împinse într'o cameră relativ mare. Intoarse comutatorul şi lumina inundă, în faţa ochilor stupefiaţi ai Catherine, o cameră extrem de luxoasă, care contrasta straniu cu murdara aparenţă exterioară a bastimentului. Cabina era prevăzută cu panourí dîn lemn lustruît şî covoare groase acopereau podeaua. Necunoscutul observă privirea ei şi rânji.

— Cred că nu e rău?, spuse el. Ei bine, trebuie să te obicinuieşti, căci aceasta va fi, pentru un timp, reşedinţa d-tale.

Se duse la o masă sculptată, deschise un sertar şi reveni cu două perechi de cătuşe.

— Dă-mî mâinile!, ordonă el. Cătuşele sunt de calitate bună. Model reglementar. Acum aşează-te.

Şi îi fixă a doua pereche la picioare.

— Acum un ultim lucru pentru a termina, murmură el.

 Şi punând la o parte revolverul care nu-l

părăsise până atunci, luă o batistă şi făcu un căluş.

— Iată, mă gândesc că nu te vei simţi prea bine, dar n'am încotro. Acum trebuie să plec, dar voiu reveni curând. Până atunci vei sta în întuneric.

Se duse până la uşă, stinse lumina, şi Catherine auzi cheia alunecând în broască înainte ca răpitorul ei să fi plecat.

CAP. XXVI

INELUL CU SIGILIU

Sergentul de serviciu în postul de la Blackhead ridică capul când intrară Terry Ward şi inspectorul Ransom. Terry era palid şi avea trăsăturile trase, căci ştirile care-i parveniseră prin telefon, mai devreme, în dimineaţa aceea, îl răscoliseră.

— Iată persoana, domnule, spuse bătrânul sergent, arătând spre o femeie grasă, cu faţa roşîe şî părul în dezordîne, aşezată pe un scaun în faţa focului. Am păzit-o după ordinul dvs.

Povestea femeiei era scurtă. Numele ei era: d-na Walters şi ţinea o casă cu odăi mobilate, în Union Street. Se culcase ca deobiceiu în noaptea trecută, dar fusese trezită dintr'un somn profund de o ciocănitură la uşa exterîoară. Coborând la parter să vadă despre ce era vorba, se găsi în faţa unui sergent, care îi spuse că fereastra salonului ei era deschisă. Alarmată, căci îşi aducea aminte că o înch

sese în seara aceea, rugă pe sergent să urce să facă o mică anchetă. Se descoperi îndată că fereastra fusese forțată. Semnele instrumentului întrebuințat se vedeau pe partea metalică a ferestrei și amprente de tălpi noroioase pe marginea ferestrei.

Sergentul se gândi că n'ar fi inutilă o cercetare a casei, căci era sigur că intrase cineva în imobil. Ea consimțise imediat.

Ușa camerei d-rei Catherine Lee fusese găsită deschisă și cu toate că patul era desfăcut tânăra fată care îl ocupase nu se găsi.

Femeia fusese intrigată și puțin speriată. Dispariția locatarei sale, adăugată la chestia cu fereastra deschisă, îi sugerau felurite temeri. Trezise pe bărbatul ei și pe bătrânul funcționar care ocupa camera vecină celeia a Catherinei.

Sergentul chestionase pe acesta din urmă, însă în zadar, căci nu auzise nimic. Se descoperi, deasemenea, că lanțul de la încheietoarea ușii din față fusese scos și zăvorul tras.

— Conduceți-ne la dvs. acasă, d-nă Walters, spuse Terry finalmente și femeia, fericită de a găsi un pretext pentru a părăsi acest post de poliție puțin ospitalier, îi urmă până la mașina care-i aștepta.

Câteva minute lai târziu ajunseră la poarta unei case din Union Street. Era o clădire cu aspect întunecos, ca toate celelalte de pe stradă. Ușa fu deschîsă de bărbatul femeiei.

Se procedă la un examen minuțios al salonului și se constată că descoperirile făcute de

fougeat erau adevărate. Cineva forțase închizătoarea ferestrei și pătrunsese pe aici în imobil. Amprentele noroioase se uscaseră, însă conturul exterior era încă vizibil și putea fi urmărît pe covor până la ușă. In hall și pe scară nu era nici o urmă.

Examenul camerei de dormit arătă că dispăruse cămașa de noapte a Catherînei și se ajunse la convîngerea că o mai purta în momentul plecării. Lipseau, deasemenea, o pereche de pantofi, o fustă, o bluză și un pardesiu.

— Nu prea miroase a bine, spuse Ransom, după ce se termină vizita apartamentului. Nu este greu să bănuești ce s'a întâmplat. Cineva s'a introdus în imobil și a forțat pe tânăra fată să se îmbrace și să-l urmeze. Dar... cine?

Aceeaș întrebare îl obseda pe Terry. Nu era desigur Mac Intyre, care la ora aceasta era închis într'o celulă a postului Cannon Row. Dar se putea ca el să fi dat ordin cuiva. Era singura ipoteză de bănuit. Catherine descoperise ceva periculos pentru securitatea patronului ei, care se aranjase să-i închidă gura, într'un fel sau altul. Expuse acest punct de vedere lui Ransom, care — ca deobiceiu — dormăi:

— Se poate, dar trebuie s'o regăsim și asta cât mai curând posibil.

Terry fu de aceeaș părere.

— Să vedem dacă afară există vreo urmă de trecerea lor, sugeră el.

Părăsind camera de culcare, coborîră și se

şiră în stradă.

Ploaia încetase şi soarele arunca o lumină palidă, făcând să iasă în evidenţă sărăcia şi murdăria străzii. In ciuda faptului că populaţia lucrătoare a acestui cartier se scula de dimineaţă, nu se vedea nicăeri nici o fiinţă.

Se întoarse la automobil, urmat de Terry. Descoperirea se produse în momentul când acesta din urmă se pregătea să se urce şi el. Ceva strălucitor îi frapă ochii şi, aplecându-se, ridică un inel. Inîma începu să-i bată mai puternic când îl examină şi se întoarse spre Ransom.

— Este inelul Catherinei, spuse el, inconştient de faptul că-i spusese pe numele mic. Imi amintesc că l-am remarcat când m'am dus să l intervievez, prima oară, pe Mac Intyre

Inspectorul luă obiectul din mână şi-l privi, încruntând sprâncenele.

— Cum a ajuns acolo?, murmură el. Smuls după vreo luptă, sau aruncat de bună voe?

Terry cercetă împrejurimile.

— Nici o urmă de luptă, spuse el. Este mai probabil că l-a abandonat în speranţă că ne va arăta pista.

— Hm!, mormăi Ransom, învârtind «chevaliera» între degete. Asta nu ne înaintează, dar confirmă — ceeace ştiam — că a trecut pe aici noaptea trecută. Pentru moment, păstrează l, Ward. Poate ne va fi preţios mai târziu.

Terry strecură obiectul în buzunar, împăr-

tăşind părerea superiorului său. Intr'adevăr, nu putea să prevadă atunci valoarea de nepreţuit a descoperirii, care-l va duce, puţin mai târziu, la prinderea Necunoscutului, şeful «Piraţilor Tamisei».

Un automobil al poliţiei îl conduse pe Terry la cartierul lui din Wapping şi, în timpul drumuluî, se frământă să găsească un mîjloc de a descoperi urmele Catherinei. Era teribil de îngrijorat de lipsa tinerei fete, căci o voce internă îî strîga că este în perîcol. Dacă cel puţin ar fi lăsat în urma ei ceva mai semnificativ decât această «chevalieră»!

Scoase inelul din buzunar şi-l privi. Obiectul era cu totul insuficient pentru a se orienta în cercetările lui. Desigur, nu avusese timp să-i scrie. Dar acest inel nu arăta direcţia în care plecase. Fusese găsit exact în faţa uşii.

Terry îşi amintea bine. Il purtase la degetul mic al mâinii drepte şi era aproape primul lucru care l observase, la prima lor întrevedere. Desigur nu era un inel de damă. Era prea larg şi prea greu. Probabil îl avea de la familie, de la tatăl, fratele sau unchiul ei. Fetele poartă rar un inel cu sigiliu, în afară de cazul când de acesta se leagă o amintire sentimentală.

Se pregătea să-l pună în buzunar, când îi veni o ideie. Era posibil? Şi cu toate acestea, dacă era adevărat, atunci acţiunea Catherinei lăsând acest inel în urma ei, fusese inspirată de un motiv real. Avusese această intenţie? Il abandonase în speranţa că va fi

ridicat de o persoană destul de inteligentă pentru a înțelege ce semnifică?

Terry crezu că a găsit răspunsul și, dacă era adevărat, cazul nu mai era atât de disperat cum părea, căci, dacă înțelesese bine, acum era în situația de a pune mâna pe răpitor, când ar fi vrut.

CAP. XXII.

SE INGROAȘE GLUMA

Joe Hickman, cu o țigară între buzele lui groase, strânse grămada de bilete care i le dase omulețul cu tenul măsliniu, care se găsea în fața lui, și numără repede.

— Socoteala este bună, Stiny. Casa este a ta și ai făcut un târg excelent.

— Nu sunt sigur de asta, murmură d. Stienman.

Joe își strecură banii în buzunar.

— Erai liber să închei târgul. Ți-am spus prețul și l-ai acceptat. N'aveai decât să refuzi. De mâine ești tu proprietar, spuse Joe. Afacerea a mers foarte bine, Stiny, și dacă ai ști metodele mele de lucru și tu ai reuși ca și mine.

Ridică capul, căci ușa biroului său se deschise și intră Coppîng.

— Hello, Steve!, exclamă el vesel. Tocmai mi-am vândut casa. Iată-l pe Stíny, noul proprietar.

 Coppîng păru să nu acorde cel mai mic

interes luî Stienman şí nicî veştîlor date de prîetenul său.

— S'a pus mâna pe Mac Intyre, noaptea trecută!, spuse el brusc.

— A fost prîns noaptea trecută?, repetă Joe, tresărind. Unde?

— S'a făcut o razîe la Gallows Wharf. Dă-mî să beau, Joe.

Hickman întînse braţul spre dulap şî scoase de acolo o stîclă de whisky şî pahare.

— O razîe?

—Da. Debarcaderul a fost blocat pe apă şî pe uscat şî când Mac Intyre a întrat au pus mâna pe el.

Hîckman şueră încet.

— Atunci iată dece Marele Şef ţi-a prescris să-l întâlneştî pe Mac Intyre acolo, murmură el.

— Aşa-i, răspunse Coppîng, înghiţindu-şî paharul de whîsky. Şí au maî găsît, acolo, cadavrul lui Snîtch Keller.

Hickman holbă ochîî.

— Keller?, mormăî el. Ce căuta el înăuntru?

— Nu ştîu nímîc. Dar, totuşî, a fost găsit.

— Pe legea mea, nu pot spune că sunt supărat de asta, declară Hîckman. L-am bănuit, totdeauna, Steve, că era un înformator al poliţîeî.

— Nícî eu nu l-am îubît nîcîodată, afîrmă Coppîng. Chestîunea care se pune acum, Joe, e: ce facem?

— Spălăm putina. Eu o șterg astăzî. Dacà eștî deștept vîî cu mîne.

Steve îșî șterse sudoarea de pe față.

— Sunt deștept, declară el. Decând am aflat ce s'a întâmplat noaptea trecută m'am cam îngrozít. Dacă acest Mac Intyre povestește copoîlor «pe cîne» trebuîa să-l întâlnească la Gallows Wharf vor pune imediat mâna pe mîne.

— Atuncî nu maî rămâne aîcí. Dacă aî sentîmentul că sunt pe urmele tale, cară-te cât maî repede. Nu vreau istoriî în casa asta.

Soneria de alarmă răsună încet, în colțul odăíî, șî obrazul gras al luî Hîckman pălî.

— Drace! Iată-î acum aicî!

Șî se întoarse furîos spre Coppîng.

— Este greșala ta. Tu î-aî adus aîcí. Dacă credeaî că ești urmărît dece n'aî plecat.

Se ridícă pe jumătate șî d. Stîenman înaînță o mână tremurătoare, ca pentru a se apăra.

— Calmează-te, Hickman, protestă el. Dacă copoîî sunt în casă, nu este nevoîe să măreștî gâlceava. In orîce caz, eu plec.

Se rîdîcă repede, dar în momentul acela ușa se deschíse larg, lăsând trecerea luî Terry Ward, escortat de șase agenții. Dintr'o prîvîre, el făcu ocolul miculuî bîrou, cu atmosfera încărcată de fum.

— Te arestez, Coppîng, declară el. Ia uîtăte, Stîenman, ce cauțí aîcî?

— Maî nîmic, domnule Ward, se miorlăî acesta. Am cumpărat casa luî Hîckman. Dea-

ceea sunt aîcî. Am încheíat un târg cînstît. Ásta-i tot.

— Atuncî, aî cumpărat proprîetatea şî Hîckman o îa dín loc?, spuse Terry încet.

— Cred că orîcîne are dreptul să-şi vândă fondul său de comerţ?, rânjî Joe. Este vreo lege care s'o împîedîce?

— Nu. Poţî víude tot ce vreî şî ţi se va plăti cu şapte anî de închîsoare la Dartmoor, Hîckman.

— Ce înseamnă asta?, exclamă colosul, pălind. Cred că nu mă arestezi?

— Ba da. Pe d-ta şî pe excelentul d-tale prîeten Coppíng. Vă arestez sub înculpare de trafîc de stupefiante în această ţară.

— Nu ştiu ce vrei să spui, domnule Ward, protestă Steve.

— Destul, Coppîng, îl întrerupse Terry. Mac Intyre a vorbît. Dacă ne spuî ceeace voîm să ştîm se poate să scapí mai uşor. Dar acum n'am tímp de pîerdut. Venîţî!

Stîenman nu fu arestat, neexîstând nîmîc împotrîva luî. In schîmb, Hîckman şî Coppíng fură condusî la camioneta polîţîeî şî transportaţî la Scotland Yard. Inspectorul şef Ransom îi aştepta pentru a-i interoga, maî cu deamănuntul.

— Nu ştîu cîne este Marele Şef, spuse Coppíng, de îndată ce fusese decís să vorbească şî se ascultase tot ceeace ştía asupra organîzaţîeî «Pîraţîlor Tamîseî». Avea obiceiul să corespondeze prîn telefon cu Híckman, care-mi transmîtea apoî ordînele luî. Uneorî îl

întâlneam la Gallows Wharf şî-mî remíţea planurî bătute la maşînă, pentru lovîturîlo proectaţe. Dar îgnor complet personalitatea lui. Este un bătrân bizar, cu tenul măsliniu şî cu bărbîa îeşîtă în afară.

—Nu era Mac Intyre?, intervenî Ransom.

Coppîng mîşcă încet dín cap.

— El, exclamă Copping. Ah, nu. Desîgur că nu! Bătrânul ar fî vrut să-l tragă de partea luî, nu ştîu dece. M'a însărcînat cu o mîsíune pe lângă el, cu prîvîre la stupefiante, şi m'a făcut să-î scriu, pentru a-l întâ nî noaptea trecută, în antrepozîtul acela.

— Şî de cutîa trîmeasă la Chatterton ce ştî?

— Absolut nímîc.

Dar expresia fîguriî luî îî contrazîcea vorbele.

— Spune adevărul, însîstă Ransom. Vorbeşte cínstit, Coppîng. Dacă o facî, poate ne vom arăta maî îndulgenţî.

— Nu ştiam că este ceva rău în cutîa aceea, termînă el prîn a mărturîsî. Mac Intyre îmí ceru să găsesc pe cîneva care s'o ducă la biroul de comîsionarî. Imî specîfică că este vorba de un obîect de care aveau nevoe prîetenîî săî amerîcanîi şî pe care ei nu şî-l puteau procura cu uşurinţă.

— Dece şi-a dat numele de Catherîne Lee femeia care aî însărcinat-o cu acest comîsîon?, întrebă Terry.

— Erau ordínele formale ale bătrânuluî. Tot ceeace se petrece între Mac Intyre şî mîne trebuia să-î raportez. Când î-am adus

la cunoștînță chestia cu cutía mă însărcină să găsesc o fată care să se ducă la bíroul de comîsionarî și să spună că numele eî este Catherîne Lee. Descoperî o fată, dar ea nu execută întocmai ordînele mele. Se temu să se însărcíneze sîngură cu acest mesagiu, și-l încredînță unuî băîat, pe care-l găsî în Vîlliers Street...

— Știm urmarea, îl întrerupse Ransom. Atunci nu bănuești cíne ar puțea fi bătrânul?

— Nu, și nu, declară el vehement. Și acesta este adevărul.

— Bîne, mormăî Ransom. Te voiu revedea maî târzîu.

Coppíng fu scos și fu adus Hickman. Dar acesta nu putu să furnîzeze maî multe informațiunî decât amîcul său. Prîmea comunicații telefonice de la Necunoscut, pe care i le transmîtea lui Coppîng. Dar nu-î cunoștea îdențitatea.

— Nu va fi ușor să-i descoperim incognîto-ul, mărturîsi înspectorul șef luî Terry, în momentul când Hîckman fu recondus în celula luî. S'a înconjurat, foarte abíl, cu un voal de nepătruns.

Terry nu răspunse. In forul său interior credea a fî descoperît acest încognito, dar îdeea luî era atât de fantastîcă, atât de neverosímîlă., încât preferă s'o păstreze, până în momentul când va putea aduce și dovezîle.

CAP. XXVIII

„DESCHIDE, IN NUMELE REGELUI!"

Orele treceau încet pentru Catherine Lee, prizonieră în luxoasa cabină a vaporului.

Groaza care o simţise văzând în faţa ei sinistra figură a bătrânului se risipise. Cu toate că pericolul care o aştepta era tot atât de mare, nu mai resimţea teroarea care o paralizase în primul moment. Ştia că absenţa ei va fi observată în curând, poliţia va fi prevenită, şi ridica o rugăminte cerului ca „chevaliera" ei să fie găsită şi să cadă în mâinile unuia care să aibe inteligenţa de a-i înţelege semnificaţia.

Orele treceau dureroase şi penibile şi începu să-i fie foame. Dar avea puţine şanse ca răpitorul să se întoarcă înainte de căderea nopţii. Trebuia să facă apel la toată răbdarea ei. In curând, căzu într'un somn agitat.

Când se trezi n'avu cea mai vagă idee ce oră ar putea fi, dar auzi sgomote de paşi pe punte şi rostogolirea unor obiecte grele care, se îmbarcau pe bord. Ţinând seama de intensitatea sgomotelor, speră mai întâiu că poliţia descoperise vizuinea ei, dar apoi conchise că acest sgomot trebuia să provină de la echipaj.

Făcu eforturi disperate să se debaraseze de căluşul ei, însă în ciuda mişcării fălcilor nu putu să ajungă la aceasta. Cât despre cătuşele de la mâini şi picioare, la ele nici nu se putea gândi. Dacă ar fi fost frânghii ar fi încercat. Dar cătuşe de oţel!

Sgomotul continua deasupra capului ei şi

Catherine termină prin a-și da seama. Vaporul încărca cărbuni! Se pregătea să ridice ancora. Inima i se strânse gândindu-se la aceasta. Dacă se cobora fluviul, pentru a se ajunge la mare, cum mai putea s'o găsească poliția la timp?

Trecu o bună bucată de vreme și șueratul aburilor îi veni la ureche. Cazanele fuseseră aprinse și se continuau preparativele de plecare. Mașinile se puseră în mișcare. Lanțurile scârțâiau sub efortul macaralelor. Răsună sgomotul înăbușit al ordinelor date și elicea bătu apa cu mișcarea ei regulată.

Vaporul era sub presiune.

Mișcarea vasului devenise aproape imperceptibilă și un freamăt general al vaporului îi indica că erau în mers.

Gândurile i se întoarseră la Terry Ward. Il va revedea vreodată? In plină mare, era lucru ușor să fie transferată pe alt vas și în felul acesta era în afara oricărui ajutor omenesc...

Cu toată stăpânirea ei de sine, simțea cum lacrimi arzătoare i se urcau în ochi. Intr'un suprem efort de voință le reținu. La ce i-ar servi să plângă? Cine știe dacă, totuși, nu se va produce un eveniment miraculos?

Un sgomot de pași, care coborau scara, îi întrerupse gândurile. O secundă mai târziu, o cheie scârțâi în broască și ușa se deschise, lăsând să se filtreze, de afară, o slabă fâșie de lumină. In prag era silueta bătrânului.

Intră și aprinse electricitatea, apoi închise ușa după el.

— Ei bine! Cred că timpul ți s'a părut lung. Sunt supărat de aceasta, dar n'aveam mijlo-

cul să te fac să ai răbdare într'un fel mai plăcut. Imi imaginez că trebuie să-ți fie foame. Peste câteva ore îi voiu aduce ceva de mâncare. Pentru moment este imposibil. Știi că coborîm fluviul. Până nu vom fi în plină mare, n'am intenția să pun în curent pe căpitan și echipajul cu chestia care te privește. Pentru moment, ei ignoră prezența d-tale pe bord. Incepi o existență nouă, Catherine. Depinde de d-ta să fie fericită, sau mizerabilă și scurtă.

Vocea lui se schimbă.

— De când te am văzut pentru prima oară mi-am dat seama că ești singura femeie din lume care poate exista în viața mea. Și am luat hotărîrea să te răpesc, în ziua când îmi voiu lichida afacerile. Nu am nevoe să insist. Cred că m'ai înțeles. Recent am descoperit cine ești și pentru ce ai căutat un post în firma „Mac Intyre și Sloan". Dar această constatare nu a schîmbat sentîmentele mele pentru d-ta.

Aici, pe bord, am mai mulți bani decât îți poți imagina. Bani care, dacă ești rezonabilă, pot deveni ai d-tale. In largul mării ne așteaptă un yacht. Ne putem căsători printr'un preot care se găsește, în acest scop pe bord. După aceea va începe pentru d-ta o viață ușoară, de lux și de plăceri, în țări aurite de soare, care sunt mai calde și mai plăcute decât această întunecată Anglie. Nu trebuie să spui decât un singur cuvânt și ești liberă, liberă de a merge pe acest yacht. Nu prizonieră, ci stăpână.

El văzu oroarea și desgustul reflectat de figura ei, căci tonul i se modifică imediat:

— Ești nebună! Planurile mele nu se schim-

bă, dacă consimți sau nu. Dacă refuzi să mă urmezi de bună voie te voiu face cu forța. Am prevăzut și am preparat totul. De d-ta depînde victoria mea completă. Dacă mai ai îluzîa că Terry Ward poate venî într'ajutorul d-tale sunt în măsură să-ți spun că nu, deoarece este mort.

Ea tremură și acest spectacol îi procură necunoscutului o satisfacție evidentă, căci râse de plăcere.

—Asta te atínge? De mult am ghicît că țiî la acest polițîst. Eî bine, nu-l veí maî revedea niciodată. Stă în fundul Tamisei, cu un lanț de o sută de kîlograme în jurul luí, hrană pentru peștî.

Era ceva în ochîí acestuia, care spunea Catherînei că îndîvîdul mínțea, că această poreste ímagînată de el nu avea decât un singur țel: să-i învîngă rezîstența.

— Acum te las, spuse el, brusc. Când voiu reveni îți voiu aduce hrană.

Era tocmai pe punctul de a ieși, când ea simți că vaporul se cutremură din încheieturi, ca și cum mașinile fuseseră date brusc înapoi, cu viteză mare. Omul scoase o exclamație și deschise ușa. Incuind-o după el, Catherine îl auzi urcând scara cu grabă. Apoi urmă o discuție violentă. Vaporul se oprise și inima ei sărea din loc, în așteptarea unui eveniment fericit. Era oare posibil să-i vină un ajutor în ultimul moment? Distinse un sgomot exterior, pe peretele vasului, urmat de un mic șoc și înțelese că o ambarcație acosta vaporul.

Isbucnî o împușcătură, apoî încă una și un

țipăt asurzitor de durere parveni până la urechile ei. Pe punte se desfășura o luptă.

Auzi o voce autoritară dând ordine, pe urmă un șir de împușcături de revolver, urmate de sgomotul de pași ai unui om care cobora o scară. Cheia se întoarse în broască, ușa se deschise, împinsă, și răpitorul intră clătinându-se, închizând ușa după el. Văzu revolverul care-l ținea în mână și expresia groaznică care i se zugrăvise pe față. Ar fi izbucnit într'un țipăt teribil, dacă n'ar fi împiedecat-o călușul. Necunoscutul se apropiă și se vârî în ea, cu fața spre ușă. In aceeaș clipă, o lovitură violentă se auzi în panoul ușii.

— Deschideți! In numele Regelui!, striga o voce, și Catherine ar fi leșinat de bucurie, căci recunoscuse vocea lui Terry Ward.

CAP. XXIX

CAPTURA

Omul o apucase de braț și simțea revolverul lipit de gâtul ei.

— Spune-i că dacă intră aici te omor!

Și îi scoase călușul.

— Deschide ușa, țipă din nou Terry. Deschide sau o sparg!

—Mă amenință că mă omoară, strîgă tânăra fată, și cu toate că vocea ei era slabă el o auzi.

— Ești aici, Catherine?, întrebă el. Ești teafără?

— Da, pentru moment. Dar bagă de seamă revolverul lui este îndreptat asupra mea.

 Urmă o tăcere deplină, după care se auzi

un murmur de voci confuze. Terry dădea ordine oamenilor săi.

— La ce servește s'o amenințI pe miss Lee? întrebă, în fine, tânărul inspector. Nu poți ieși de aici. Știm cine ești. Trebuie să te predai.

— Vino să mă iei, rânji Jimmy Chevalier, scoțându-și masca fină de cauciuc, care-l desfigura. Vino să mă iei, Ward. Dacă pui piciorul aici, tânăra fată va muri.

Făcea spume la gură și ochîi lui fulgerau. Catherine, zărindu-l, începu să tremure. Acesta era amabilul Jimmy pe care-l cunoscuse? Acesta era omul la care apreciase atâtea atenții delicate, acela a cărui personalîtate simpatică suscitase afecțiunea tuturor funcționarîlor birourilui? Pe acest îndivid cu fața convulsionată, cu buzele strâmate, îl ecunoscuse când venise la patul ei, în noaptea răpirii, căci sub vocea seacă și deghizată a omului bătrân identificase pe aceea a lui Jimmy Chevalier. De afară nu venea nici un sgomot și se întreba ce făcea Terry. Era o situație grea. Nu era chip să se pună mâna pe acest mizerabil decât spărgându-se ușa și, la primul atac, o va omorî.

Catherine se simți scuturată de friguri și el o privi cu o expresie mai îndulcită.

— Să nu-ți fie teamă! murmură el. Nu ne vom părăsi. Moartea nu este atât de teribilă. Am văzut mulți oameni murind. Mai întâiu detectivul care fusese trimis să mă prindă, pe urmă acel stupid funcționar care descoperise dubla mea personalitate și care credea că mă va șantaja. In fine, informatorul poliției, care m'a trădat lui Terry Ward și sbirilor săi! Dă, i-am

văzut pe toți murind și era foarte ușor. Ce este moartea? Un somn ușor și fără vise.

Catherine nu răspundea. In mintea ei căuta un mijloc de a ieși din această situație imposibilă, dar nu găsea nici o soluție. Revolverul rece de pe gât îi amintea, în fiecare moment, pericolul care o amenința.

In cealaltă parte a ușii era o liniște completă. Ce făcea Terry? Ce putea să facă?

— I-am învins pe toți, rânji bătrânul. Jimmy Chevalier este încă mult prea șiret pentru ei. Credeau că mă vor prinde. Dar s'au înșelat.

— Da, ai fost totdeauna foarte inteligent, Jimmy, spuse ea măgulitor, comprimându-și bătăile inimei, care i ridicau pieptul

Vocea-i era calmă și rece.

— Te-am admirat întotdeauna, continuă ea.

— Adevărat? Găsești că sunt inteligent Catherine? Sunt fericit că te aud spunând așa. Dece nu mi-ai făcut această confesiune mai devreme? Mi-ar fi îndepărtat multe griji.

— Știai că am avut totdeauna această părere despre d-ta, îl asigură ea.

— O speram. Iți aduci aminte că, la început, când ai venit la firmă, puneam adeseori flori în vaza de pe biroul d-tale și-ți aduceam, pentru ceai, mici prăjituri care-ți plăceau?

— Ai fost întotdeauna foarte bun cu mine.

— Te-am iubit din prima dată când te-am văzut, răspunse el. Ți-ai dat vreodată seama? Te găseam cea mai minunată ființă de pe lume. Persist încă în această idee.

Dăduse la o parte revolverul și se apleca

spre ea. Catherine se întreba cu frică dacă Terry auzise toate acestea. Înțelegea el?

— Nu poți să scapi de acești polițiști? murmură ea. Nu avem nevoie de ei. Nu-i așa, Jimmy?

— Nu, nu desigur că nu. Dar ce pot face?

— Te vei ajuta, dacă-mi liberezi mâinile.

— Asta n'o pot face.

Vocea lui redevenîse neîncrezătoare și Catherîne sîmțea că inima încetează să-î mai bată.

— Il iubești pe Ward și vrei să-l ajuți să mă prindă.

— Desfă-mi mâinile, Jimmy, îl imploră ea încet.

El ezită, dar, pe urmă, spre marea ei bucurie, puse arma pe podea și începu să se caute în buzunare.

— Unde este cheia mea? Ah, iat-o!

Și îi eliberă mâinile.

Repede ca fulgerul, Catherine se aplecă și apucă revolverul.

— Impinge ușa, Terry, țipă ea. Am revolverul lui.

Sub o formîdabîlă lovîtură, ușa se sparse. Chevalier scoase un țipăt de furie.

—Te voíu omorî, vociferă el, aruncându se asupra ei.

Degetul Catherinei apăsă asupra trăgaciului și sgomotul împușcăturii fu asurzitor în această mică cabină. Dar glontele nu-și ajunse ținta și se pierdu într'un panou de lemn.

Jimmy o răsturnă și revolverul îi căzu din mână, în timp ce bătrânul o strângea de gât.

— Terry, țipă ea, cu o voce pătrunzătoare.

Ușa spartă cedă și Terry urmat de doi polițiști solîzî pătrunse în odaîe. Scoaseră victima dín mâînîle luî Chevalîer. Era, dealtfel, și tîmpul, căcî faţa tînereî fete devenîse albastră.

CAP. XXX

INDICUL REVELATOR

James Chevalier, veritabilă sdreanță umană, fu transportat într'o ambarcațiune la cartierul general dîn Wappîng și de acolo la Scotland Yard. Surpriza inspectorului șef Ransom fu aproape comică când Terry îi prezentă prizonierul său.

— Chevalier!, exclamă el, uluit. Dar ăsta nu era administratorul firmei „Mac Intyre și Sloan"?

— Chiar el, răspunse Terry, și în plus șeful „Piraților Tamisei" și inspiratorul crimelor lor.

— Ah, ai lucrat bine, Ward. Cum ai ajuns la el?

—Mîss Lee m'a pus pe urma luî. Vă amîntiți de „chevaliera" aceea găsită în șuvoiul de apă, în noaptea în care a fost răpită?

Ransom confirmă cu o mișcare din cap.

— Ei bine, avui ideea, continuă Terry, că trebuia să existe un motiv pentru care a fost lăsată în afară de dorința pe care o avea de a ne face să știm că trecuse pe acolo. Reflectând la aceasta, ajunsei la concluzia că nu erau decât doi oameni care aveau interesul să dispară mîss Lee; Mac Intyre sau cineva în le-

gătură cu firma. Primul nu putea însă să fie, în afară de cazul că nu aranjase toată afacerea înainte de arestarea sa. Ceeace nu era probabil. Imi adusei atunci aminte de numele administratorului Chevalier. In momentul acela, lucrurile luară o altă semnificație pentru mine. Miss Lee voise să spună poliției numele răpitorului ei.

Ransom era intrigat.

— Nu înțeleg. Cum puțea să-ți indice ielul acest lucru?

— Este o „chevalieră". spuse Terry. Acum înțelegeți?

Ransom deschise niște ochi mari.

— Dumnezeule! exclamă el. Desigur. Asemănarea dintre „chevalier" și „chevalieră"!

— Asta a fost! confirmă Terry. Cele două nume sună la fel.

— Cred că mi-ar fi trebuit câteva secole să descopăr aceasta, mărturisi, naiv, Ransom.

— Miss Lee spera că voiu face această apropiere. Așa-i?, întrebă Terry și tânăra fată, care era prezentă, făcu un semn de confirmare.

— Da, spuse ea, era singurul lucru care-l puteam face. Ştiam că Terry — d. Ward — (inspectorul șef nu clipi în fața acestui lapsus), îl cunoștea pe Chevalier și speram că concordanța numelor îl va izbi.

— Il supraveghezi de multă vreme, miss Lee? întrebă Ransom.

— De trei ani.

— Mi s'a spus la cabinetul judecătorului de instrucție, continuă inspectorul șef, când am telefonat aflând de dísparîţîa d-tale.

Terry îl privi buimăcit.

— La cabinetul judecătorului de instrucție?

— Nu o știi?, reluă Ransom, clipind. Da. Miss Lee este una de-a noastră. Este o detectivă la dispoziția judecătorului de instrucție și în timpul vieții bătrânului Mac Intyre a fost trimeasă lângă el, la cererea lui, pentru a face o anchetă asupra diverselor neregulități, privind mărfurile care dispăreau din magazii. Bătrânul Mac Intyre îl bănuia pe Chevalier, dar îi lipseau probele și nici miss Lee nu găsi. Era pe punctul să-și abandonceze cercetările când activitatea «Piraților Tamisei» determină o reînoire a furturilor și judecătorul de instrucție, bănuind că poate vreun polițist era în înțelegere cu acești oameni, îi ceru să rămână la postul ei, și să-și urmeze investigațiile. Nu descoperi nimic în această direcție, dar căzu peste pista lui Mac Intyre și a traficului său de stupefiante. Cu toate că-l bănuîa pe Chevalier de multă vreme probele continuau să-i lipsească.

— Atunci, asta explică atacul al cărui obiect ai fost acum câteva nopți.

— Da. Am primit o scrîsoare anonimă care mă prevenea că dacă voiam să descopăr cine este șeful «Piraților Tamisei» n'aveam decât să mă duc la Balkan Wharf. Era desigur o cursă și nu mă îndoiam de asta. Totuși mă dusei acolo. Rezultatul îl știi, spuse ea cu tristețe.

— In sfârșit am pus mâna pe el, remarcă Ransom vesel, și în plus și pe Mac Intyre. Să vă mai spun că numele acesta nu-i al lui și

fără l-a avut niciodată. Am primit informaţii din America privitoare la Renfrew şi la acest Mac Intyre, care se numeşte în realitate Micky Dean. Era, la New-York şeful unei bande de gangsteri, din care făceau parte şi soţii Renfrew. Adevăratul Mac Intyre era un cocainoman, care muri în casa lui Micky Dean şi acesta luă identitatea celuilalt. Când muri bătrânul Mac Intyre şi când se făcură cercetări pentru descoperirea lui Roy Mac Intyre, Micky văzu în aceasta o ocazie neaşteptată să facă repede avere. Işi confecţionă o stare civilă şi sosi în Anglia sub numele uzurpat al omului care fusese îngropat în America drept Micky Dean.

—Cred că soţii Renfrew au venit aici după el, pentru a avea partea lor de «turtă»?, spuse Terry.

— Aşa-i. Dar avură partea care n'o căutau! Acest Dean este un individ periculos şi e sigur că va fi spânzurat.

— Dar Chevalier?

— Mă întreb dacă va fi executat vreodată, reluă Ransom, strângându-şi buzele. Este complet nebun şi-şi va termina zilele într'un ospiciu de alienaţi.

Părerea aceasta fu confirmată. In urma unui proces lung, juriul aduse un verdict de «vinovat din nebunie» şi James Chevalier fu condamnat să fie internat pe viaţă în vastul edificiu din Bershire Hills, care adăposteşte pe nenorociţii vinovaţi de crime datorită nebuniei.

In seara verdîctuluî, Terry şí Catherîne dînară împreună. Nu maî era aceeaş femeîe ca acea pe oare o cunoscuse la Greenwîch. Era strălucîtoare de bucurie, elegant îmbrăcată şî el o prîvî cu un aer puţin jenat.

— Ştiî, îí spuse el, în ţîmpul mesei, regret că nu te-am regăsît ca secretară.

Ea îl prîvî cu surprîză.

— De ce ?

— Asta ar fî neteziţ multe lucrurî.

— Spune-mí unul dîntre ele.

— Acela că solda unuî înspector al brîgăzîî fluvîale nu este la fel cu cea a unuî Rotschîld.

In ţîmp ce-í examîna eleganta eî îmbrăcămînte, ea începu să râdă.

— Este un cadou, remarcă ea. Cred că Sir Rîchard — făcea aluzie la judecătorul de înstrucţîe — a vrut să mă despăgubească de lunga mea şedere în camera aceea modestă dîn Unîon Street.

Catheríne se cutremură uşor.

— Dacă ai ştí cât de mulţumîtă sunt că s'a terminat cu aceasta.

— Mă gândesc, răspunse el, la o casă mică, pe malurîle Tamîseî, cu o grădînă, un automobíl şî...

— Şî ce?, întrebă ea drăgălaş.

El î-o mărturisî şî Catherîne decîse că chîar cu infíma soldă a unuî înspector al brîgăzîî fluviale era foarte posîbîl să se realîzeze toate aceste dorínţi.

Un roman uluitor

Nr. 55

de

Edgar Wallace

Trebue neapărat să-l cumpărați dela debitantul d-stră.

CENTRALA
CP
PRESEI

„Editura Centrala Presei"

Oficiu de difuzare în Capitală
şi Provincie

Bucureşti, str. Brezoianu, 8
Of. Reg. Com. Nr. 299/1942

TELEFON 4.29.91
Cont CEC 4991

Tipărit la 27 Martie 1943 în
INTREPRINDERILE
„EMINESCU S. A"
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREŞTI —

Romanul «*Tamisa în Flăcări*» s'a tipărit pe baza autorizaţiei Serviciului Cenzurii Militare Nr. 3358 din 15 Feb 1943.